SITATER FRA FORMANN

MAO TSETUNG

ARBEIDERE I ALLE LAND, FOREN DERE!

SITATER FRA FORMANN MAO TSETUNG

FORLAGET FOR FREMMEDE SPRÅK
PEKING 1972

SIATER FRA
FORMANN
MAO TSETUNG

毛澤东

Trykt i Folkerepublikken Kina

INNHOLDSFORTEGNELSE

I.	Det kommunistiske parti	1
II.	Klasser og klassekamp	11
III.	Sosialisme og kommunisme	31
IV.	Den riktige behandlingen av motsigelser i folket	62
V.	Krig og fred	80
VI.	Imperialismen og alle reaksjonære er papirtigrer	99

VII. Våg å kjempe og våg å vinne 112
VIII. Folkekrig 120
IX. Folkehæren 136
X. Partiutvalgenes ledelse 142
XI. Masselinjen 161
XII. Politisk arbeid 183
XIII. Forholdet mellom befalingsmenn og menige 202
XIV. Forholdet mellom armé og folk 209
XV. Demokrati på de tre hovedområdene 214
XVI. Utdannelsen og opplæringen av troppene 225
XVII. I folkets tjeneste 231
XVIII. Patriotisme og internasjonalisme 237
XIX. Revolusjonært heltemot 246
XX. Oppbyggingen av landet vårt med flid og sparsommelighet 252
XXI. Om å støtte seg på egen innsats og strevsom kamp 264
XXII. Metoder for tenkning og metoder for arbeid 276
XXIII. Undersøkelser og studium 315
XXIV. Om korrigeringen av feilaktige oppfatninger 326
XXV. Enhet 346
XXVI. Disiplin 350

XXVII.	Kritikk og selvkritikk	355
XXVIII.	Kommunister	369
XXIX.	Kadrer	380
XXX.	Ungdommen	397
XXXI.	Kvinnene	405
XXXII.	Kulturen og kunsten	412
XXXIII.	Studier	420

I. DET KOMMUNISTISKE PARTI

Kjernekraften som fører vår sak framover er Kinas kommunistiske parti.

Det teoretiske grunnlaget som danner rettesnoren for vår tenkning er marxismen-leninismen.

Åpningstale på første sesjon i Folkerepublikken Kinas 1. Nasjonale folkekongress (15. september 1954).

Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonær teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier.

"Revolusjonære krefter i verden, foren dere, kjemp mot imperialistisk aggresjon!" (november 1948).

Uten innsats fra Kinas kommunistiske parti, uten de kinesiske kommunistene som den faste ryggrad i det kinesiske folk, er det umulig å nå fram til uavhengighet og frigjøring for Kina, og likeså er det umulig å

industrialisere Kina og modernisere landbruket.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Kinas kommunistiske parti er kjernen i ledelsen for hele det kinesiske folk. Uten denne kjernen kan sosialismens sak ikke seire.

Tale på fellesmottakelsen for delegatene til den 3. nasjonale kongressen i Kinas nydemokratiske ungdomsforbund (25. mai 1957).

Et veldisiplinert parti, væpnet med marxismen-leninismens teori, som nytter selvkritikkens metode og er bundet sammen med folkets masser; en hær som ledes av dette partiet; en enhetsfront av alle revolusjonære

klasser og alle revolusjonære grupper under ledelse av dette partiet — det er de tre viktigste våpnene vi har brukt til å slå fienden med.

"Om folkets demokratiske diktatur" (30. juni 1949).

Vi må ha tiltro til massene, og vi må ha tiltro til partiet. Dette er to hovedprinsipper. Hvis vi tviler på disse prinsippene, vil vi ikke kunne oppnå noen ting.

Om spørsmålet om landbrukskooperasjon (31. juli 1955).

Kinas kommunistiske parti, som er væpnet med den marxistisk-leninistiske teori og ideologi, har bibrakt det kinesiske folket en ny stil i arbeidet,

og grunntrekkene i denne nye arbeidsstilen er sambindingen mellom teori og praksis, nært samband med massene og selvkritikk.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Et parti som leder en stor revolusjonær bevegelse, kan ikke være mulig å vinne seier uten å beherske den revolusjonære teori, uten å være i besittelse av kunnskaper i historie, uten grundig forståelse av den praktiske bevegelsen.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Som vi har pleid å si er korrigeringsbevegelsen en "vidstrakt beve-

gelse for marxistisk oppdragelse". Korrigering betyr at hele partiet med kritikk og selvkritikk studerer marxismen. Vi kan i sannhet lære mer om marxismen i løpet av korrigeringsbevegelsen.

Tale på det kinesiske kommunistpartiets landskonferanse om propagandaarbeid (12. mars 1957).

Det er en møysommelig oppgave å trygge et bedre liv for Kinas flere hundre millioner mennesker og bygge vårt økonomisk og kulturelt tilbakeliggende land opp til et velstående og mektig land med et høyt kulturelt nivå. Og det er nettopp for å kunne gjøre oss bedre skikket for denne oppgaven og kunne arbeide bedre

sammen med alle partiløse som drives fram av høye idealer og er fast bestemt på å innføre reformer, at vi må gjennomføre korrigeringsbevegelser både nå og i framtiden, og hele tiden kvitte oss med alt som er galt.

Samme sted.

Politikken er utgangspunktet for alle praktiske handlinger av et revolusjonært parti og kommer til uttrykk i selve gjennomføringen og sluttresultatet av partiets handlinger. Et revolusjonært parti setter ut i livet en politikk hver gang det setter en aksjon i gang. Gjennomfører det ikke en riktig politikk, så gjennomfører det en uriktig politikk, — og gjennomfø-

rer det ikke en gitt politikk bevisst, så gjør det den blindt. Det vi kaller erfaring er selve forløpet og sluttresultatet i gjennomføringen av en politikk. Bare gjennom folkets praksis, det vil si ved erfaring, kan vi få bekreftet om en politikk er riktig eller feilaktig og bestemme i hvilken utstrekning den er riktig eller feilaktig. Men folkets praksis, særlig det revolusjonære partis og de revolusjonære massenes praksis, kan bare ha relasjon til en eller annen politikk. Derfor må vi — før vi går til handling — forklare for partimedlemmene og massene politikken som vi har formulert ut fra de gitte omstendighetene. Skjer ikke dette, vil partimedlemmer og massene gli vekk fra å la seg lede av vår politikk,

de vil komme til å handle blindt og sette ut i livet en uriktig politikk.

"Om retningslinjene i arbeidet med industrien og handelen" (27. februar 1948).

Vårt parti har trukket opp den generelle linjen og generelle politikken for den kinesiske revolusjon, og også ymse spesifikke retningslinjer for arbeidet, og særskilte tiltak. Nå er det imidlertid slik med noen kamerater at de har grep på vårt partis spesifikke retningslinjer for arbeidet og de særskilte tiltakene, men de glemmer ofte generallinjen og den generelle politikken. Om vi virkelig glemmer partiets generallinje og alminnelige politikk, vil vi bli blinde, halvmodne, tåkete revolusjonære — og vi kommer

til å miste styringen og vakle, snart til venstre og snart til høyre, når vi setter ut i livet en spesifikk retningslinje på et visst arbeidsområde og særskilte tiltak — slik at arbeidet vil lide.

"Tale på en kaderkonferanse i det frigjorte område Sjanhsi-Hsuijuan" (1. april 1948).

Politikken og taktikken er livet for partiet, og de ledende kamerater på alle trinn må vie dem full oppmerksomhet og aldri og ikke under noen vilkår vise likegyldighet i dette stykket.

"Sirkulære om situasjonen" (20. mars 1948).

II. KLASSER OG KLASSEKAMP

Klassene kjemper innbyrdes, noen klasser seirer, andre utslettes. Det er historiens gang, det har vært sivilisasjonens historie i årtusener. Å tolke historien ut fra dette synspunktet er historisk materialisme, å sette seg i motstilling til dette synspunktet er historisk idealisme.

"En må kvitte seg med illusjonene og forberede seg på kamp" (14. august 1949).

I klassesamfunnet lever alle som medlem av en spesiell klasse, og enhver tenkemåte har uten unntakelse et klassestempel.

"Om praksis" (juli 1937).

Forandringene i samfunnet skyldes først og fremst utviklingen av de indre motsetningene i samfunnet, dvs. av motsetningene mellom produktivkreftene og produksjonsforholdene, av motsetningene mellom klassene, av motsetningene mellom det nye og det gamle. Utviklingen av disse motsetningene driver samfunnet framover og fører til at det gamle samfunn avløses av et nytt samfunn.

"Om motsigelsen" (august 1937).

Godseiernes grusomme økonomiske utbytning og politiske undertrykkelse av bøndene tvang dem til tallrike bondeoppstander som var rettet mot godseiernes herredømme.... I det kinesiske føydalsamfunnet var det ingen andre virkelige drivkrefter i denne historiske utviklingen enn denne bøndenes klassekamp, disse bondeoppstandene og disse bondekrigene.

"Den kinesiske revolusjon og Kinas kommunistiske parti" (desember 1939).

Når alt kommer til alt, er nasjonal kamp et spørsmål om klassekamp. Blant de hvite i USA er det bare de reaksjonære herskende kretsene som undertrykker den svarte befolkningen.

De representerer på ingen måte arbeiderne, farmerne, revolusjonære intellektuelle og andre opplyste mennesker, som utgjør det overveldende flertall av den hvite befolkningen.

"Erklæring til støtte for de amerikanske negrene i deres rettferdige kamp mot den amerikanske imperialismens rasediskriminering" (8. august 1963).

Det er vi som har oppgaven å organisere folket. Og når det gjelder de reaksjonære i Kina, er det vi som har oppgaven å organisere folket for å styrte dem. Alt reaksjonært er det samme — slår du ikke til det, faller det ikke. Det er akkurat som når en feier golvet. Der hvor kosten ikke

kommer til, der vil som regel støvet ikke forsvinne av seg selv.

"Situasjonen og vår politikk etter seieren i motstandskrigen mot Japan" (13. august 1945).

Fienden vil ikke gå til grunne av seg selv. Verken de kinesiske reaksjonære eller USA-imperialismens aggressive krefter i Kina vil forlate historiens arena av fri vilje.

"Gjennomfør revolusjonen til siste konsekvens" (30. desember 1948).

En revolusjon er ikke noe middagsselskap, det er ikke det samme som å skrive et essay, male et bilde eller å brodere. Den kan ikke være så forfi-

net, så makelig og mild, så moderat, vennlig, høflig, tilbakeholdende og høymodig. En revolusjon er en omveltning, en voldshandling som medfører at en klasse styrter en annen klasse.

"Beretning om en undersøkelse av bondebevegelsen i Hunan-provinsen" (mars 1927).

Tsjiang Kai-sjek forsøker alltid å fravriste folket enhver smitt av makt og enhver smule av vinninger. Og vi? Vår politikk er å gi ham like for like og slåss for hver eneste tomme jord. Vi handler slik han gjør. Han søker konsekvent å påtvinge folket krig, med ett sverd i venstre hånd og nok ett i høyre. Vi griper også til sverdet, vi følger hans eksempel. . . . Siden

Tsjiang Kai-sjek nå kvesser sverdet, må vi også kvesse vårt.

"Situasjonen og vår politikk etter seieren i motstandskrigen mot Japan" (13. august 1945).

Hvem er våre fiender, og hvem er våre venner? Dette spørsmålet har primær betydning i revolusjonen. Den viktigste grunnen til at alle tidligere revolusjonære kamper i Kina bare har ført til ubetydelige resultater, er at de revolusjonære ikke evnet å forene seg med sine sanne venner til slag mot sine virkelige fiender. Det revolusjonære parti er massenes veiviser, og ingen revolusjon kan noensinne føre fram dersom det revolusjonære parti fører massene på villspor. For å være visse på at vår revolusjon ubetinget

vinner seier og ikke fører massene på villspor, må vi sørge for at vi forener oss med våre sanne venner, slik at vi kan rette slagene mot de virkelige fiender. For å kunne skille de sanne venner fra de virkelige fiender, må vi analysere de allmenne drag i klassenes økonomiske stilling i det kinesiske samfunn, og deres holdning til revolusjonen.

"En analyse av klassene i det kinesiske samfunn" (mars 1926).

Alle krigsherrer, byråkrater, kompradorklasse og storgodseierklasse som har inngått hemmelig forståelse med imperialistene, samt den reaksjonære delen av de intellektuelle som er avhengig av dem, er våre fiender. Industriproletariatet er den le-

dende kraften i vår revolusjon. Hele halvproletariatet og småborgerskapet er våre nærmeste venner. Høyrefløyen av det vaklende mellomstore borgerskapet kan bli vår fiende, — mens venstrefløyen derimot kan bli vår venn. Men vi må stadig være på vakt og ikke tillate dem å skape forvirring i våre rekker.

Samme sted.

Enhver som stiller seg på det revolusjonære folks side er en revolusjonær. Enhver som stiller seg på imperialismens, føydalismens og byråkrat-kapitalismens side er en kontrarevolusjonær. Enhver som bare i ord, men ikke i handling stiller seg på det revolusjonære folks side, er en revolusjonær med leppene. Enhver som både i ord og handling stiller seg på

det revolusjonære folks side, er en revolusjonær i dette ords fulle betydning.

Avslutningstale på annen sesjon i Det kinesiske folks politiske rådgivende konferanses 1. nasjonale komité (23. juni 1950).

Forsåvidt det gjelder oss, er det etter min mening ikke bra hvis en person, et politisk parti, en hær eller en skole ikke angripes av fienden, for i så fall betyr dette ganske avgjort at vi er sunket ned til fiendens nivå. Det er bra om vi angripes av fienden, for det beviser at vi har trukket en skarp skillelinje mellom fienden og oss. Og enda bedre er det om fienden retter ville angrep mot oss og tilsverter oss fullstendig, uten å tilkjenne oss en

eneste god egenskap. Dette viser at vi ikke bare har trukket en skarp skillelinje mellom fienden og oss, men at vi også har oppnådd en hel del i vårt arbeid.

Å bli angrepet av fienden er ikke noen dårlig, men en god ting (26. mai 1939).

Vi må støtte alt som fienden bekjemper, og vi må bekjempe alt som fienden støtter.

"Samtale med tre korrespondenter for Telegrambyrået 'Tsjungjangsje' og avisene 'Shao Tang Pao' og 'Hsin Min Pao'" (16. september 1939).

Vårt standpunkt er proletariatets og folkemassenes standpunkt. For

medlemmer av det kommunistiske parti betyr det at de må stå på partiets standpunkt og være trofaste mot partiets ånd og partiets politikk.

"Tale på Jenan-konferansen om litteraturen og kunsten" (mai 1942).

Etter at fienden med våpen er tilintetgjort, fins det fremdeles fiender uten våpen, — de vil ifølge sakens natur komme til å føre en desperat kamp mot oss, og vi må aldri betrakte disse fiendene på en lettferdig måte. Om vi ikke nå reiser og forstår dette problemet på denne måten, vil vi komme til å gjøre grove feil.

"Beretning til annen plenumssesjon i den 7. sentralkomité for Kinas kommunistiske parti" (5. mars 1949).

Imperialistene og de reaksjonære i vårt eget land vil så visst ikke slå seg til ro med sitt nederlag, de vil kjempe til siste grøftekant. Etter at det er opprettet fred og orden over hele landet, vil de fremdeles drive sabotasje og skape forstyrrelser på forskjellige måter, og de vil hver eneste dag og hvert eneste minutt forsøke å få i stand et come-back i kina. Dette er uunngåelig og utenfor enhver tvil, og vi må ikke under noen omstendighet slappe av på vår aktpågivenhet.

Åpningstale på første plenumssesjon i Det kinesiske folks politiske rådgivende konferanse (21. september 1949).

Selv om den sosialistiske omdannelsen med hensyn til eiendomsrettsyste-

met i alt vesentlig er fullført i Kina, og selv om massenes storstilte og stormende klassekamper, som var karakteristiske for tidligere revolusjonære perioder, i alt vesentlig er blitt avsluttet, fins det fremdeles rester av de styrtede godseier- og kompradorklassene, og det fins fremdeles et borgerskap, og omdannelsen av småborgerskapet er bare såvidt begynt. Det er på ingen måte slutt på klassekampen. Klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet, klassekampen mellom de forskjellige politiske kreftene og klassekampen på det ideologiske område mellom proletariatet og borgerskapet vil fortsatt bli langvarig og kroket, og til sine tider vil den tilmed bli meget akutt. Proletariatet søker å omforme verden i samsvar med sin egen verdensanskuelse, og det samme

gjør borgerskapet. I så måte er spørsmålet om hvem som vil seire, sosialismen eller kapitalismen, ennå ikke virkelig avgjort.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket
(27. februar 1957).

Det vil ta temmelig lang tid før den ideologiske kampen mellom sosialismen og kapitalismen i landet vårt er avgjort. Grunnen til dette er at innflytelsen fra borgerskapet og fra de intellektuelle fra det gamle samfunnet fortsatt vil gjøre seg gjeldende i landet vårt for lang tid framover, og det samme gjelder deres klasseideologi. Hvis en ikke forstår dette godt nok, eller hvis en ikke forstår det i det hele tatt, da vil en begå de alvorligste

feil og overse nødvendigheten av å føre kamp på det ideologiske område.

Samme sted.

I vårt land vil det i lang tid framover fremdeles finnes borgerlig og småborgerlig ideologi, anti-marxistisk ideologi. I alt vesentlig er det sosialistiske system blitt opprettet i vårt land. Vi har vunnet den grunnleggende seieren med hensyn til å omdanne eiendomsretten til produksjonsmidlene, men vi har ennå ikke vunnet hel og full seier på den politiske og ideologiske front. På det ideologiske område er spørsmålet om hvem som vil seire i kampen mellom proletariatet og borgerskapet ennå ikke blitt virkelig avgjort. Vi må fremdeles føre en langvarig kamp mot borgerlig og småborgerlig ideologi. Det er galt

hvis en ikke forstår dette og oppgir den ideologiske kampen. Alle feilaktige idéer, alt giftig ugras, alle gjengangere og utysker må utsettes for kritikk. De må ikke under noen omstendigheter få lov til å bre seg uhindret. Men kritikken må være helt ut begrunnet, analytisk og overbevisende, ikke grov, byråkratisk, metafysisk eller dogmatisk.

Tale på det kinesiske kommunistpartiets landskonferanse om propagandaarbeid (12. mars 1957).

Både dogmatisme og revisjonisme er i strid med marxismen. Selvsagt må marxismen gå videre; den må utvikle seg i takt med utviklingen av praksis og kan ikke stå stille. Den ville bli livløs hvis den fortsatte å stå stille og ble stereotyp. Men mar-

xismens grunnprinsipper må aldri krenkes, da ville det bli begått feil. Det er dogmatisme å betrakte marxismen ut fra en metafysisk synsvinkel og se på den som noe uforanderlig. Det er revisjonisme å fornekte marxismens grunnprinsipper og fornekte dens universelle sannhet. Revisjonisme er en form for borgerlig ideologi. Revisjonistene benekter ulikhetene mellom sosialisme og kapitalisme, mellom proletariatets diktatur og borgerskapets diktatur. Det de går inn for er i virkeligheten ikke den sosialistiske linjen, men den kapitalistiske linjen. I de forhold som rår nå er revisjonismen skadeligere enn dogmatismen. En av våre viktige oppgaver på den ideologiske fronten nå er å utfolde kritikken mot revisjonismen.

Samme sted.

Revisjonisme, eller høyreopportunisme, er en borgerlig tankeretning som tilmed er farligere enn dogmatisme. Revisjonistene, høyreopportunistene, tjener marxismen med leppene. Også de angriper "dogmatismen". Men det de i virkeligheten angriper er marxismens hovedinnhold. De bekjemper eller forvrenger materialismen og dialektikken, de bekjemper eller prøver å svekke folkets demokratiske diktatur og det kommunistiske partis ledende rolle, og de bekjemper eller prøver å svekke den sosialistiske omdannelsen og den sosialistiske oppbyggingen. Etter at den sosialistiske revolusjon i alt vesentlig har seiret i landet vårt, fins det fremdeles en rekke folk som forgjeves håper på å kunne gjenopprette det kapitalistiske system, og som bekjemper arbeiderklassen på

alle fronter, også den ideologiske front. Og revisjonistene er deres beste medhjelpere i denne kampen.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

III. SOSIALISME OG KOMMUNISME

Kommunismen er proletariatets helstøpte ideologi og et nytt samfunnssystem. Kommunismen skiller seg ut fra enhver annen ideologi og samfunnsordning som den mest fullkomne, den mest progressive, den mest revolusjonære og mest rasjonelle i hele menneskehetens historie. Føydalismens ideologi og samfunnsordning er allerede havnet på historiens museum. Kapitalismens ideologi og samfunnsordning har i en del av verden (Sovjetunionen) likeledes havnet på mu-

seet, mens den i andre land likner "en døende som raskt avkreftes, lik solen som synker bak åsene i vest", og vil snart havne på museet. Det er bare kommunismens ideologi og samfunnsordning som er full av ungdommelig livskraft, og som med et jordskreds kraft og med et tordenskralls styrke brer seg i hele verden.

"Om det nye demokrati" (januar 1940).

Det sosialistiske system vil en gang tre i stedet for det kapitalistiske system. Dette er en objektiv lov, uavhengig av menneskets vilje. Hvor sterkt de reaksjonære enn prøver å stanse historiens hjul, vil revolusjonen

før eller seinere komme og uunngåelig seire.

"Tale på møtet i Sovjetunionens øverste sovjet ved feiringen av den store sosialistiske Oktoberrevolusjonens 40-årsdag" (6. november 1957).

Vi kommunister har aldri lagt skjul på våre politiske synspunkter. Vårt framtidsprogram eller maksimumsprogram har til mål å bringe Kina fram til sosialismen og kommunismen. Den saken er helt på det rene og kan ikke betviles. Vårt partis navn og vår marxistiske verdensanskuelse er en tydelig pekepinn fram mot vårt framtidsideal, vårt høyeste ideal — uendelig vakkert og lyst.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Den kinesiske revolusjonære bevegelse som ledes av Kinas kommunistiske parti, omfatter som helhet begge de to etappene, dvs. både etappen med den demokratiske revolusjon og etappen med den sosialistiske revolusjon. Etter deres karakter er dette to forskjellige revolusjonære prosesser, og vi kan ikke ta fatt på å fullføre den annen før den første er fullført. Den demokratiske revolusjon er den nødvendige forberedelsen til den sosialistiske revolusjon, og den sosialistiske revolusjon er den uunngåelige fortsettelsen av den demokratiske revolusjon. Men alle kommunisters endelige mål, som de kjemper for av alle krefter, er å bygge opp et sosialistisk og kommunistisk samfunn.

"Den kinesiske revolusjon og Kinas kommunistiske parti" (desember 1939).

Den sosialistiske revolusjon tar sikte på å frigjøre produktivkreftene. Overgangen fra individuelle til sosialistiske, kollektive eiendomsforhold i landbruket og håndverket, og fra kapitalistiske til sosialistiske eiendomsforhold i den private industri og handel vil uvilkårlig føre til en veldig frigjøring av produktivkreftene. Dermed skapes de sosiale forutsetningene for en veldig utvikling av industri- og landbruksproduksjonen.

Tale på den øverste statskonferansen (25. januar 1956).

Vi gjennomfører nå en revolusjon, ikke bare i samfunnssystemet, overgangen fra den private til den offentlige eiendomsretten, men også innen teknologien, overgangen fra håndverk

til en storstilt, moderne produksjon med maskiner, og de to revolusjonene er innbyrdes forbundet med hverandre. Slik forholdene er i vårt land må kooperasjonen i landbruket gå forut for bruken av store maskiner (i kapitalistiske land utvikler landbruket seg på kapitalistisk vis). Derfor må vi ikke under noen omstendighet betrakte industrien og landbruket, den sosialistiske industrialiseringen og den sosialistiske omdannelsen av landbruket som to separate og adskilte ting, og vi må ikke under noen omstendighet framheve det ene og forsømme det andre.

Om spørsmålet om landbrukskooperasjon (31. juli 1955).

Det nye samfunnssystemet er bare såvidt innført og trenger tid til å bli

forankret. En må ikke gå ut fra at det nye systemet kan forankres fullt ut i samme øyeblikk det er innført, for det er umulig. Det må konsolideres steg for steg. For å oppnå at det blir endelig forankret er det ikke bare nødvendig å gjennomføre landets sosialistiske industrialisering og fortsette den sosialistiske revolusjon på den økonomiske front, men at det stadig gjennomføres strevsomme sosialistiske revolusjonære kamper og drives sosialistisk opplysning på den politiske og ideologiske front. Dessuten er det også nødvendig med forskjellige medvirkende internasjonale faktorer.

Tale på det kinesiske kommunistpartiets landskonferanse om propagandaarbeid (12. mars 1957).

I Kina vil kampen for å forankre det sosialistiske system, kampen for å få avgjort om det er sosialismen eller kapitalismen som skal få overtaket, fremdeles pågå gjennom et langt historisk tidsrom. Men vi må alle være klar over at sosialismens nye system uten tvil vil bli forankret. Vi kan helt sikkert bygge opp en sosialistisk stat med en moderne industri, et moderne landbruk og en moderne vitenskap og kultur.

Samme sted.

De intellektuelle som er fiendtlig innstilt til vår stat er meget fåtallige. De liker ikke vår stat, dvs. proletariatets diktatur, og de lengter tilbake til det gamle samfunn. Hver gang det byr seg et høve, vil de lage bråk og prøve på å styrte det kommunistiske

parti og gjenopprette det gamle Kina. Når det gjelder å velge mellom den proletariske og den borgerlige vei, mellom den sosialistiske og den kapitalistiske vei, vil disse folk hardnakket følge den borgerlige, den kapitalistiske vei. Denne veien er i virkeligheten umulig, og derfor er de faktisk villige til å kapitulere for imperialismen, føydalismen og byråkratkapitalismen. Slike folk fins innen politiske kretser og innen industrien og handelen, innen kultur- og undervisningssektoren, innen vitenskapelige, teknologiske og religiøse kretser, og de er ytterst reaksjonære.

Samme sted.

Det alvorlige problemet er opplysningsarbeidet blant bøndene. Bondeøkonomien er oppsplittet, og skal en

dømme etter Sovjetunionens erfaringer, vil sosialiseringen av landbruket ta lang tid og samvittighetsfullt arbeid. Uten sosialisering av landbruket kan det ikke være noen fullstendig, konsolidert sosialisme.

"Om folkets demokratiske diktatur" (30. juni 1949).

Vi må for det første forlite oss på at bondemassene er villige til å marsjere fram på sosialismens vei steg for steg under partiets ledelse, og for det andre på at partiet er i stand til å lede bøndene langs denne veien. Disse to punktene er sakens kjerne, de danner hovedstrømningen.

Om spørsmålet om landbrukskooperasjon (31. juli 1955).

Kooperativenes ledende organer må se til at de fattige bøndene og det nye nedre lag av de mellomstore bøndene inntar den framherskende posisjon i disse organene, mens det gamle nedre lag av de mellomstore bøndene og det øvre lag — både det gamle og nye lag — av mellomstore bønder danner en hjelpestyrke. Bare på denne måten kan det skapes enhet mellom de fattige og de mellomstore bøndene, kooperativene forankres, produksjonen utvides og den sosialistiske omdannelsen av hele landsbygda gjennomføres på en riktig måte i samsvar med partiets politikk. I motsatt fall kan det ikke skapes enhet mellom mellomstore og fattige bønder, kooperativene kan ikke forankres, produksjonen ikke utvides og

den sosialistiske omdannelsen av hele landsbygda ikke gjennomføres.

Innledning til "Hvordan kontrollen over Wutang-kooperativet gikk over fra de mellomstore til de fattige bøndene" (1955).

Det er av den største betydning å forene seg med de mellomstore bøndene, og det er galt å unnlate å gjøre dette. Men hvem skal arbeiderklassen og det kommunistiske parti støtte seg til på landsbygda for å kunne forene seg med de mellomstore bøndene og gjennomføre den sosialistiske omdannelsen på hele landsbygda? Selvsagt ikke på noen andre enn de fattige bøndene. Slik var det den gang kampen ble ført mot godseierne og jordreformen gjennomført, og slik er det i dag, da kampen føres mot de

rike bøndene og andre kapitalistiske elementer for å få gjennomført den sosialistiske omdannelsen av landbruket. I begge disse revolusjonære periodene vaklet de mellomstore bøndene i de første etappene. Først etter at de blir helt klar over den allmenne retning begivenhetene tar, og at seieren for revolusjonen nærmer seg, vil de mellomstore bøndene gå over på revolusjonens side. De fattige bøndene må bearbeide de mellomstore bøndene og vinne dem over på sin side, slik at revolusjonen dag for dag blir bredere, helt fram til den endelige seier.

Innledning til "Lærdommene av 'De mellomstore bøndenes kooperativ' og 'De fattige bøndenes kooperativ' i Fuan-fylket" (1955).

Blant de velstående bøndene rår det en alvorlig tendens i retning av kapitalisme. Denne tendensen vil ta overhånd hvis vi i minste monn forsømmer det politiske arbeid blant bøndene under kooperativ-bevegelsen og i et meget langt tidsrom etterpå.

Innledning til "Det må føres besluttsom kamp mot tendensen i retning av kapitalisme" (1955).

Bevegelsen for landbrukskooperativer har helt fra begynnelsen av vært en alvorlig ideologisk og politisk kamp. Det kan ikke dannes noe kooperativ uten en slik kamp. Før det kan bygges opp et splitter nytt samfunnssystem på det gamle samfunnets grunn, må denne grunnen feies ren. I folks bevissthet vil det alltid for lang

tid framover sitte igjen rester av gamle idéer, som gjenspeiler det gamle systemet, og disse restene vil ikke så lett slippe taket. Etter at et kooperativ er opprettet, må det gjennomgå mange flere kamper før det kan bli konsolidert. Og selv da kan det bryte sammen i samme øyeblikk det slapper av på innsatsen.

Innledning til "En alvorlig lærdom" (1955).

I de seinere år har kapitalismens spontane krefter stadig vokst på landsbygda, etter hvert som det oppstår rike bønder overalt, og mange velstående mellomstore bønder gjør alt de kan for å bli rike bønder. På den annen side lever mange fattige bønder fremdeles i fattigdom, fordi de mangler tilstrekkelige pro-

duksjonsmidler. Noen av dem har gjeld, andre selger eller forpakter bort sin jord. Hvis denne tendensen får fortsette uhindret, vil polariseringen på landsbygda bli sterkere for hver dag som går. De bønder som mister sin jord, og de som fremdeles lever i fattigdom, kommer til å beklage seg fordi vi ikke gjør noe for å redde dem fra å bli ruinert, eller for å hjelpe dem til å overvinne vanskene. Heller ikke de velstående mellomstore bøndene, som går i kapitalistisk retning, vil være tilfreds med oss, for vi kommer aldri til å kunne tilfredsstille deres krav, så sant vi ikke har til hensikt å slå inn på den kapitalistiske vei. Kan et fast forbund mellom arbeiderne og bøndene fortsatt bestå under slike forhold? Tydeligvis ikke. Det fins ingen

løsning på dette problemet, unntatt på et nytt grunnlag. Og det betyr at det gradvis gjennomføres en sosialistisk omdannelse av hele landbruket, samtidig med en gradvis gjennomføring av den sosialistiske industrialiseringen og den sosialistiske omdannelsen av håndverket og av den kapitalistiske industri og handel. Det betyr med andre ord å gjennomføre kooperasjonen og avskaffe rikbondeøkonomien og den individuelle økonomien på landsbygda, slik at hele befolkningen på landsbygda sammen vil få stadig bedre kår. Vi hevder at dette er den eneste måten å konsolidere forbundet mellom arbeiderne og bøndene på.

Om spørsmålet om landbrukskooperasjon (31. juli 1955).

Med planlegging på alle felter mener vi en planlegging som tar hensyn til interessene for de 600 millioner mennesker i landet vårt. Når vi utarbeider planer, behandler saker eller tenker over problemer, må vi ta vårt utgangspunkt i den kjensgjerning at Kina har et folketall på 600 millioner, det er en kjensgjerning vi aldri må glemme.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

En avgjørende faktor i tillegg til vårt partis ledende rolle er vårt folketall på 600 millioner. Fler mennesker betyr en sterkere gjæring av idéer, større begeistring og mer kraft. Aldri tidligere har folkets masser vært

så inspirert, så kampvillige og så dristige som nå.

"Innføring av et kooperativ" (15. april 1958).

Bortsett fra deres andre karakteristiske egenskaper er det mest karakteristiske ved Kinas 600 millioner mennesker at de er "fattige og ubeskrevne blad". Dette kan synes å være en dårlig ting, men i virkeligheten er det en god ting. Fattigdom skaper et ønske om forandring, et ønske om aksjon og et ønske om revolusjon. På et ubeskrevet blad kan en skrive de friskeste og vakreste skrifttegn, og male de friskeste og vakreste bilder.

Samme sted.

Etter at den kinesiske revolusjon har vunnet seier i hele landet og jordspørsmålet er løst, vil det fremdeles finnes to grunnleggende motsetningsforhold i Kina. Det ene er et indre, og det er motsetningsforholdet mellom arbeiderklassen og borgerskapet. Det annet er et ytre, og det er motsetningsforholdet mellom Kina og de imperialistiske landene. Og følgelig må folkerepublikkens statsmakt under arbeiderklassens ledelse ikke svekkes, men styrkes etter at folkets demokratiske revolusjon har vunnet seier.

"Beretning til annen plenumssesjon i den 7. sentralkomité for Kinas kommunistiske parti" (5. mars 1949).

"Vil dere ikke avskaffe statsmakten?" Jo — men ikke akkurat nå, vi kan ikke gjøre det nå. Hvorfor ikke? Fordi imperialismen eksisterer fremdeles, fordi reaksjonen her hjemme fremdeles er levende, fordi det fremdeles eksisterer klasser i vårt land. Vår oppgave nå er å styrke folkets statsapparat — og særlig folkets hær, folkets politi og folkets domstoler — for å konsolidere det nasjonale forsvar og verne folkets interesser.

"Om folkets demokratiske diktatur" (30. juni 1949).

Vår stat er et folkedemokratisk diktatur, som ledes av arbeiderklassen og hviler på forbundet mellom arbeidere og bønder. Hva er dette diktaturets oppgave? Dets første funksjon er å undertrykke de reaksjo-

nære klasser og elementer og utbytterne i landet vårt, som gjør motstand mot den sosialistiske revolusjon, å undertrykke dem som prøver å ødelegge vår sosialistiske oppbygging, eller med andre ord å løse de indre motsigelsene mellom oss og fienden. Det vil f.eks. si å arrestere, føre rettergang mot og dømme visse kontrarevolusjonære, frata godseiere og byråkrat-kapitalister stemmeretten og talefriheten for et fastsatt tidsrom — alt dette kommer inn under vårt diktatur. For å kunne opprettholde den offentlige orden og trygge folkets interesser er det likeledes nødvendig å utøve et diktatur over underslagere, svindlere, brannstiftere, mordere, forbryterbander og andre kjeltringer som på alvorlig vis forstyrrer den offentlige orden. Dette diktaturets

annen funksjon er å forsvare landet vårt mot undergravingsvirksomhet og eventuell aggresjon fra ytre fiender. I dette tilfelle er det dette diktaturets oppgave å løse den ytre motsigelsen mellom oss og fienden. Dette diktaturets mål er å beskytte hele vårt folk slik at det kan vie seg til fredelig arbeid og bygge opp Kina til et sosialistisk land med en moderne industri, et moderne landbruk, en moderne vitenskap og kultur.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Folkets demokratiske diktatur har behov for å bli ledet av arbeiderklassen. For bare arbeiderklassen kan være den mest framsynte, den mest

uselviske og den mest grundige revolusjonær. Hele revolusjonens historie viser at hvis arbeiderklassens ledelse mangler, lider revolusjonen skipbrudd, men med arbeiderklassens ledelse vinner revolusjonen seier.

"Om folkets demokratiske diktatur" (30. juni 1949).

Folkets demokratiske diktatur er grunnlagt på forbundet mellom arbeiderklassen, bondeklassen og småborgerskapet i byene — i hovedsaken på forbundet mellom arbeiderklassen og bøndene — fordi disse to klassene omfatter mellom 80 og 90 prosent av Kinas befolkning. Disse to klassene er hovedstyrken i kampen for å styrte imperialismen og de Kuomintang-reaksjonære. Overgangen fra det nye demokrati til sosialismen hviler også

i det vesentlige på forbundet mellom disse to klassene.

Samme sted.

Klassekamp, kampen for produksjon og vitenskapelig eksperimentering er de tre store revolusjonære bevegelsene for oppbyggingen av et mektig sosialistisk land. Disse bevegelsene er en sikker garanti for at kommunistene vil være fri for byråkratisme og uimottakelige for revisjonisme og dogmatisme, og alltid vil være uovervinnelige. De er en pålitelig garanti for at proletariatet vil være i stand til å forene seg med de brede arbeidende masser og virkeliggjøre et demokratisk diktatur. Hvis disse bevegelsene ikke fantes, og godseierne, rike bønder, kontrarevolu-

sjonære, dårlige elementer og all slags utysker fikk lov til å krype fram, mens våre kadrer lukket øynene for alt dette og i mange tilfelle tilmed ikke greide å skjelne mellom oss og fienden, men samarbeidet med fienden, lot seg korrumpere, splitte og demoralisere av fienden, hvis våre kadrer på denne måten trakk seg ut eller fienden greide å snike seg inn, og hvis mange av våre arbeidere, bønder og intellektuelle ble stående forsvarsløse mot fiendens taktikk, både den smidige og harde, da ville det ikke vare lenge, kanskje bare noen år eller et tiår, eller i høyden noen tiår før det uunngåelig ville finne sted en kontrarevolusjonær gjenopprettelse i landsmålestokk, det marxistisk-leninistiske parti ville utvilsomt bli et revisjonistisk parti, et fascistisk parti, og hele Kina ville skifte farge.

Sitert i *"Om Khrusjtsjovs falske kommunisme og de historiske lærdommer verden kan trekke av den"*, Folkets Dagblad, (14. juli 1964).

Folkets demokratiske diktatur bruker to metoder. Mot fiender bruker det diktaturets metode, dvs. at det i så lang tid som anses nødvendig ikke tillater dem å delta i politisk virksomhet og tvinger dem til å adlyde folkeregjeringens lover og beskjeftige seg med kroppsarbeid og gjennom kroppsarbeid omskolere seg til nye mennesker. Mot folket derimot bruker det ikke tvangsmetoden, men demokratiets metode, dvs. at det

nødvendigvis må tillate folket å ta del i politisk virksomhet og ikke tvinger folket til å gjøre ditt eller datt, men bruker demokratiets metode til å undervise dem og overtale dem.

Avslutningstalen på annen sesjon i Det kinesiske folks politiske rådgivende konferanses 1. nasjonale komité (23. juni 1950).

Under det kommunistiske partis ledelse gjennomfører det kinesiske folk en kraftig korrigeringsbevegelse for å oppnå en rask utvikling av sosialismen i Kina på et fastere grunnlag. Det er en bevegelse for gjennomføring av en landsomfattende debatt som både er rettleid og fri, en debatt i byene og på landsbygda om slike spørsmål som den sosialistiske vei

kontra den kapitalistiske vei, det grunnleggende statssystemet og dets viktigste politikk, parti- og regjeringsfunksjonærenes arbeidsstil og spørsmålet om folkets velferd. Dette er en debatt som gjennomføres ved å legge fram kjensgjerninger og klarlegge tingene gjennom argumentasjon slik at en på en riktig måte kan løse de aktuelle motsigelsene i folket som krever en øyeblikkelig løsning. Dette er en sosialistisk bevegelse for folkets oppdragelse og omforming av seg selv.

"Tale på møtet i Sovjetunionens øverste sovjet ved feiringen av den store sosialistiske Oktoberrevolusjonens 40-årsdag" (6. november 1957).

De mest strevsomme oppgavene ligger foran oss i det store oppbyggingsarbeidet. Selv om partiet vårt har over 10 millioner medlemmer, utgjør de fremdeles et lite mindretall av landets befolkning. I regjeringsorganer og offentlige organer og bedrifter må mye arbeid utføres av folk som står utenfor partiet. Det er umulig å få dette arbeid godt utført hvis vi ikke er flinke nok til å forlite oss på massene og samarbeide med folk som står utenfor partiet. Samtidig som vi fortsetter med å styrke enheten i hele partiet, må vi også fortsette med å styrke enheten mellom alle våre nasjonaliteter, demokratiske klasser, demokratiske partier og folkeorganisasjoner, og befeste og utvide folkets demokratiske enhetsfront, og vi må omhyggelig kvitte oss med alle

slike usunne foreteelser i alle ledd av vårt arbeid som skader enheten mellom partiet og folket.

"Åpningstale på 8. nasjonale kongress i Kinas kommunistiske parti" (15. september 1956).

IV. DEN RIKTIGE BEHANDLINGEN AV MOTSIGELSER I FOLKET

Vi står overfor to slags sosiale motsigelser, nemlig motsigelsene mellom oss og fienden og motsigelsene i folket selv. Disse to slags motsigelser er ifølge sitt vesen helt ulike.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

For å forstå disse to ulike slag av motsigelser riktig må vi for det første

være klar over hva som menes med "folket" og hva som menes med "fienden". ... I den nåværende etappen, perioden da sosialismen bygges, tilhører alle de klasser, lag og samfunnsgrupper som er tilhengere av, støtter og arbeider for den sosialistiske oppbyggingens sak, kategorien folket, mens alle de samfunnskrefter og grupper som bekjemper den sosialistiske revolusjon og er fiendtlig innstilt til eller som saboterer den sosialistiske oppbyggingen, er folkets fiender.

Samme sted.

Under de forhold som rår i Kina i dag omfatter motsigelsene i folket motsigelsene innen arbeiderklassen, motsigelsene blant bondeklassen, motsigelsene blant de intellektuelle,

motsigelsene mellom arbeiderklassen og bondeklassen, motsigelsene mellom arbeiderne og bøndene på den ene siden og de intellektuelle på den andre, motsigelsene mellom arbeiderklassen og andre lag av det arbeidende folk på den ene siden og det nasjonale borgerskapet på den andre siden, motsigelsene innen det nasjonale borgerskap osv. Vår folkeregjering er en regjering som virkelig representerer folkets interesser, den er en regjering som tjener folket. Ikke desto mindre fins det fremdeles visse motsigelser mellom regjeringen og folket. Disse motsigelser omfatter bl.a. motsigelsene mellom statens interesser, kollektivets interesser og individets interesser, mellom demokrati og sentralisme, mellom ledelsen og de som blir ledet, samt de motsigelser som

oppstår som følge av den byråkratiske arbeidsstilen som visse regjeringsfunksjonærer benytter seg av i sitt forhold til massene. Alt dette er også motsigelser i folket. Generelt sagt er motsigelsene i folket motsigelser som er basert på den grunnleggende identiteten av folkets interesser.

Samme sted.

Motsigelsene mellom oss og fienden er antagonistiske motsigelser. Innen folkets rekker er motsigelsene i det arbeidende folk ikke-antagonistiske, mens motsigelsene mellom de utbyttede klasser og utbytterklassene ved siden av at de har en antagonistisk side, også har en ikke-antagonistisk side.

Samme sted.

Hvordan skal en skjelne mellom rett og urett i folks ord og handlinger i vårt folks politiske liv? På grunnlag av prinsippene i vår forfatning, på grunnlag av det overveldende flertall av vårt folks vilje og på grunnlag av de allmenne politiske posisjoner som våre politiske partier ved ulike høve har proklamert, mener vi at kriteriene stort sett må bli følgende:

1. Ord og handlinger må bidra til å forene og ikke splitte vårt folk av forskjellige nasjonaliteter.

2. De må være til nytte og ikke til skade for den sosialistiske omdannelse og den sosialistiske oppbygging.

3. De må bidra til å befeste og ikke undergrave eller svekke folkets demokratiske diktatur.

4. De må bidra til å befeste og ikke undergrave eller svekke den demokratiske sentralisme.

5. De må bidra til å styrke og ikke avskaffe eller svekke det kommunistiske partiets ledelse.

6. De må være til nytte og ikke til skade for den internasjonale sosialistiske enhet og enheten i verdens fredselskende folk.

De viktigste av disse seks kriteriene er den sosialistiske vei og partiets ledelse.

Samme sted.

Spørsmålet om å undertrykke kontrarevolusjonære er et spørsmål om kamp mellom oss og fienden, om en motsigelse mellom oss og fienden. Det er noen i folket som ser på dette spørsmålet i et noe annet lys. Det er

to slags folk som har et annet syn enn vi. De som har en høyreinnstilt tankegang, skjelner ikke mellom oss og fienden og holder fienden for å være våre egne folk. De holder de samme personer som de brede massene betrakter som fiender for å være venner. De som har en "venstre"-innstilt tankegang forstørrer motsigelsene mellom oss og fienden i en slik grad at de betrakter visse motsigelser i folket som motsigelser overfor fienden, og de anser folk som ikke er virkelig kontrarevolusjonære for å være kontrarevolusjonære. Begge disse måter å se tingene på er feilaktige. Ingen av dem kan føre til en riktig behandling av spørsmålet om å undertrykke kontrarevolusjonære eller til en riktig vurdering av dette arbeid.

Samme sted.

Kvalitativt forskjellige motsigelser kan bare løses med kvalitativt forskjellige metoder. Motsetningen mellom proletariatet og borgerskapet f.eks. løses med den sosialistiske revolusjons metode. Motsetningen mellom folkets brede lag og føydalsystemet løses ved hjelp av den demokratiske revolusjons metode. Motsetningen mellom koloniene og imperialismen løses med den nasjonalrevolusjonære krigs metode. Motsetningen mellom arbeiderklassen og bondeklassen løses i det sosialistiske samfunn med metoden å kollektivisere og mekanisere landbruket. Motsigelser innenfor det kommunistiske parti løses med metoden kritikk og selvkritikk. Motsetningen mellom samfunnet og naturen løses med metoden utvikling av pro-

duktivkreftene. : : : At forskjellige motsigelser må løses ved hjelp av forskjellige metoder, — det er et prinsipp som marxister-leninister må overholde strengt.

"Om motsigelsen" (august 1937).

Fordi de i sitt vesen er ulike, må motsigelser mellom oss og fienden og motsigelser i folket løses på forskjellige måter. For å uttrykke det kort er det i de førstnevnte motsigelsene et spørsmål om å trekke et skarpt skille mellom oss og fienden, og i de sistnevnte motsigelsene et spørsmål om å trekke et skarpt skille mellom rett og urett. Det er selvsagt riktig at skillet mellom oss og fienden også er et spørsmål om rett og urett. Således er f.eks. spørsmålet om hvem

som har rett, vi eller de innenlandske og utenlandske reaksjonære, imperialistene, føydalistene og byråkrat-kapitalistene også et spørsmål om rett og urett, men det faller innenfor en annen kategori enn spørsmålet om rett og urett i folket.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Den eneste metoden til å avgjøre spørsmål av ideologisk natur eller stridsspørsmål i folket er den demokratiske metoden, diskusjonsmetoden, metoden med kritikk, metoden med overtalelse og undervisning, og ikke en metode med tvang eller undertrykkelse.

Samme sted.

For å kunne gjennomføre sin produksjon og sine studier effektivt og for å kunne innrette livet sitt riktig, vil folket at dets regjering og de som har ansvaret for produksjonen og kultur- og undervisningsorganene skal gi riktige ordrer, som er obligatoriske. Det er alminnelig sunn fornuft at det ville være umulig å opprettholde offentlig orden uten slike administrative forordninger. Når det gjelder å løse motsigelser i folket, utfyller administrative forordninger og metoden med overbevisning og undervisning hverandre. Selv administrative forordninger med sikte på å opprettholde offentlig orden må ledsages av overbevisning og undervisning, for i mange tilfelle nytter det ikke med bare administrative forordninger.

Samme sted.

Det er ikke til å unngå at borgerskapet og småborgerskapet vil la sine egne ideologier komme til uttrykk. Det er ikke til å unngå at de med alle midler hardnakket vil la dem komme til uttrykk i politiske og ideologiske spørsmål. En kan ikke vente at de skal handle annerledes. Vi må ikke bruke undertrykkelsesmetoden og hindre dem i å gi seg uttrykk, men la dem få lov til å gjøre dette og på samme tid diskutere med dem og kritisere dem på en riktig måte. Det kan ikke herske noen tvil om at vi må kritisere feilaktige idéer av enhver art. Det ville selvsagt ikke være riktig å avstå fra å øve kritikk, og bare se på at feilaktige idéer uhindret fikk spre seg og la dem få lov til å monopolisere området. Mistak må kritiseres og giftig ugras bekjempes

overalt hvor det skyter opp. Men en slik kritikk må ikke være dogmatisk, og en må ikke bruke den metafysiske metoden, men anstrenge seg for å bruke den dialektiske metoden. Det som må til er vitenskapelig analyse og overbevisende argumenter.

Samme sted.

Det er nødvendig å kritisere mangler i folket, . . . men når vi gjøre det må vi fullt og helt stille oss på folkets standpunkt, og det vi gjør i denne retning må være gjennomsyret av lidenskapelige bestrebelser for å forsvare og oppfostre folket. Å behandle sine egne kamerater slik som en behandler fiender betyr å stille seg på fiendens standpunkt.

"Tale på Jenan-Konferansen om litteraturen og kunsten" (mai 1942).

Motsigelse og kamp er allmenn, absolutt, men metodene til å løse motsigelsene, dvs. formene for kampen er forskjellige som følge av at motsigelsene er av forskjellig karakter. Noen motsigelser har karakteren av åpen antagonisme, andre ikke. I samsvar med foreteelsens konkrete utvikling er det noen opprinnelig ikke-antagonistiske motsigelser som utvikler seg til antagonistiske, og omvendt noen opprinnelig antagonistiske motsigelser som utvikler seg til ikke-antagonistiske.

"Om motsigelsen" (august 1937).

Under vanlige forhold er motsigelser i folket ikke-antagonistiske. Men hvis de ikke blir riktig behandlet, hvis

vi slapper av på vår aktpågivenhet og senker garden, kan det oppstå antagonisme. I et sosialistisk land er en slik utvikling vanligvis bare en lokal og forbigående foreteelse. Grunnen til dette er at systemet med menneskers utbytting av andre mennesker er avskaffet og at folket stort sett har de samme grunninteresse ne.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

I vårt land hører motsigelsen mellom arbeiderklassen og det nasjonale borgerskap til kategorien motsigelser i folket. Stort sett er klassekampen mellom disse to en klassekamp innen folkets rekker, fordi Kinas nasjonale borgerskap har en dobbeltsidig karak-

ter. I den borgerlig-demokratiske revolusjonens periode hadde dets karakter så vel en revolusjonær som en forsoningsvennlig side. I den sosialistiske revolusjonens periode utgjør utbyttingen av arbeiderklassen i profittøyemed en side ved det nasjonale borgerskapets karakter, samtidig som den kjensgjerning at det støtter forfatningen og er villig til å godta en sosialistisk omdannelse utgjør en annen side. Det nasjonale borgerskapet skiller seg ut fra imperialistene, godseierne og byråkrat-kapitalistene. Motsigelsen mellom det nasjonale borgerskapet og arbeiderklassen er en motsigelse mellom utbytteren og den utbyttede og er i sitt vesen antagonistisk. Men under de konkrete forhold i Kina kan denne antagonistiske klassemotsigelsen, så sant den be-

handles på en riktig måte, omdannes til en ikke-antagonistisk motsigelse og løses med fredelige midler. Men hvis vi ikke behandler den riktig og ikke følger en politikk som går ut på å forene seg med, kritisere og oppdra det nasjonale borgerskap, eller hvis det nasjonale borgerskap ikke godtar denne vår politikk, da kan denne motsigelsen gå over til å bli en motsigelse mellom oss og fienden.

Samme sted.

Det [det kontrarevolusjonære opprøret i Ungarn i 1956] var et tilfelle av at de reaksjonære i et sosialistisk land, i forbund med imperialistene, forsøker å oppnå sine konspirative mål ved å benytte seg av motsigelser i folket til å anspore til misnøye og

skape uorden. Denne lærdom av begivenhetene i Ungarn fortjener å vies oppmerksomhet.

Samme sted.

V. KRIG OG FRED

Samtidig med at privateiendommen og klassene oppsto, begynte det også kriger. Krigen er den høyeste form for kamp som man nyttes til å løse motsetningsforhold mellom klasser, nasjoner, stater, politiske blokker når disse motsetningsforholdene er inne i en bestemt etappe av sin utvikling.

"Strategiske spørsmål i Kinas revolusjonære krig" (desember 1936).

"Krig er en fortsettelse av politikken". I denne forstand er krig politikk, — krigen som sådan er en aksjon av politisk karakter, og fra urgammel tid har det ikke eksistert kriger som ikke har hatt politisk karakter. . . .

Men krigen har også sin særkarakter, og i denne forstand er krigen ikke rett og slett identisk med politikken i alminnelighet. "Krig er fortsettelse av politikken med andre midler". Når politikken har nådd et visst utviklingsstadium og ikke lenger kan utvikles videre med vanlige midler, da kommer krigen for å feie hindringene ut av veien for politikken. . . . . Når hindringen er fjernet og det politiske målet nådd, da vil krigen være til ende. Så lenge denne hindringen ikke er feid vekk med rubb og stubb, må krigen føres videre til målet er nådd. . . . Derfor kan en si at politikk

er ublodig krig, krigen blodig politikk.

"Om den langvarige krig" (mai 1938).

Alle kriger i historien deler seg i to slag: rettferdige og urettferdige kriger. Alle progressive kriger er rettferdige, mens alle kriger som hemmer framsteget er urettferdige. Vi kommunister er imot alle urettferdige kriger som hemmer framsteget, men vi er ikke imot de progressive, rettferdige krigene. Vi kommunister er ikke bare ikke imot rettferdige kriger, vi tar aktivt del i dem. Den første verdenskrigen var et eksempel på en urettferdig krig, hvor begge sider kjempet for imperialistiske interesser, og derfor tok alle verdens kommunister en avgjort og energisk kamp-

innstilling imot denne krigen. Kampen mot den slags krig må føres på følgende måte: Så lenge krigen ikke er brutt ut, må en gjøre alt en kan for å hindre den. Men når den først er brutt ut, må en nytte enhver mulighet til krig mot krigen, dvs. en urettferdig krig må møtes med en rettferdig krig.

Samme sted.

I klassesamfunnet er revolusjoner og revolusjonære kriger uunngåelige, uten dem er det umulig å gjøre et sprang i samfunnets utvikling, umulig å styrte den reaksjonære herskende klassen, og derfor umulig for folket å erobre den politiske makt.

"Om motsigelsen" (august 1937).

Den revolusjonære krigen er en motgift, som ikke bare bryter ned den fiendtlige giften, men også rensker ut alt det dårlige i våre egne rekker. Enhver rettferdig, revolusjonær krig er en veldig kraft. Den kan omdanne mye, eller bane veien for omdannelser. Den kinesisk-japanske krigen vil omdanne både Kina og Japan. Forutsatt at Kina urokkelig fører motstandskrigen og holder stø kurs på enhetsfronten, da vil det gamle Japan uunngåelig omdannes til et nytt Japan, og det gamle Kina til et nytt Kina. I Kina som i Japan vil folket og alt annet omdannes, både under krigen og etterpå.

"Om den langvarige krig" (mai 1938).

Enhver kommunist må forstå den sannhet at "den politiske makt vokser rett ut av geværløpet."

"Krigens og strategiens spørsmål" (6. november 1938).

Revolusjonens sentrale oppgave og dens høyeste form er makterobringen med våpen i hånd, dvs. at spørsmålet løses ved krig. Dette marxismen-leninismens revolusjonære prinsipp er riktig overalt, det er ubetinget riktig både for Kina og alle de andre statene.

Samme sted.

Verken proletariatet eller folket, og heller ikke det kommunistiske parti vil overhodet kunne få noen posisjon

i Kina uten væpnet kamp, og revolusjonen vil ikke kunne seire uten væpnet kamp. Gjennom atten år [siden partiet ble stiftet] har vårt partis vekst, konsolidering og bolsjevisering foregått gjennom revolusjonære kriger, og uten væpnet kamp ville vi heller ikke hatt det kommunistiske parti vi har i dag. Kameratene i hele partiet må aldri glemme disse lærdommene, som vi har kjøpt med vårt eget blod.

"Innledningsartikkel til første nummer av tidsskriftet *Kommunist*" (4. oktober 1939).

Ut fra den marxistiske teorien om staten er hæren den hoveddelen av statsmaktens apparat. Den som vil erobre statsmakten og beholde den,

må ha en sterk hær. En del personer driver gjøn med oss og kaller oss tilhengere av "teorien om krigens allmakt". Ja, vi er tilhengere av den revolusjonære krigens allmakt. Det er ikke dårlig, det er utmerket, det er marxistisk. Ved geværets hjelp har det russiske kommunistpartiet innført sosialismen, og vi vil skape den demokratiske republikk. Klassekampens erfaringer i imperialismens epoke viser at arbeiderklassen og de arbeidende masser bare kan beseire det væpnede borgerskap og godseierne med geværet i hånd — i den forstand kan en si at hele verden kan omdannes bare ved hjelp av geværet.

"Krigens og strategiens spørsmål" (6. november 1938).

Vi er for at krigen skal avskaffes, vi ønsker ingen krig. Men krigen kan bare avskaffes ved krig. Den som vil at de ikke lenger skal finnes geværer — han må gripe til geværet.

Samme sted.

Menneskesamfunnet vil til sjuende og sist og innen en ikke altfor fjern framtid utvikle seg dithen at det blir slutt på all krig, — denne uhyrlighet hvor menneskene innbyrdes utrydder hverandre. Men det fins bare ett middel til å gjøre slutt på krigen, og det er å kjempe mot krigen ved hjelp av krig, kjempe mot den kontrarevolusjonære krig ved den revolusjonære krig, kjempe mot den kontrarevolusjonære nasjonale krig ved den revolusjonære nasjonale krig, kjempe mot den kontrarevolusjonære klassekrig ved hjelp av den revolusjonære klassekrig. . . . Når menneskesamfunnet har utviklet seg dithen at alle klassene er opphevet, staten er opphevet, da vil det ikke finnes noen krig lenger, verken kontrarevolusjonære eller revolusjonære kriger, verken urettferdige eller rettferdige kriger. Det vil bli en epoke med evig fred for menneskeheten. Når vi studerer lovene for den revolusjonære krig, er det ut fra ønsket om å avskaffe all krig. Dette er forskjellen mellom oss kommunister og alle utbytterklassene.

"Strategiske spørsmål i Kinas revolusjonære krig" (desember 1936).

Vårt land og alle de andre sosialistiske land ønsker fred, og det samme

gjør folket i alle verdens land. De eneste som tørster etter krig og ikke ønsker fred er visse monopol-kapitalistiske grupper i noen få imperialistiske land, hvis profitt er avhengig av aggresjon.

"Åpningstale på 8. nasjonale kongress i Kinas kommunistiske parti" (15. september 1956).

For å oppnå varig verdensfred må vi videreutvikle vårt vennskap og samarbeid med broderlandene i den sosialistiske leir og forsterke solidariteten med alle fredselskende land. På grunnlag av gjensidig respekt for den territoriale integritet og suvereniteten, og på grunnlag av likhet og gjensidig fordel må vi bestrebe oss på å opprette normale diplomatiske forbin-

delser med alle land som er villige til å leve i fred med oss. Vi må aktivt understøtte den nasjonale uavhengighets- og frigjøringsbevegelsen i asiatiske, afrikanske og latinamerikanske land og fredsbevegelsen og rettferdige kamper i alle land i verden.

Samme sted.

Når det gjelder de imperialistiske land, må vi forene oss med folket i disse land og bestrebe oss på å leve i fredelig sameksistens med disse land, drive handel med dem og forhindre en eventuell krig, men ikke under noen omstendighet må vi ha noen urealistisk oppfatning av dem.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Vi ønsker fred. Men hvis imperialistene tviholder på å ville utkjempe en krig, vil vi ikke ha noe annet valg enn en fast beslutning om å kjempe krigen til ende før vi går i gang med vår oppbygging. Hvis dere dag ut og dag inn er redde for krigen, hva vil dere da gjøre hvis krigen skulle komme? Først sa jeg at østavinden har overtaket på vestavinden og at det ikke vil bryte ut noen krig, og nå har jeg føyd til disse forklaringene om situasjonen i tilfelle det skulle bli krig. Dermed er begge muligheter blitt tatt i betraktning.

Tale på de kommunistiske partienes og arbeiderpartienes Moskva-møte (18. november 1957).

Folk over hele verden diskuterer nå hvorvidt det vil bryte ut en tredje verdenskrig eller ikke. Også på dette spørsmål må vi være åndelig forberedt og foreta en del analyse. Vi går fast inn for fred og mot krig. Men hvis imperialistene vil insistere på å utløse en ny krig, må vi ikke være redde for den. Vår holdning til dette spørsmål er det samme som til enhver uro: for det første er vi imot det, og for det andre er vi ikke redde for det. Etter den første verdenskrigen oppsto Sovjetunionen med et folketall på 200 millioner. Etter den annen verdenskrig oppsto den sosialistiske leiren med et samlet folketall på 900 millioner. Hvis imperialistene tviholder på å ville utløse en tredje verdenskrig, vil ganske sikkert ytterligere flere hundre millioner gå over til sosialis-

men, og da vil det ikke bli mye plass igjen på jorden til imperialistene. Det er også sannsynlig at hele imperialismens struktur vil falle helt sammen.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Lage vansker, lide nederlag, lage vansker igjen og lide nederlag igjen . . . helt fram til undergangen, — det er den logikk imperialistene og de reaksjonære verden over følger når de tar seg av folkets sak, og de vil aldri svikte denne logikken. Det er en marxistisk lov. Når vi sier at "imperialismen er glupsk", mener vi at dens natur aldri vil forandre seg, at imperialistene aldri vil legge ned slakterkniven, at de aldri vil bli Buddhaer

— og at dette vil vare helt fram til deres undergang.

Kjempe, lide nederlag, kjempe igjen og lide nederlag igjen, kjempe på nytt . . . helt til det har vunnet seier, det er folkets logikk, og de vil aldri svikte denne logikken. Det er en annen marxistisk lov. Det russiske folks revolusjon fulgte denne loven, og det samme gjelder det kinesiske folks revolusjon.

Kvitt dere med illusjonene og forbered dere på kamp" (14. august 1949).

Nettopp fordi vi har vunnet seier, må vi aldri slappe av i vår årvåkenhet mot de rasende hevnkomplottene som imperialistene og deres bandhunder vil sette i sving. Den som slapper av i

årvåkenhet, vil avvæpne seg selv politisk og havne i en passiv stilling.

"Adresse til den forberedende komitéen for den nye politiske rådgivende konferanse" (15. juni 1949).

Imperialistene og deres bandhunder, de kinesiske reaksjonære, vil ikke avfinne seg med nederlaget de har lidt i dette vårt land, Kina. De vil fortsette å rotte seg sammen mot det kinesiske folk på enhver mulig måte. For eksempel vil de komme til å smugle sine agenter inn i Kina for å så splid og lage trøbbel. Det er sikkert — de vil aldri unnlate å drive slik virksomhet. Videre vil de eksempelvis egge de kinesiske reaksjonære til å blokere kinesiske havner og til og med sette inn egne styrker for

dette formålet. Dette vil de fortsette med så lenge det er mulig. Og videre — om de fremdeles higer etter dette eventyr — så vil de sende tropper for å invadere Kinas grenser og skape uro ved grensene, — heller ikke slikt er umulig. Alt dette må vi ta fullt med i regningen.

Samme sted.

Verden gjør framsteg, framtiden er lys — og ingen kan forandre denne allmenne retning i historien. Vi bør propagere kontinuerlig ute i folket de fakta som taler for dette framsteget og den lyse framtid i verden, — slik at folket kan bygge sin tiltro på seieren.

"Om Tsjungking-forhandlingene" (17. oktober 1945).

Befal og soldater i hele Det kinesiske folks frigjøringshær må absolutt ikke slappe av det aller minste på kampviljen, enhver tanke som slapper kampviljen og undervurderer fienden er uriktig.

"Beretning til annen plenumssesjon i den 7. sentralkomité for Kinas kommunistiske parti" (5. mars 1949).

VI. IMPERIALISMEN OG ALLE REAKSJONÆRE ER PAPIRTIGRER

Alle reaksjonære er papirtigrer. I sin framtoning er de reaksjonære fryktinngytende, men i virkeligheten er de ikke så mektige. Sett over lang sikt er det ikke de reaksjonære, men folket som er virkelig maktfulle.

"Samtale med den amerikanske korrespondenten Anna Louise Strong" (august 1946).

Likesom det ikke fins en eneste ting i verden som ikke har tosidig natur (dette er loven om motsetningenes enhet), så har også imperialismen og alle reaksjonære en tosidig natur — de er virkelige tigrer og papirtigrer på en og samme gang. Tidligere i historien var slave-eierklassen, den føydale godseierklassen og borgerskapet kraftige, revolusjonære og progressive før de hadde vunnet statsmakten og i en tid etterpå — de var virkelige tigrer. Men etter hvert som tiden gikk, forandret disse klassene seg til det motsatte steg for steg, — de forandret seg til reaksjonære, til tilbakeliggende mennesker, til papirtigrer — fordi deres motpoler, slaveklassen, bondeklassen og proletariatet gradvis vokste i styrke og kjempet stadig voldsommere mot dem. Og til slutt ble disse klassene

styrtet, eller vil bli styrtet, av folket. De reaksjonære, tilbakeliggende, råtnende klassene har beholdt denne dualistiske natur tilmed i sin siste kamp på liv og død mot folket. På den ene side var de virkelige tigrer — de slukte folket, åt opp folket i millioner og titalls millioner. Kampen for folkets sak kom inn i en periode med vansker og strabaser, og det var mange kroker på veien. Å tilintetgjøre imperialismens, føydalismens og byråkrat-kapitalismens herredømme i Kina tok det kinesiske folket over hundre år og kostet dem titalls millioner liv før de vant seier i 1949. Hør her! Var de ikke levende tigrer, jerntigrer, virkelige tigrer? Men til sjuende og sist forandret de seg til papirtigrer, døde tigrer, tigrer laget av soyabønnepudding. Dette er historiske fakta. Har

ikke folket sett eller hørt om disse fakta? Det har vært hopetall av dem — tusener og titusener! Tusener og titusener! Derav følger at imperialismen og alle reaksjonære, betraktet ut fra deres vesen, på lang sikt, fra strategisk standpunkt, må ansees som det de er — papirtigrer. Dette bør være grunnlaget for vår strategiske tenkning. På den annen side er de også levende tigrer, jerntigrer, virkelige tigrer som er i stand til å ete opp folk. Dette bør være grunnlaget for vår taktiske tenkning.

Tale på møtet i Wutsjang i det politiske byrå i Kinas kommunistiske partis sentralkomité (1. desember 1958).

Jeg har sagt at alle de angivelig mektige reaksjonære bare er papirtigrer. Grunnen til dette er at de er isolert fra folket. Bare se på Hitler! Var ikke han en papirtiger? Ble ikke Hitler styrtet? Jeg har også sagt at den russiske tsar, keiseren av Kina og den japanske imperialismen alle sammen var papirtigrer. Som vi vet er de styrtet alle sammen. Den amerikanske imperialismen er ennå ikke styrtet, og den har atombomben. Jeg tror at også den vil bli styrtet. Også den er en papirtiger.

Tale på de kommunistiske partienes og arbeiderpartienes Moskva-møte (18. november 1957).

"Å løfte på en stor stein bare for å slippe den på sine egne føtter," sier

man i et kinesisk folkelig ordtak, når man vil beskrive hvordan visse tosker oppfører seg. De reaksjonære i alle land er slike tosker. Til sjuende og sist bidrar deres forfølgelse av de revolusjonære folk bare til å framskynde folkerevolusjonene i et bredere og sterkere omfang. Hadde kanskje ikke den russiske tsarens og Tsjiang Kaisjeks forfølgelse av det revolusjonære folk denne funksjon i den store russiske og store kinesiske revolusjon?

> "Tale på møtet i Sovjetunionens øverste sovjet ved feiringen av den store sosialistiske Oktoberrevolusjonens 40-årsdag" (6. november 1957).

Den amerikanske imperialismen har invadert Kinas område Taiwan og

holdt det okkupert i de siste ni år. For kort tid siden sendte den sine væpnede styrker for å gjøre invasjon i og okkupere Libanon. USA har opprettet flere hundre militærbaser i mange land over hele verden. Kinas område Taiwan, Libanon og alle USAs militærbaser på fremmed jord er like mange løkker om den amerikanske imperialismens hals. Disse løkkene er det amerikanerne selv og ingen annen som har knyttet, og det er de selv som har lagt dem om sin egen hals og rakt fram tauendene til det kinesiske folk, folket i de arabiske land og i alle de andre land i verden som elsker fred og bekjemper aggresjon. Jo lenger de amerikanske aggressorene blir på disse stedene, desto

strammere blir løkkene rundt deres hals.

Tale på den øverste statskonferansen (8. september 1958).

Imperialismen vil ikke vare lenge, fordi den alltid gjør onde gjerninger. Den framturer i å hjelpe og støtte slike reaksjonære i alle land som er imot folket. Den har med makt tvunget seg mange kolonier og halvkolonier og mange militærbaser, og den truer freden med en atomkrig. Og som følge av at imperialismen har tvunget dem til det, er over 90 prosent av verdens folk i ferd med å reise seg eller vil reise seg til kamp mot den. Men imperialismen er fremdeles i live og løper fremdeles amok i Asia, Afrika og Latin-Amerika. I vest un-

dertrykker imperialismen fremdeles folket i sine egne land. Denne situasjonen må forandres. Det er en oppgave for hele verdens folk å gjøre slutt på denne aggresjon og undertrykkelse, som forøves av imperialismen, og især av den amerikanske imperialismen.

Intervju med en korrespondent for telegrambyrået Hsinhua (29. september 1958).

Den amerikanske imperialismen farer hensynsløst fram overalt og har derfor gjort seg til fiende av verdens folk og stadig sterkere isolert seg selv. De som nekter å bli slaver vil aldri la seg kue av atombomber og vannstoffbomber i de amerikanske imperialistenes hender. Den rasende stormbøl-

gen som verdens folk har reist mot de amerikanske aggressorene er uimotståelig. I sin kamp mot den amerikanske imperialismen og dens lakeier vil de sikkert og visst vinne enda større seire.

"Erklæring til støtte for den rettferdige patriotiske kamp som Panamas folk fører mot den amerikanske imperialismen" (12. januar 1964).

Hvis de monopolkapitalistiske gruppene i USA framturer i å forsterke sin aggresjons- og krigspolitikk, vil den dag uunngåelig komme da verdens folk vil henge dem. Den samme skjebne venter USAs medskyldige.

Tale på den øverste statskonferanse (8. september 1958).

Gjennom en lang periode har vi utviklet dette begrep av kampen mot fienden: i strategien må vi forakte alle våre fiender, men i taktikken må vi ta dem alle sammen alvorlig. Dette betyr også at vi må forakte fienden som helhet, men når det gjelder hvert enkelt konkret spørsmål, må vi ta ham alvorlig. Hvis vi ikke forakter fienden som helhet, begår vi en opportunistisk feil. Marx og Engels var bare to enkeltpersoner, men allerede den gang erklærte de at kapitalismen ville bli styrtet over hele verden. Men når vi tar fatt på konkrete problemer og spesielle fiender, ville vi begå eventyrpolitikkens feil hvis vi ikke tok dem alvorlig. I en krig kan det bare utkjempes ett slag om gangen, og fiendens styrker kan bare tilintetgjøres én for én. Fabrikker kan bare bygges én

for én. Bøndene kan bare pløye stykke for stykke av sin jord. Det samme gjelder tilmed når vi spiser. Strategisk tar vi det lett når vi skal spise et måltid, vi vet at vi kan klare det. Men i virkeligheten spiser vi bare én munnfull av gangen. Det er umulig å svelge en hel middag i en jafs. Dette er kjent som stykkevis løsning. På militærspråket kalles det å tilintetgjøre fiendens styrker én for én.

Tale på de kommunistiske partienes og arbeiderpartienes Moskva-møte (18. november 1957).

Etter min mening er det nå inntrådt et nytt vendepunkt i den internasjonale situasjon. Det blåser to vinder i verden i dag, østavinden og vestavinden. Det heter i et kinesisk

ordtak at "enten får østavinden overtaket over vestavinden, eller vestavinden får overtaket over østavinden." Jeg tror det er karakteristisk for situasjonen i dag at det er østavinden som har fått overtaket over vestavinden. Det betyr at sosialismens krefter er blitt imperialismens krefter absolutt overlegne.

Samme sted.

VII. VÅG Å KJEMPE OG VÅG Å VINNE

Verdens folk, foren dere og overvinn de amerikanske aggressorene og deres lakeier! Verdens folk, vær modige, våg å kjempe, tross vansker og marsjér fram i bølge på bølge. Da vil hele verden tilhøre folket. Utysker av alle slag vil bli tilintetgjort.

"Erklæring til støtte for Kongos (L) folk mot den amerikanske aggresjon" (28. november 1964).

Kinas kommunistiske parti har foretatt en klartskuende vurdering av den

internasjonale og hjemlige situasjon på grunnlag av marxismen-leninismens vitenskap, og har sett alle de reaksjonæres angrep ute som hjemme ikke bare måtte knuses, men også kunne knuses. Når mørke skyer samlet seg i horisonten, pekte vi på at det var bare et midlertidig fenomen, at mørket snart ville vike og solen trenge fram.

"Den nåværende situasjon og våre oppgaver" (25. desember 1947).

I menneskehetens historie er det alltid slik at de døende reaksjonære kreftene i sine siste krampetrekninger går løs på revolusjonens krefter, og ofte er det enkelte revolusjonære som lar seg føre på villspor en viss tid ved skinnet av styrke som dekker over et

råttent indre, slik at de ikke evner å se det virkelige bildet, nemlig at fienden snart vil være overvunnet og de selv seierherrer.

"Vendepunktet i den annen verdenskrig" (12. oktober 1942).

Hvis det er slåss de (Kuomintang) vil, vil vi tilintetgjøre dem fullstendig. Slik står tingene: hvis de angriper og vi gjør ende på dem, da får de den fornøyelsen; gjør vi det av med en del, vil de få en delvis fornøyelse; tilintetgjør vi fler, vil fornøyelsen bli større; og tilintetgjør vi alle sammen, vil fornøyelsen være fullkommen. Spørsmålene Kina står overfor er kompliserte, og det som foregår oppe i hodet på oss, må også være litt kom-

plisert. Hvis de begynner å slå, slår vi igjen, vi kjemper for å vinne freden.

"Om Tsjungking-forhandlingene" (17. oktober 1945).

Dersom noen angriper oss, og så sant vilkårene for militær kamp er gunstige, vil vi visselig gå til selvforsvar og gjøre ende på motstanderen med fast hånd — grundig, fullstendig og til siste rest (vi slår ikke til hodeløst, men slår vi først til, må vi vinne). Vi må aldri la oss kujonere av at de reaksjonære blåser seg opp.

"Om fredsforhandlinger med Kuomintang-rundskriv fra Kinas kommunistiske partis sentralkomité" (26. august 1945).

I det monn det dreier seg om hva vi ønsker, vil vi helst ikke slåss en eneste dag. Men dersom omstendighetene tvinger oss til å slåss, kan vi fortsette til slutten.

"Samtale med den amerikanske korrespondenten Anna Louise Strong" (august 1946).

Vi er for fred. Men så lenge den amerikanske imperialismen nekter å fravike sine arrogante og urimelige krav og sine komplotter om å utvide aggresjonen, vil den eneste kursen som det kinesiske folk kan følge, bestå i å fortsette å kjempe besluttsomt side om side med det koreanske folk. Det er ikke fordi vi er krigslystne. Vi er villige til å stanse krigen øyeblikkelig og la de spørsmål som ennå er uløst bli avgjort seinere. Men dette er den amerikanske imperialismen ikke villig til. Vel, så la kampen fortsette. Den amerikanske imperialismen kan ønske å fortsette kampen så mange år den bare vil, vi er beredt til å kjempe helt til den er villig til å slutte, helt til det kinesiske og koreanske folk har vunnet hel og full seier.

Tale på fjerde sesjon i Det kinesiske folks politiske rådgivende konferanses 1. nasjonale komité (7. februar 1953).

Vi bør feie ut all impotent tenkning i våre rekker. Alle synsmåter som overvurderer fiendens styrke og

undervurderer folkets styrke er feilaktige.

"Den nåværende situasjon og våre oppgaver" (25. desember 1947).

De undertrykte folk og nasjoner må ikke sette sitt håp om frigjøring til imperialismens og dens lakeiers "fornuft". De kan bare seire ved å styrke sin enhet og iherdig fortsette sin kamp.

"Erklæring mot aggresjonen mot Sør-Vietnam og USA-Ngo Dinh Diem-klikkens nedslakting av folket der" (29. august 1963).

Uansett når denne landsomfattende borgerkrigen vil bryte ut, må vi være godt forberedt. Om den kommer fort,

la oss si i morgen tidlig, burde vi også være innstilt på den. Det er første punkt. Under situasjonen slik den er nå, internasjonalt og her hjemme, er det mulig at borgerkrigen kan begrenses i omfang og foregå mer lokalt for en tid. Det er annet punkt. Punkt 1 er noe som vi bør forberede oss på, punkt 2 er noe som faktisk har vært gjeldende gjennom lang tid. Kort sagt — vi må være forberedt. Så sant vi er det, greier vi å mestre tilstrekkelig alle slags kompliserte situasjoner.

"Situasjonen og vår politikk etter seieren i motstandskrigen mot Japan" (13. august 1945).

VIII. FOLKEKRIG

Den revolusjonære krigen er en massenes krig, og den kan bare føres så sant massene mobiliseres, så sant en støtter seg på massene.

> "Mer omsorg for massenes levevilkår, mer oppmerksomhet når det gjelder metodene i arbeidet" (27. januar 1934).

Hva er en virkelig jernbastion? Det er massene, millioner på millioner av mennesker som ekte og oppriktig støtter revolusjonen. Det er den

virkelige jernbastionen, som ingen makt i verden med noen midler kan bryte ned, og som absolutt ikke kan brytes ned. Kontrarevolusjonen kan ikke bryte ned oss, tvert imot, vi skal bryte ned kontrarevolusjonen. Når vi fylker millionmassene rundt den revolusjonære regjeringen og utvikler vår revolusjonære krig, vil det lykkes å knuse kontrarevolusjonen fullstendig og overta hele Kina.

Samme sted.

Krigspotensialets rikeste kilde ligger i folkets masser. Japan har dristet seg til å tyrannisere oss først og fremst fordi de kinesiske massene er uorganiserte. Når denne svakheten blir overvunnet, så vil de japanske innfallsmenn, på samme måten som en vill

okse som styrter mot en ildebrann, stå overfor det mangemilliontallige kinesiske folket som har reist seg. Bare lyden av deres stemmer vil slå dem med frykt, og de vil gå til grunne i ildebrannens flammer.

"Om den langvarige krig" (mai 1938).

Imperialistene tyranniserer oss slik at vi må ta oss alvorlig av dem. Ikke bare må vi ha en mektig regulær hær, vi må også i stort omfang organisere avdelinger av folkemilisen. Dette vil gjøre det vanskelig for imperialistene å bevege seg en eneste tomme i landet vårt i tilfelle av en invasjon.

Intervju med en korrespondent for telegrambyrået Hsinhua (29. september 1958).

Sett ut fra den revolusjonære krigen som helhet er folkets partisankrig på den ene siden og Den røde armés hovedstyrker på den annen side, på en måte to hender på en og samme person. Innsats utelukkende fra Den røde armé uten å utfolde folkets partisankrig betyr det samme som en kriger med bare en hånd. Når vi taler om folket i baseområdet som en faktor, betyr dette konkret, og da spesielt med henblikk på krigen, at vi har et væpnet folk. Det er også den viktigste grunnen til at fienden er redd for å nærme seg vårt baseområde.

"Strategiske spørsmål i Kinas revolusjonære krig" (desember 1936).

Seier eller nederlag i krigen bestemmes utvilsomt i det vesentlige av

de militære, politiske og økonomiske forhold, og av naturvilkårene på begge sider. Men ikke bare av disse ting. Utfallet av krigen bestemmes dessuten av hver sides subjektive evne til å lede krigen. I sine bestrebelser for å vinne en krig kan en militærstrateg ikke overskride de grenser som trekkes opp av de materielle forutsetningene, men innenfor disse grenser kan og må han gjøre alt han kan for å vinne. Og selv om skueplassen for en militærstrategs virksomhet er bygd på de objektive materielle forholdene, så kan han sette i scene mange fargerike, imponerende og storslagne stykker på denne arenaen.

Samme sted.

Krigen tar ikke sikte på andre mål enn "å verne sine egne styrker og til-

intetgjøre motstanderens" (med tilintetgjøring av motstanderens styrker forstås avvæpning og å gjøre ham såkalt "motstandsudyktig", og ikke noe i retning av å tilintetgjøre ham fullstendig i fysisk forstand). I oldtiden brukte man i krigen spyd og skjold. Spydet var et angrepsvåpen for å tilintetgjøre motstanderen, skjoldet derimot et forsvarsvåpen til vern for seg selv. Helt fram til våre dager er våpnene bare en videreutvikling av spydet og skjoldet. Bombefly, maskingeværer, langtrekkende skyts og giftgass er alt sammen en videreutvikling av spydet, mens beskyttelsesrom mot flyangrep, stålhjelmer, betongfestninger og gassmasker er en videreutvikling av skjoldet. Tanks er et nytt våpen, som forener i seg selv både spyd og skjold. Angrepet er hovedmeto-

den for å tilintetgjøre motstanderens styrker, men heller ikke forsvar må rett og slett avskrives i denne henseende. Angrepet har til mål direkte tilintetgjøring av motstanderens styrker og samtidig å verne de egne styrkene, for hvis du ikke knuser fienden, knuser han deg. Forsvar tjener direkte til å verne de egne styrker, men er samtidig et hjelpemiddel for angrepet, eller et middel til å forberede overgangen til angrep. Tilbaketog hører til forsvarets kategori og utgjør en fortsettelse av det, mens forfølgelse er en fortsettelse av angrepet. Det er nødvendig å gjøre oppmerksom på at av krigens mål utgjør tilintetgjøringen av motstanderens styrker hovedmålet og vernet av de egne styrker et underordnet mål, for bare en tilintetgjøring i masseomfang av motstanderens kref-

ter kan sikre vernet for de egne styrkene effektivt. Av dette følger at angrepet som hovedmidlet i tilintetgjøringen av motstanderens styrker spiller hovedrollen, mens forsvaret som hjelpemiddel for å tilintetgjøre motstanderens styrker og som middel til å verne egne styrker, spiller en underordnet rolle. Og enda i krigens praksis forsvaret opptar det meste av tiden og angrepet en mindre del, så er og forblir angrepet likevel hovedmidlet når en ser hele krigens gang under ett.

"Om den langvarige krig"
(mai 1938).

Alle ledende prinsipper i militære operasjoner utledes av ett grunnprinsipp — med alle midler å søke å holde sine egne krefter intakte og tilin-

tetgjøre motstanderens. . . . Hvorfor hevder vi da at krigen krever heltemodig selvoppofrelse? Enhver krig krever sin pris, stundom en svært høy pris. Men står ikke dette i motstrid med prinsippet om å "holde de egne styrker intakte"? Ikke på noen måte. For å uttrykke det mer nøyaktig så er det en motsetning mellom de to begrepene selvoppofrelse og å holde de egne styrkene intakte, men samtidig utfyller de hverandre, for ofrene må til, ikke bare for å tilintetgjøre motstanderen, men også for å holde de egne styrkene intakte. Delvis og midlertidig "å gi avkall på å holde de egne styrkene intakte" (å ofre dem er med andre ord prisen som må betales) er en nødvendighet, nettopp for å holde hele summen av styrkene intakte i permanent forstand. Av det

grunnprinsippet kan det utledes en hel rekke prinsipper for hvordan militære operasjoner skal gjennomføres, fra og med prinsippet for skytning (søk dekning og utnytt ildkraft fullt ut: det første for å verne de egne styrkene, det andre for å få ram på motstanderens styrker) helt fram til lovene for strategien. Alt dette kan utledes av det nevnte grunnprinsipp. Alle tekniske prinsipper og alle prinsipper vedrørende taktikk, felttog og strategi er en anvendelse i praksis av det nevnte grunnprinsipp. Prinsippet: å holde de egne styrkene intakte og å tilintetgjøre motstanderens styrker — er grunnlaget for hele krigskunsten.

"Strategiske spørsmål i partisankrigen mot Japan" (mai 1938).

De prinsippene som ligger til grunn for våre operasjoner er:

1. Å angripe spredte, isolerte fiendestyrker først, og ikke før i annen omgang konsentrerte, sterke fiendestyrker.

2. Å erobre små og mellomstore byer og store områder på landsbygda først, å utsette erobringen av større byer til annen runde.

3. Vårt viktigste mål er ikke å holde på eller erobre en by eller et sted, men å gjøre det av med fiendens effektive styrke. Det å holde eller innta en by eller et sted er et resultat av at fiendens effektive kampkraft er knust, og ofte er det slik at en by eller et sted bare kan holdes eller erobres for godt etter at det har skiftet hender flere ganger.

4. I ethvert slag må vi konsentrere en absolutt overlegen styrke (to, tre, fire og av og til fem eller seks ganger fiendens styrke), og fienden må omringes fullstendig; vi må legge vinn på å gjøre det grundig av med dem og ikke la noen slippe ut av nettet. Under spesielle omstendigheter må vi påføre fienden knusende slag, det vil si konsentrere all vår styrke til et frontangrep og også føre angrep mot den ene eller begge av fiendens flanker, med henblikk på å gjøre det av med en del og å slå den andre delen på flukt, slik at vår armé raskt kan forflytte styrkene for å knuse andre fiendestyrker. Vi må søke å unngå seigslitne trefninger der vi taper mer enn vi vinner eller bare blir stående likt med fienden. Enda

vi på dette viset er underlegne som helhet (når det gjelder antall), er vi absolutt overlegne partielt og i hvert spesifikt felttog, og dette sikrer oss seieren i felttoget. Etter som tiden går, vil vi bli overlegne også som helhet og definitivt gjøre det av med fienden som helhet.

5. Intet slag må utkjempes uforberedt, vi må ikke innlate oss i noen trefning vi ikke er sikre på å vinne. Vi må gjøre alt for å være vel forberedt til ethvert slag og sikre seieren under de vilkår som rår i forholdet mellom fienden og oss selv.

6. Vi må la vår kampstil få utfolde seg for fullt — mot under trefning, ingen frykt for ofre, ingen frykt for å bli uttrøttet, og sammenhengende kamp (det vil si utkjempe

en rekke trefninger på kort tid uten pause).

7. Å legge vinn på å gjøre det av med fienden når han er i bevegelse. Samtidig heller ikke forsømme taktikken med angrep på faste stillinger og å erobre punkter og byer der fienden ligger befestet.

8. Når det gjelder angrep på byer, tar vi besluttsomt alle fiendtlige befestede punkter og byer som er dårlig forsvart. Når tiden er inne, må vi passe på å erobre alle fiendens befestede punkter og byer som forsvares av styrker med moderat kampkraft, dersom omstendighetene tillater det. Hva angår de av fiendens befestede punkter og byer som er sterkt forsvart, må vi vente til betingelsene er modne, og så innta dem.

9. Å supplere vår styrke med alle våpen og mesteparten av det mannskap vi erobrer fra fienden. Hovedressursene for vår armé både når det gjelder mannskap og materiell er selve frontene.

10. Å utnytte pausene mellom felttogene godt til hvile, trening og konsolidering av troppene. Perioder med hvile, trening og konsolidering bør i alminnelighet ikke vare lenge, og så vidt mulig bør fienden ikke få noe pusterom.

Dette er de hovedmetodene Folkets frigjøringshær har nyttet når den har tilføyd Tsjiang Kai-sjek nederlag. De er resultatet av den lange herdningsprosessen Folkets frigjøringshær har gjennomgått under mange år med kamp mot hjemlige og utenlandske fiender, og de er fullstendig i pakt

med situasjonen som den nå er. . . . Vår strategi og taktikk er basert på en folkekrig, — ingen hær som retter seg imot folket kan anvende vår strategi og taktikk.

"Den nåværende situasjon og våre oppgaver" (25. desember 1947).

Styrkeoverlegenhet uten kampberedskap er ingen virkelig overlegenhet og betyr samtidig at initiativet mangler. Hvis troppeenheter som er motstanderen underlegne i styrke, men som er kampberedt, forstår denne sannhet fullt ut, kan de ved mange høve påføre motstanderen overraskende slag og faktisk slå en overlegen motstander.

"Om den langvarige krig" (mai 1938).

IX. FOLKEHÆREN

Uten en folkehær har folket ingenting.

"Om koalisjonsregjeringen"
(24. april 1945).

Denne arméen er sterk fordi de menneskene som går inn i den, er folk med bevisst disiplin. De har slått seg sammen og kjemper, ikke for en liten klikks eller for en snever gruppes egenkjærlige interesser, men for de brede folkemassenes interesser, for hele nasjonens interesser. Det eneste formålet for denne arméen er at den vil

knytte seg nært til Kinas folkemasser, tjene det kinesiske folket av hele sitt hjerte og med alle sine tanker.

Samme sted.

Den kinesiske røde armé er en væpnet organisasjon som løser revolusjonens politiske oppgaver. Og særlig på det nåværende tidspunktet kan ikke Den røde armé nøye seg med bare å føre krig, for ved siden av kampvirksomheten å tilintetgjøre motstanderens væpnede styrker har den slike viktige oppgaver som å drive propaganda blant massene, organisere massene, væpne massene, hjelpe massene i arbeidet med å skape den revolusjonære politiske makt og med å skape kommunistiske partiorganisasjoner. Den krig som Den røde armé fører er ingen krig utelukkende for krigens

skyld, men en krig med det formål å drive propaganda blant massene, organisere massene, væpne massene og yte dem støtte i arbeidet med å skape den revolusjonære politiske makt. Skulle en gi avkall på disse formålene, ville det berøve så vel krigen som Den røde armés eksistens enhver mening.

> "Om korrigeringen av feilaktige oppfatninger i partiet" (desember 1929).

Folkets frigjøringshær er alltid en stridende styrke. Til og med etter at vi har vunnet seier i landsomfattende skala, vil vår hær fortsette å være en stridende styrke i løpet av den historiske perioden da klassene ennå ikke er opphevet i vårt land, og det imperialistiske systemet fremdeles eksis-

terer i verden. På dette punktet bør det ikke herske misforståelser eller slingring.

> "Beretning til annen plenumssesjon i den 7. sentralkomité for Kinas kommunistiske parti" (5. mars 1949).

Vi har en armé som står i krig og en armé som står i arbeid. Den arméen som står i strid, består av Den åttende rutearmé og Den nye fjerde armé. Men også den arméen som står i strid, blir satt inn på to områder: den kjemper militært, og den er også opptatt med produksjonsvirksomhet. Siden vi altså har arméer av to slag — en militært kjempende armé og en produktivt arbeidende armé — og siden den stridende arméen både er i stand til å føre krig og delta i produk-

sjonsarbeid og dessuten også å utføre arbeidet blant massene, så greier vi å overvinne alle vansker, og vi kan slå de japanske imperialistene.

"Organiser dere!" (29. november 1943).

Vårt nasjonale forsvar skal befestes og ingen imperialist skal igjen få lov til å gjøre invasjon i vårt område. Våre væpnede folkestyrker skal opprettholdes og utvikles med den modige og stålsatte Folkets frigjøringshær som grunnlag. Vi vil ikke bare få en kraftig armé, men også et kraftig flyvåpen og en kraftig flåte.

Åpningstale på første plenumssesjon i Det kinesiske folks politiske rådgivende konferanse (21. september 1949).

Vårt prinsipp er: partiet kommanderer over geværet, det ville være helt utillatelig å la geværet kommandere over partiet.

"Krigens og strategiens spørsmål" (6. november 1938).

Alle våre offiserer og menige må alltid huske på at vi er det store Folkets frigjøringshær, vi er troppene somledes av det store Kinas kommunistiske parti. Under forutsetning av at vi alltid følger direktivene fra partiet, kan vi være trygge på å vinne.

"Manifest fra Det kinesiske folks frigjøringshær" (oktober 1947).

X. PARTIUTVALGENES LEDELSE

Systemet med partiutvalg er en viktig ordning i partiet for å sikre kollektiv ledelse, og hindre at enkeltindivider monopoliserer sakene. Det er nyss kommet for dagen at i noen (selvsagt ikke alle) ledende organer er det vanlig praksis at én person har monopolisert behandlingen av sakene og avgjørelsen i viktige spørsmål. Avgjørelsen i viktige spørsmål tas ikke på partiutvalgsmøter, men tas av en enkeltperson, og medlemsskap i partiutvalget er blitt rent nominelt. Meningsdivergenser blant utvalgsmedlem-

mene kan ikke greies opp og blir liggende uløst i lange tider. Medlemmene av partiutvalgene opprettholder bare en formell og ikke en reell enhet seg imellom. Denne situasjonen må endres. Fra nå av må en sunn ordning med partiutvalgsmøter institueres som praksis i alle ledende organer, fra sentralkomitéens regionale byråer til utvalgene i prefekturene, fra partiutvalgene ved frontene til partiutvalgene i brigadene og militærområdene (underkommisjoner under Den revolusjonære militærkommisjonen eller ledende grupper) og de ledende partimedlemsgruppene i regjeringsorganer, folkeorganisasjoner, nyhetsbyrået og avisene. Alle viktige spørsmål (men selvsagt ikke de uviktige, trivielle spørsmål eller slike som alt er avgjort etter drøfting på

møter og som bare trenger settes ut i livet) må framlegges for utvalget til drøfting, og utvalgsmedlemmene bør framlegge sine synspunkter fullt ut og nå fram til bestemte vedtak, som deretter bør settes ut i livet av de medlemmer det faller inn under. . . . Partiutvalgsmøtene må deles opp i to kategorier, møter i faste komitéer og plenumsmøter — og en må ikke blande disse i hop. Videre må vi sørge for at verken kollektiv ledelse på den ene side eller personlig ansvar på den annen side overdrives, slik at den ene av dem lider under det. I arméen har den som innehar kommandoen, rett til å ta avgjørelser i nødssituasjoner under kamp og når omstendighetene krever det.

"Om å styrke ordningen med partiutvalg" (20. september 1948).

Sekretæren i et partiutvalg må være en dyktig "avdelingsleder". Et partiutvalg har mellom ti og tjue medlemmer, det er likt en avdeling av arméen, og sekretæren er å likne med en "avdelingsleder". Det er faktisk ikke lett å lede denne avdelingen godt. Hvert regionalt byrå eller under-regionalt byrå under sentralkomitéen leder nå veldige områder og har et veldig ansvarsfelt. Å lede innebærer ikke bare å ta avgjørelser når det gjelder alminnelige og spesifikke retningslinjer, men også å hitte på riktige arbeidsmetoder. Selv med riktige generelle og spesifikke retningslinjer kan det oppstå vansker hvis en forsømmer arbeidsmetodene. For å fylle sin oppgave i egenskap av førende, må et partiutvalg forlite seg på sine "avdelingssoldater" og sette dem i stand til

å spille sine roller for fullt. Skal sekretæren være en god "avdelingsleder", må han studere hardt og gjøre grundige analyser. En sekretær eller varasekretær vil få vansker med å utøve ledelsen over sine "avdelingssoldater" om han ikke legger seg i selen og driver propaganda- og organiserende arbeid blant sine egne "avdelingssoldater", ikke er dyktig når det gjelder å ordne opp i forholdet til utvalgsmedlemmene eller ikke setter seg grundig inn i praktisk møteledelse, slik at møtene blir gode. Hvis ikke "avdelingssoldatene" marsjerer i takt innbyrdes, kan de aldri vente at de vil evne å lede titalls millioner mennesker i kamp og oppbyggingsarbeid. Hva angår forholdet mellom sekretæren og utvalgsmedlemmene, er saken selvsagt den at mindretallet må bøye

seg for flertallet — og i dette stykket skiller det seg fra forholdet mellom en militær avdelingsleder og hans soldater. Her er det bare tale om billedlig sammenlikning.

"Arbeidsmetoder i partiutvalgene" (13. mars 1949).

Legg spørsmålene på bordet. Det gjelder ikke bare "avdelingslederen", men også utvalgsmedlemmene. Snakk ikke bak ryggen på folk. Når det dukker opp problemer, sammenkall da til møte, legg problemene åpent fram til drøfting, ta avgjørelser — og problemene vil være løst. Dersom det eksisterer problemer som ikke legges på bordet, vil de bli liggende uløst i lange tider og til og med trekke ut i årevis. "Avdelingslederen" og utvalgsmedlemmene bør være forståelsesful-

le i sitt forhold innbyrdes. Intet er viktigere enn innbyrdes forståelse, støtte og vennskap mellom sekretæren og utvalgsmedlemmene, mellom sentralkomitéen og dens regionale byråer og mellom de regionale byråene og områdepartiutvalgene.

Samme sted.

"Utveksle informasjoner". Dette innebærer at medlemmene av et partiutvalg bør holde hverandre informert og utveksle synsmåter i saker som de har fått kjennskap til. Dette er av stor betydning for å komme på talefot og snakke samme språk. Noen unnlater å gjøre dette, lik folk som Lao Tsu skriver om "som ikke besøker hverandre hele livet, enda hanene deres kan høre hverandre gale, og

hundene deres høre hverandre gjø". Resultatet er at de mangler et felles språk.

Samme sted.

Forhør deg hos dine underordnede i saker du ikke forstår eller ikke har kjennskap til, og vær ikke lettferdig med å uttrykke samtykke eller uenighet. ... Vi bør aldri late som om vi har kjennskap til noe vi faktisk ikke har kjennskap til, vi bør "ikke skamme oss for å spørre og lære av folk lenger nede", og vi bør låne oppmerksomt øre til synsmåtene som framføres av kadrer på lavere trinn. Vær elev før du blir lærer, lær av kadrene under deg før du begynner å gi order. ... Det som kadrene på lavere trinn framholder, kan være rik-

tig eller uriktig, vi må alltid analysere det de hevder. Vi må akte på de riktige synsmåter og handle etter dem. . . . Lytt også til feilaktige råd nedenfra, — det er galt ikke å lytte til dem i det hele tatt. Men feilaktige synsmåter skal naturligvis ikke følges, men bør kritiseres.

Samme sted.

"Lær å spille piano". Når en spiller piano, bruker en alle ti fingrene; det holder ikke å bruke bare noen fingrer og la andre være ørkesløse. Men om en setter ned alle ti fingrene på en gang, vil det ikke bli noen melodi. For å få til god musikk, må fingrene beveges riktig rytmisk og i riktig samvirke. Et partiutvalg bør ha et fast grep på sin sentrale oppgave og samtidig utfolde arbeidet på andre

områder rundt denne sentrale oppgaven. For tiden har vi mange områder under vår omsorg, vi må passe arbeidet på alle områdene, innenfor alle væpnede enheter og alle bransjer — og ikke ofre all oppmerksomhet på noen få problemer og utelukke andre. Overalt hvor det er problemer, må vi sette fingeren på dem, — dette er en metode vi må mestre. Noen er flinke til å spille piano og noen er dårlige, det er stor forskjell på kvaliteten av musikken de frambringer. Medlemmene av et partiutvalg må lære seg å bli flinke til "å spille piano".

Samme sted.

"Ta et fast grep". Det vil si at partiutvalget ikke bare må "gripe", men må "holde et fast grep" på sine

hovedoppgaver. En kan bare holde taket på noe såfremt en har et fast grep på det, uten å slakke det aller minste. Griper en ikke fast til, kan en ikke kalle det grep i det hele tatt. Selvsagt kan en ikke få tak på noe med en åpen hånd. Når hånden knyttes og liksom vil gripe til om noe uten å knyttes fast, er det heller ikke noe grep. Enkelte av våre kamerater tar nok tak rundt hovedoppgavene, men de griper ikke fast nok til og greier ikke å føre arbeidet fram til et godt resultat. Det duger ikke om en lar være å gripe til, og det duger heller ikke hvis grepet ikke er fast nok.

Samme sted.

"Ha sans for tall". Det vil si at vi må gi akt på den kvantitative siden

ved en situasjon eller et problem og foreta en grunnleggende kvantitativ analyse. Enhver kvalitet manifesterer seg i en viss kvantitet, og uten kvantitet kan det ikke være noen kvalitet. Ennå den dag i dag er det mange av våre kamerater som ikke forstår at de må gi akt på tingenes kvantitative aspekt — den grunnleggende statistikk, de viktigste prosenttallene og de kvantitative grensene som bestemmer tingenes kvalitet. De har ingen "tall" i hodet, og følgelig kan de ikke unngå å gjøre feil.

Samme sted.

"Bekjentgjøring for å berolige offentligheten". Det bør gis forhåndsvarsel om møter. Dette er som en

"Bekjentgjøring for å berolige offentligheten", slik at alle vet hva som skal drøftes og hvilke spørsmål som står til løsning, og kan forberede seg i tide. På somme steder innkalles det kadermøter uten på forhånd å ha ferdig beretningsforedrag og resolusjonsutkast, og så improviseres det surrogater først etter at folk har kommet på møtet. Dette er akkurat som i ordtaket "Soldatene og hestene er kommet, men mat og fôr mangler" — og det er slette greier. Sammenkall ikke til møter i all hast uten at det forberedende arbeid er ferdig.

Samme sted.

"Færre og bedre tropper og enklere administrasjon". Samtaler, taler, artikler og resolusjoner bør være konsise

og holde seg strengt til sakene. Møter bør ikke være for langvarige.

Samme sted.

Legg vinn på å forene deg og samarbeide med kamerater som har andre meninger enn dine egne. Dette bør en skrive seg bak øret ute i distriktene og hæren. Det gjelder også for forbindelser med folk utenfor partiet. Vi kommer sammen fra alle strøk av landet og bør evne i vårt arbeid å forene oss med ikke bare kamerater som deler vårt syn, men også med dem som har andre meninger.

Samme sted.

Vær på vakt mot arroganse. For alle som sitter i ledende stillinger er

dette en prinsippsak og et viktig vilkår for å bevare enheten. Heller ikke de som ikke har gjort noen alvorlige feil og som har hatt stor framgang med sitt arbeid, bør være arrogante.

Samme sted.

Trekk to skillelinjer. For det første mellom revolusjon og kontrarevolusjon, mellom Jenan og Hsian.[1] Enkelte forstår ikke at de må trekke denne skillelinjen. Når de for eksempel bekjemper byråkratiet, så snakker

(1) Jenan var hovedkvarteret for sentralkomitéen i Kinas kommunistiske parti fra januar 1937 til mars 1947; Hsian var sentrum for det reaksjonære Kuomintang-styret i nordvestre Kina. Kamerat Mao Tsetung anfører de to bynavnene som symboler på revolusjonen og kontrarevolusjonen.

de om Jenan som om "ingenting er som det skal være" der, foretar ingen sammenlikninger og skiller ikke mellom byråkratiet i Jenan og byråkratiet i Hsian. Det er til bunns uriktig. For det annet er det innenfor de revolusjonæres rekker nødvendig å trekke et klart skille mellom riktig og galt, mellom fortjenester og tilkortkomming, og klargjøre hvilken av de to som er primær og hvilken sekundær. For eksempel — utgjør det fortjenstfulle 30 prosent eller 70 prosent av det hele? Det duger verken å underkjenne eller å overdrive. Vi må ha en grunnleggende vurdering av en persons arbeid og fastslå om hans fortjenester er 30 prosent og hans mangler 70 prosent, eller omvendt. Hvis hans fortjenester utgjør 70 prosent av det hele, da bør hans arbeid

i det store og hele godkjennes. Det ville være helt galt å karakterisere et arbeid der fortjenestene er det primære, som et arbeid hvor mistakene er det primære. Når vi går løs på problemene, må vi ikke glemme å trekke disse to skillelinjene, mellom revolusjonen og kontrarevolusjonen og mellom fortjenester og mangler. Vi vil evne å hamle opp med sakene, dersom vi holder disse to skillene fast i minnet, — hvis ikke kommer vi til å blande sammen spørsmålenes natur. For å kunne trekke disse skillelinjene på dyktig vis er det naturligvis nødvendig med omhyggelig studium og analyse. Vår holdning til enhver person og enhver sak bør være preget av studium og analyse.

Samme sted.

Organisatorisk må prinsippene for et allment demokratisk liv under en sentralisert ledelse overholdes strengt. Dette bør virkeliggjøres etter følgende linje:

1. De ledende partiorganer må ha en riktig linje i sin ledelse, de må evne å finne den riktige løsningen på ethvert spørsmål og på det viset bli ekte ledende sentra.

2. De høyere partiorganene må skaffe seg en klar forestilling om stillingen i de lavere organene og om massenes liv, for dette vil også skape et objektivt grunnlag for et riktig førerskap.

3. Partiorganene på alle trinn må ikke innlate seg på uoverlagte vedtak i løsningen av problemer. Men er et vedtak først fattet, da må det gjennomføres strikt.

4. Alle viktige vedtak i de høyere partiorganene må straks bli gjort kjent i de lavere organene og blant hele partiets medlemsmasse. . . . . .

5. De lavere partiorganene og alle partimedlemmer må drøfte omhyggelig direktivene fra de høyere organene, slik at de setter seg grundig inn i deres betydning og kan fastlegge framgangsmåten som må til for å sette dem ut i livet.

"Om korrigeringen av feilaktige oppfatninger i partiet" (desember 1929).

XI. MASSELINJEN

Folket og bare folket er den drivkraft som lager verdenshistorien.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Det er massene som er de virkelige heltene; selv er vi ofte barnslige og uvitende. Begriper en ikke det, kan en ikke gjøre regning med å tilegne seg minimale kunnskaper engang.

Forord og etterord til *Materiale vedrørende en undersøkelse av forholdene på landsbygda* (mars/april 1941).

Massene er i besittelse av en grenseløs skaperkraft. De kan organisere seg og kosentrere seg om arbeidsplasser og arbeidsgrener hvor de kan la sine krefter komme til full utfoldelse. De kan konsentrere seg om produksjonen i bredden og dybden og skape stadig fler velferdstiltak for seg selv.

Innledning til "Overskudet på arbeidskraft har funnet en utløsning" (1955).

Oppsvinget i bondebevegelsen nå er en meget stor begivenhet. Det vil ikke gå lang tid før bøndene i alle provinser i Midt-, Sør- og Nord-Kina reiser seg i hundrevis av millioner. De vil storme fram like så lynsnart og mektig som en orkan, og ingen kraft

— hvor sterk den enn er — kan holde dem igjen. De vil sprenge alle lenker som binder dem og storme fram på veien til frigjøringa. Og denne bevegelsen vil grave en grav for alle imperialister, krigsherrer, uærlige og korrupte embetsmenn, lokale tyranner og onde herrer, og den vil være en prøvestein for alle revolusjonære partier og alle revolusjonære kamerater — den vil enten godta dem eller forkaste dem. Der fins tre alternativer: Skal vi stille oss i spissen for bevegelsen og lede den? Eller skal vi komme subbende i kjølvannet på den og gestikulere og kritisere den? Eller skal vi gå imot den og sette i gang kamp mot den? Det står enhver kineser fritt å velge, men hendingene

vil tvinge alle til å foreta et raskt valg.

"Beretning om en undersøkelse av bondebevegelsen i Hunan-provinsen" (mars 1927).

Flodbølgen i den sosiale omdannelsen på landsbygda, kooperasjonens flodbølge, har allerede nådd enkelte steder og vil snart skylle over hele landet. Det er en sosialistisk revolusjonær bevegelse i stort omfang som omfatter en befolkning på landsbygda på over 500 millioner, og den er av uendelig stor og verdensomspennende betydning. Vi må gi denne bevegelsen en aktiv, begeistret og systematisk ledelse og ikke med noen midler trekke den bakover. Noen mistak er ikke til å unngå i prosessen. Dette er

forståelig, og det vil ikke bli vanskelig å rette på dem. Forutsatt at vi gir dem positiv hjelp, vil mangler og mistak som forekommer blant kadrene og bøndene kunne rettes på eller overvinnes.

Om spørsmålet om landbrukskooperasjon (31. juli 1955).

Massene er i besittelse av en potensielt uuttømmelig begeistring for sosialismen. De som bare kan følge den gamle rutinen i en revolusjonær periode, er helt ute av stand til å få øye på denne begeistringen. De er blinde og alt ligger i mørke foran dem. Til sine tider går de så langt at de forveksler rett og urett og snur opp ned på tingene. Har vi kanskje ikke støtt på nok av slike personer? De som ba-

re følger den gamle rutinen, undervurderer bestandig folkets begeistring. Når det oppstår noe nytt, er de bestandig imot det og iler med å bekjempe det. Etterpå må de innrømme sitt nederlag og øve litt selvkritikk. Men neste gang det oppstår noe nytt, gjennomgår de hele den samme prosessen om igjen. Dette er deres adferdsmønster overfor absolutt alt som er nytt. Slike folk er bestandig passive, de forsømmer bestandig å gå fram i det kritiske øyeblikk, og de må bestandig få en dytt i ryggen før de går et skritt videre.

Innledning til "Dette herredet ble kooperativt på to år" (1955).

I over tjue år har vårt parti utført arbeid blant massene hver dag, og i

de siste ti-tolv årene har det snakket om masselinjen hver dag. Vi har alltid hevdet at revolusjonen må støtte seg på folkemassene, og at enhver gir en hånd med i arbeidet, og vi har gått imot å basere oss på noen få personer som skal utstede ordrer. Men det fins ennå en del kamerater som ikke helt og fullt praktiserer masselinjen i sitt arbeid, de forliter seg fremdeles utelukkende på en håndfull folk som arbeider avmålt og i stille avsondret ro. En av grunnene til at de ikke praktiserer masselinjen, er at samme hva de gjør, så har de alltid motvilje mot å forklare det for folket som de er ledere for, og de forstår ikke hvorfor og hvordan en skal gi fullt løp for initiativet og den skapende evnen hos dem de leder. Subjektivt ønsker også de at

enhver gir en hånd med i arbeidet, men de lar ikke andre folk få vite hva som må gjøres og hvordan det skal gjøres. Når det er slik sakene står, hvordan kan en da få satt folk i sving og hvordan kan resultatene bli bra? For å løse dette spørsmålet er det det i grunnen kommer an på selvsagt at vi gjennomfører ideologisk skolering etter masselinjen, men samtidig må vi lære disse kameratene en rekke konkrete arbeidsmetoder.

"En tale til redaksjonsstaben for *Sjanhsi-Hsuijuan Dagblad*" (2. april 1948).

Erfaringene gjennom tjuefire år forteller oss at en riktig oppgave, riktige retningslinjer og en riktig arbeidsstil alltid samsvarer med massenes krav i det gitte øyeblikk og under

det gitte sted, og alltid styrker våre forbindelser med massene; mens en uriktig oppgave, uriktige retningslinjer og en uriktig arbeidsstil alltid strider mot massenes krav i det gitte øyeblikk og under det gitte sted og alltid fjerner oss fra massene. Grunnen til at slike dårlige foreteelser som dogmatisme, empirisme, kommandering, halehengspolitikk, sekterisme, byråkratisme og hovmot i arbeidet avgjort er skadelige og ikke på noen måte kan tillates, og grunnen til at enhver som lider av disse feilene ubetinget må overvinne dem, er at de fjerner oss fra massene.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Skal en kunne holde et nært samband med massene, må en ta utgangs-

punkt i massenes behov og ønsker. Alt arbeid for å tjene massene må ta utgangspunkt i massenes behov og ikke i noe ønske fra en enkeltperson, hvor velmotivert det enn måtte være. Det er ofte slik at det objektivt i massene er tilstede et behov for visse omdannelser, men uten at massene selv subjektivt er klar over denne nødvendigheten. De er ennå ikke innstilt på, de bestemmer seg ikke til en omdannelse, og i slike tilfelle må vi vente tålmodig. For først når flertallet av massene som resultat av vårt arbeid er blitt seg bevisst at det er nødvendig å foreta omdannelsene, og ønsker viljefast å gjennomføre dem, da først bør de gjennomføres. Dersom vi ikke går fram på denne måten, risikerer vi å løsrive oss fra massene. Enhver oppgave som krever at masse-

ne er med i gjennomføringen, blir en tom formalitet og ender med fiasko dersom massene ikke har forstått at arbeidet er nødvendig og ikke frivillig går inn for å være med på det. . . . Her virker to prinsipper: det ene er massenes aktuelle behov og ikke slike behov vi har utpønsket for dem, og det andre er massenes ønsker og at de selv må bestemme seg, og ikke slik at vi tar bestemmelsen for dem.

"Enhetsfronten i kulturarbeidet" (30. oktober 1944).

Vår kongress her må oppfordre hele partiet til å være årvåkent og sørge for at ingen kamerat, uansett hvilket ledd i arbeidet han deltar i, løsriver seg fra massene. Enhver partikamerat må oppdras til kjærlighet til folket og til å lytte oppmerk-

somt til folkemassenes stemme. Enhver partikamerat — hvor han enn befinner seg — må lære seg opp til å knytte forbindelse med massene. Han må aldri stille seg over massene, men gå ut blant dem. Han må læres opp til å vekke massene og forhøye deres politiske bevissthet ut fra det nivå de befinner seg på, og han må hjelpe massene til gradvis å organisere seg på grunnlaget av fullstendig frivillighet og sette i verk alle viktige kamper som er i pakt med de indre og ytre vilkårene på den gitte tid og det gitte sted.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Om vi ville prøve å sette inn med en offensiv når massene ennå ikke er våknet opp, ville dette være rene eventyrpolitikken. Dersom vi ville ture fram og lede massene til å gjøre noe de ikke vil være med på, ville det helt sikkert bli fiasko. Går vi ikke framover når massene krever at vi skal gå framover, vil vi drive høyreopportunisme.

"En tale til redaksjonsstaben i *Sjanhsi-Hsuijuan Dagblad*" (2. april 1948).

Kommandering er en feilaktig metode i alt arbeid, for den ligger over det nivå som massenes politiske bevissthet er nådd fram til og krenker prinsippet om frivillig aksjon fra massenes side. Det er en sykdom vi kan kalle hodekulls opptreden. Våre kamerater må ikke gå ut fra at alt som er klart for dem, også er klart for massene. For å skaffe seg rede

på om massene har forstått det og om massene er rede til å handle, må en foreta en undersøkelse ute blant massene. Dersom vi gjør slik, da vil vi kunne unngå kommandering. En feil under alle omstendigheter når det gjelder vårt arbeid, er også halehengspolitikken, som innebærer en ettersleping i forhold til massenes politiske bevissthet og som krenker det prinsipp at massene skal ledes på veien framover. Halehengspolitikken er en sykdom som må benevnes baktunghet. Våre kamerater bør ikke tro at alt som de selv ikke skjønner, også er uforståelig for massene. Det forekommer meget ofte at de brede massene ligger et hestehode foran oss, og er ivrige etter å gå et skritt framover, mens våre kamerater ikke evner

å opptre som deres ledere. Tvertimot kommer slike kamerater traskende i kjølvannet på visse tilbakeliggende elementer, fordi de i grunnen deler disse elementenes oppfatninger, som de feilaktig forveksler med massenes oppfatninger.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Å sammenfatte massenes meninger, gå ut til massene med dem igjen, holde fast ved dem og gjennomføre dem, for på denne måten å utarbeide riktige idéer for ledelse — det er den grunnleggende metoden for ledelse.

"Noen problemer i metodene for ledelse" (1. juni 1943).

I hele vårt partis praktiske virksomhet må en riktig ledelse alltid bygge på prinsippet: "fra massene og ut til massene". Det innebærer: å sammenfatte massenes (enkeltstående og usystematiske) meninger og derpå gå ut i massene med dem (generalisert og systematisert som resultat av studium) igjen, propagere dem og forklare dem, gjøre dem til selve massenes idéer slik at massene holder fast ved dem og setter dem ut i livet, og samtidig bruker massenes handling som prøve på at disse idéene er riktige. Deretter blir det på nytt å sammenfatte massenes meninger om igjen og gå ut til massene med dem, slik at massene holder fast ved dem — og slik videre, om og om igjen i en endeløs spiral. Idéene blir på dette viset riktigere, mer levende og rikere

for hver gang. Slik er den marxistiske erkjennelsesteorien.

Samme sted.

Vi må ut i massene, lære av massene, generalisere deres erfaringer, utlede av dem enda bedre og mer systematiske prinsipper og framgangsmåter, og deretter gå ut i massene med dem igjen (propagere dem) og oppfordre massene til å bruke disse prinsippene og framgangsmåtene i praksis, og løse massenes problemer og hjelpe dem å nå fram til frigjøring og lykke.

"Organiser dere!" (29. november 1943).

Det fins folk innenfor våre ledende organer på noen steder som mener det er nok når lederne kjenner partiets

politikk, og at det ikke er noe behov for å la massene få kjennskap til den. Dette er en av de viktigste grunnene til at en del av arbeidet vårt ikke kan utføres med bra resultat.

"En tale til redaksjonsstaben i *Sjanhsi-Hsuijuan Dagblad*" (2. april 1948).

I alle massebevegelser må vi foreta en grunnleggende undersøkelse og analyse av tallet på aktive støtter, motstandere og nøytrale, og vi må ikke avgjøre spørsmålene subjektivt og uten grunnlag.

"Arbeidsmetoder i partiutvalgene" (13. mars 1949).

Massene på et gitt sted er som regel sammensatt av tre kategorier: De forholdsvis aktive, de mellomliggende og de forholdsvis tilbakeliggende. Lederne må derfor være dyktige til å samle det lille antallet aktive elementer rundt ledelsen og med støtte i dem heve aktiviteten hos de mellomliggende og vinne de tilbakeliggende elementene over til seg.

"Noen problemer i metodene for ledelse" (1. juni 1943).

Evne til å sette partiets politikk om i handling fra massenes side, — evne til å bibringe ikke bare de ledende kadrene, men også de brede massene forståelse for og evne til å mestre enhver bevegelse og enhver kamp som vi lanserer — det er noe av kunsten å lede på marxistisk-leninistisk vis. Det er også skillelinjen som

bestemmer hvorvidt vi gjør feil i arbeidet eller ikke.

"En tale til redaksjonsstaben i *Sjanhsi-Hsuijuan Dagblad*" (2. april 1948).

Uansett hvor aktiv den ledende gruppen er, vil hele aktiviteten utarte til et fruktesløst strev av en liten hop personer, dersom det ikke er noe samband mellom den ledende gruppens aktivitet og massenes aktivitet. Men heller ikke kan de brede massenes aktivitet bli vedvarende eller utvikle seg i riktig retning og nå opp på et høyere nivå, hvis det bare er massene som er aktive og det ikke finnes en sterk ledende gruppe, som organiserer massenes aktivitet riktig.

"Noen problemer i metodene for ledelse" (1. juni 1943).

Massenes produksjon, massenes interesser, massenes erfaringer og følelser — dette må de ledende kadrene alltid vie sin oppmerksomhet.

Inskripsjon til en produksjonsutstilling arrangert av organisasjoner direkte underlagt partiets sentralkomité og Den åttende rutearméens hovedkvarter, *Jenans Frigjøringsdagblad*, (24. november 1943).

Vi må vie massenes velferd stor oppmerksomhet, helt fra spørsmålene om jorda og arbeidet og fram til spørsmålene om brensel, ris, matolje og salt. ... Alle disse spørsmålene som gjelder massenes velferd må alltid stå på dagsordenen. Spørsmålene må drøftes, det må fattes vedtak

i samband med dem, disse vedtakene må settes ut i livet, og det må etableres kontroll med at de blir gjennomført. De brede massene må bli overbevist om at det er vi som tar oss av deres interesser, og at vi lever det samme livet som de. Med dette som grunnlag må massene hjelpes til å bli klar over de enda større oppgavene vi har stilt, nemlig oppgavene i den revolusjonære krigen, slik at de støtter revolusjonen og utvider den til å omfatte hele landet, handler etter våre politiske paroler og kjemper helt til revolusjonen har vunnet definitiv seier.

> "Mer omsorg for folkets levevilkår, mer oppmerksomhet når det gjelder metodene i arbeidet" (27. januar 1943).

XII. POLITISK ARBEID

Det var etablert en ordning med partirepresentanter og politiske avdelinger i hæren, — et system som tidligere var ukjent i Kinas historie. Dette ga hæren et helt nytt preg.[1] Den røde armé som ble opprettet i 1927 og den nåværende Åttende rute-

---

1 Det er her tale om de revolusjonære væpnede styrkene som ble organisert i fellesskap av Kinas kommunistiske parti og Kuomintang i årene av deres samarbeid under den første revolusjonære borgerkrigsperioden (1924-27). O.a.

armé har overtatt denne ordningen og utviklet den videre.

"Intervju med den engelske korrespondenten James Bertram" (25. oktober 1937).

Med grunnlag i at vi fører en folkekrig og i prinsippene om enhet mellom armé og folk, mellom befalingsmenn og soldater og prinsippet om oppsmuldring av fiendens styrke, har Folkets frigjøringshær utviklet sitt sterke revolusjonære politiske arbeid, som er en viktig faktor i kampen for å vinne seier over fienden.

"Den nåværende situasjon og våre oppgaver" (25. desember 1947).

Denne armé har skapt et helt system for det politiske arbeid, som er i pakt med folkekrigens krav og som setter seg som mål å slutte arméens rekker tett sammen og solidarisere seg med vennligsinnede arméer, som vil sammenslutning med folket, oppsmuldring av motstanderarméen og sikring av seier i krigen.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Det politiske arbeid er livets blod for alt økonomisk arbeid. Dette gjelder spesielt i en tid da det sosiale og økonomiske systemet gjennomgår en grunnleggende forandring.

Innledning til "En alvorlig lærdom" (1955).

"Partilaget er organisert på kompanibasis", det er en viktig årsak til at Den røde armé har greid å gjennomføre en så seig kamp uten å bryte sammen.

"Kampen i Tsjingkangfjellene" (25. november 1928).

Det politiske arbeid i Den åttende rutearmé bygger på tre grunnprinsipper: 1. Prinsippet om enhet mellom befalingsmenn og menige. Det betyr at de føydale tilstandene i arméen er feid ut, mishandling og utskjelling er forbudt, det er innført en bevisst disiplin, det er innført en livsførsel som innebærer at befalingsmenn og soldater deler gleder og sorger. Alt dette skaper en helstøpt armé. 2. Prinsippet om enhet mellom hæren og folket.

Dette innebærer en disiplin i hæren som utelukker selv den minste krenkelse av befolkningens interesser. Arméen driver propaganda i folkemassene, organiserer og bevæpner dem, letter deres økonomiske byrdene, slår ned quislinger og landsforrædere, som tilføyer hærens og folkets sak skade. Alt dette skaper enhet mellom arméen og folket, og arméen blir godt mottatt overalt. 3. Prinsippet om oppsmuldring av motstanderens tropper og mild behandling av krigsfanger. Vi trygger seieren ikke bare ved vår armés militære operasjoner, men også ved at motstanderens tropper demoraliseres.

"Intervju med den engelske korrespondenten James Bertram" (25. oktober 1937).

Vår armé må følge de riktige prinsippene i forholdet til folket, til regjeringen, til partiet, i forholdet mellom befalingsmenn og soldater, i forholdet mellom militært arbeid og politisk arbeid og i forbindelsene mellom kadrene innbyrdes — og vår armé må ikke i noe tilfelle begå de samme feil som krigsherrer i så måte. Befalingsmennene må vise omsorg for soldatene, de må ikke være likegyldige for deres velferd eller bruke fysisk tukt. Arméen må vise omsorg for folket, den må ikke skade folkets interesser. Arméen må vise aktelse for regjeringen og partiet, den må ikke pukke på "uavhengighet".

"Organiser dere!" (29. november 1943).

Vår politikk overfor de fanger vi har tatt fra de japanske tropper, marionett-tropper eller anti-kommunistiske tropper er å sette dem på frifot. Unntatt fra dette er slike krigsfanger som har pådratt seg folkets bitre hat, de må dømmes til døden og dommen stadfestes av overordnede myndigheter. Vi må sette alt inn på å vinne for vår armé flest mulig av de fanger som er blitt tvunget inn i de reaksjonære styrkene og som mer eller mindre har en revolusjonær innstilling. Alle de andre må settes på frifot, og de skal frigis igjen, selv om de slåss mot oss og blir tatt til fange igjen. De må ikke utsettes for fornærmelig behandling, man må ikke ta fra dem deres personlige eiendeler eller kreve at de skal gjøre avbikt, men konsekvent gi dem en hjertelig og mild

behandling. En slik politikk må praktiseres overfor alle fanger, om de er aldri så reaksjonært innstilt. En slik politikk er meget effektiv for å isolere de reaksjonæres leir.

"Om politikken" (25. desember 1940).

Våpnene er en viktig, men ikke den avgjørende faktor i krigen. Den avgjørende faktor er mennesket og ikke en ting. Styrkeforholdet bestemmes ikke bare av forholdet med hensyn til militær og økonomisk styrke, men også av styrkeforholdet med hensyn til menneskemateriellet og deres moral. Til å styre de militære og økonomiske styrke trenges mennesket.

"Om den langvarige krig" (mai 1938).

Atombomben er en papirtiger som de USA-reaksjonære bruker til å skremme folk med. Den ser fryktinngytende ut, men er det i virkeligheten ikke. Selvsagt er atombomben et masseutryddelsesvåpen, men resultatet av en krig avgjøres av folket, ikke av en eller to typer nye våpen.

"Samtale med den amerikanske korrespondenten Anna Louise Strong" (august 1946).

Arméens grunnlag er soldaten. Vi oppnår ingen ekte samdrektighet mellom offiserer og soldater uten at styrkene læres opp i en progressiv politisk ånd, uten at vi driver progressiv politisk arbeid i denne retning. Uten dette greier vi heller ikke å vekke

deres entusiasme i kampen mot de japanske innfallsmenn i fullt monn, og greier ikke å legge det gode grunnlaget for hele vår teknikk og taktikk som gjør dem mest virkningsfulle.

"Om den langvarige krig" (mai 1938).

Dette rent militære standpunktet er overlag sterkt utbredt blant en del kamerater i Den røde armé. Det gir seg uttrykk i følgende:

1. Disse kameratene stiller de militære sakene opp mot politikken og vil ikke godta at militærvesenet bare er et av redskapene i arbeidet med å løse politiske oppgaver. Ja — enkelte hevder til og med følgende: "Når en er dyktig militært sett, er en selvsagt også politisk god. Er en ikke dyktig i militære saker, kan en heller ikke

være politisk god." Dette er å gå et steg videre og gi militærvesenet en ledende stilling overfor politikken.

. . . . . .

"Om korrigeringen av feilaktige oppfatninger i partiet" (desember 1929).

Arbeidet med sikte på å få et fast grep på den ideologiske fostringen er nøkkelleddet når det gjelder å få sveiset hele vårt parti sammen til partiets veldige politiske kamp. Løser ikke partiet denne oppgaven, vil det heller ikke kunne løse noen av sine politiske oppgaver.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

I den seinere tid er det oppstått en svikt i det ideologiske og politiske arbeid blant studenter og intellektuelle, og det er oppstått enkelte usunne tendenser. Noen folk synes å tro at det ikke lenger er nødvendig å beskjeftige seg med politikk eller med fedrelandets framtid og menneskehetens idealer. Det later til at marxismen en gang var høyeste mote, men at den for tiden ikke er så sterkt i vinden. For å motarbeide disse tendensene må vi forsterke vårt ideologiske og politiske arbeid. Både studenter og intellektuelle må studere hardt. I tillegg til studiet av sine spesialfag må de også gjøre framsteg så vel ideologisk som politisk, og dette betyr at de må studere marxisme, de aktuelle begivenhetene og politikk. Å mangle det rette politiske standpunktet er det

samme som at man ikke har noen sjel. ... Alle avdelinger og organisasjoner må ta sitt ansvar for det ideologiske og politiske arbeidet. Dette gjelder det kommunistiske parti, ungdomsforbundet, de regjeringsorganer som har ansvaret for dette arbeid, og ganske særlig gjelder det undervisningsanstaltenes ledere og lærere.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Takket være det politiske oppfostringsarbeidet som er drevet har soldatene i Den røde armé utvidet sin klassebevissthet, de forstår nødvendigheten av å dele opp jorda, av at det skapes maktorganer og av å væpne arbeiderne og bøndene, osv. De vet at de kjemper for sin egen sak,

for arbeiderklassen og bøndene, og derfor murrer de ikke, enda om vilkårene for kampen er vanskelige. I alle kompanier, bataljoner og regimenter er det soldatutvalg som varetar soldatenes interesser og gjennomfører det politiske arbeid og massearbeidet.

"Kampen i Tsjingkangfjellene" (25. november 1928).

Den riktige iverksettelsen av bevegelsen for å øse ut ankemålene (de urettvishetene som det arbeidende folk har lidt i det gamle samfunnet og av de reaksjonære) og de tre undersøkelsene (vedkommende klasseopprinnelsen, utførelsen av pliktene og kampviljen) betydde en veldig høyning av den politiske bevisstheten hos

befalingsmenn og menige i hele hæren i kampen for de utbyttede arbeidermassenes frigjøring, for gjennomføring av jordreformen i landsomfattende målestokk og for å knuse folkets felles fiende — banditgjengen anført av Tsjiang Kai-sjek. Det har også i høy grad styrket den faste enheten mellom alle befalingsmenn og menige under ledelse av det kommunistiske parti. På dette grunnlaget har hæren oppnådd større renhet i rekkene, har styrket disiplinen, utfoldet en massebevegelse for trening og utviklet videre sitt politiske, økonomiske og militære demokrati på en måte som i fullt mål kan karakteriseres som metodisk og vel ledet. Hæren er på det viset blitt sammensveiset som én mann slik at hver mann bidrar med sine idéer og sine krefter, den

frykter intet offer og er i stand til å overvinne materielle vansker, den er blitt en armé som viser masseheltemot og våger å tilintetgjøre fienden. En slik armé er uovervinnelig.

"Om den store seieren i Nordvesten og bevegelsen for den nye typen ideologisk opplæring i frigjøringshæren" (7. mars 1948).

I de aller siste månedene har nesten hele Folkets frigjøringshær brukt pausene mellom trefningene til storstilt treningsarbeid og til konsolidering. Dette er blitt gjennomført på en skikkelig ledet, metodisk og demokratisk måte. Det har derfor tent den revolusjonære entusiasmen blant de brede masser av befalingsmenn og menige, satt dem i stand til fullt ut

å fatte krigens mål, ryddet vekk visse uriktige ideologiske tendenser og uønskede foreteelser innenfor hæren, skolert kadrene og soldatene og økt hærens kampdyktighet i stor grad. Fra nå av må vi fortsette å gjennomføre denne ideologiske skoleringsbevegelse av en ny type i hæren, — en bevegelse som har demokratisk karakter og massekarakter.

"Tale på en kaderkonferanse i det frigjorte område Sjanhsi-Hsuijuan" (1. april 1948).

Høyskolens [den antijapanske militære og politiske høyskolen] undervisningspolitikk består i å framelske en fast og riktig politisk orientering, en flittig og enkel arbeidsstil, en smidig strategi og taktikk. Dette er de tre

kjernepunktene i utdannelsen av en antijapansk revolusjonær soldat. Det er i samsvar med disse kjernepunktene lærerstaben underviser og studentene studerer.

Å bli angrepet av fienden er ikke en dårlig, men en god ting (26. mai 1939).

Den tradisjonelle kampstilen i vår nasjon har alltid vært hard, og den må vi utvikle videre. ... Hva mere er, det kommunistiske parti har alltid gått inn for en fast og riktig politisk orientering. ... Denne orienteringen er uløselig knyttet til en hard kampstil. Uten en fast og riktig politisk orientering er det umulig å fremme en hard kampstil. Uten en hard

kampstil er det umulig å bevare en fast og riktig politisk orientering.

"Tale på massemøtet i Jenan til feiring av den internasjonale arbeiderdagen" (1. mai 1939).

Stå samlet, vær våkne, alvorlige og livlige.

Motto for Den antijapanske militære og politiske høyskole.

Det som virkelig teller her i verden er å være samvittighetsfull, og det kommunistiske parti er meget nøye på å være samvittighetsfull.

Tale på et møte med kinesiske studenter og praktikanter i Moskva (17. november 1957).

XIII. FORHOLDET MELLOM BEFALINGSMENN OG MENIGE

Vår armé har alltid fulgt to retningslinjer. For det første må vi være harde mot våre fiender, vi må overmanne dem og tilintetgjøre dem. For det andre må vi være vennlige mot våre egne, mot folket, mot våre kamerater og mot overordnede og underordnede, og forene oss med dem.

Tale på mottakelsen i partiets sentralkomité for delegater for mønsterstudenter innen avdelinger av hærens baktropp (18. september 1944).

Vi kommer fra de forskjelligste strøk av landet, vi har samlet oss om et felles revolusjonært mål. ... Våre kadrer må vise omsorg for hver eneste soldat og alle i de revolusjonære rekkene må ha omsorg for hverandre, verne om og hjelpe hverandre.

"I folkets tjeneste" (8. september 1944).

I hver eneste hæravdeling må det settes i gang en kampanje for støtte til kadrene og omsorg for soldatene, og kadrene må oppfordres til å verne om soldatene og soldatene oppfordres til å støtte kadrene. De må snakke ut om hverandres mangler og mistak og raskt rette på dem. På denne må-

ten vil de være i stand til å oppnå en meget god indre enhet.

"Oppgavene for 1945" (15. desember 1944).

Mange er av den oppfatning at når det hittil ikke har lykkes å ordne det innbyrdes forholdet mellom offiserer og soldater, mellom armé og folk, så skyldes det bruk av feilaktige metoder. Jeg pleier alltid å si til dem at det er et spørsmål om grunnleggende holdning (eller grunnsetning). Den riktige grunninnstillingen har en når en viser aktelse for soldaten, aktelse for folket. Denne innstillingen ligger til grunn både for de forskjellige retningslinjene, for metodene og formene. Viker en fra denne innstillingen, blir uunngåelig retningslinjene, metodene og formene feilaktige, og da vil det ikke på vilkår lykkes oss å ordne det innbyrdes forholdet mellom offiserer og soldater, mellom arméen og folket riktig. De tre hovedprinsippene for det politiske arbeid i hæren er følgende: for det første, enhet mellom offiserer og soldater; for det andre, enhet mellom armé og folk; og for det tredje, oppsmuldring av motstanderens armé. Skal vi ha framgang med å virkeliggjøre disse prinsippene, er det nødvendig å bygge arbeidet på en grunnleggende holdning, nemlig aktelse for soldaten, aktelse for folket og respekt for krigsfangens menneskeverd, når han har lagt sine våpen ned. En tar virkelig feil hvis en tror at det her dreier seg om spørsmål av rent teknisk natur og ikke om selve

grunninnstillingen, og slike feil må rettes på.

"Om den langvarige krig" (mai 1938).

I sitt arbeid blant det arbeidende folk må kommunistene benytte den demokratiske metoden med overtalelse og oppdragelse, og de må ikke under noen omstendighet ty til kommandering og tvang. Kinas kommunistiske parti følger trofast dette marxistisk-leninistiske prinsipp.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Våre kamerater må forstå at den ideologiske omskoleringen krever et langvarig, tålmodig og omhyggelig arbeid, og de må ikke forsøke å omskolere folks ideologi som er formet gjennom flere tiårs levetid, ved å holde noen få forelesninger eller noen få møter. Overtalelse og ikke tvang er den eneste måten å overbevise dem på. Tvang vil aldri resultere i at de blir overbevist. Det vil simpelthen ikke nytte å overbevise dem ved hjelp av tvang. Den slags metoder kan en tillate seg når en har med fienden å gjøre, men den er helt igjennom utillatelig overfor kamerater eller venner.

Tale på det kinesiske kommunistpartis landskonferanse om propagandaarbeid (12. mars 1957).

Vi må trekke et skille mellom fienden og oss, og vi må ikke innta en antagonistisk holdning overfor kame-

rater og behandle dem slik vi ville behandle fienden. Når en snakker ut, må en nære et oppriktig ønske om å forsvare folkets sak og høyne deres politiske bevissthet, og det må ikke forekomme noen latterliggjøring eller angrep i uttalelsene.

Samme sted.

XIV. FORHOLDET MELLOM ARMÉ OG FOLK

Arméen må slutte seg sammen med folket til en enhet, slik at folket ser den som sin egen armé. En slik armé vil være uovervinnelig. . . .

"Om den langvarige krig" (mai 1938).

Enhver kamerat må bibringes forståelsen av at så sant vi støtter oss på folket og tror fullt og fast på massenes uuttømmelige skaperkraft, og følgelig har tro på folket og blir til ett med dem, kan vi overvinne alle vans-

ker og ingen fiender vil kunne slå oss, mens vi selv kan slå alle fiender.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Hvor enn våre kamerater kommer, må de bygge opp et godt forhold til massene, ha omsorg for dem og hjelpe dem med å løse deres vansker. Vi må forene oss med massene; jo større masser vi forener oss med, dess bedre.

"Om Tsjungking-forhandlingene" (17. oktober 1945).

I de frigjorte områdene må arméen støtte regjeringen og vise omsorg for folket. De demokratiske maktorganene må på sin side lede folket i arbeidet for støtte til arméen og for å

yte særlig omsorg for familiene til soldatene som står i kamp mot Japan. På denne måten vil forholdet mellom arméen og folket bli enda bedre.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

I arméen bør disse oppgavene med å støtte regjeringen og vise omsorg for folket løses gjennom den ideologiske opplæringen som enhver offiser og soldat får, slik at alle grundig forstår betydningen av denne oppgaven. Så sant arméen på sin side fyller denne jobben bra, vil også lokalregjeringene og folket på sin side forbedre forholdet til arméen.

"Politiske retningslinjer for arbeidet i de frigjorte områder for 1946" (15. desember 1945).

Gjennom disse kampanjene[1] må arméen på sin side og partiet og regjeringen på sin avdekke helt og fullt de mangler og feil som har gjort seg gjeldende i 1943, og energisk rette på disse mangler og feil i 1944. Fra nå av må vi i den første måneden i hvert måneår sette i verk slike kampanjer overalt, og i løpet av dem må forpliktelsene om "støtte til regjeringen og omsorg for folket" og om "støtte til arméen og om å yte særlig omsorg for familiene til soldatene som står i kamp mot Japan" leses på nytt og på nytt, og det må øves åpen selvkritikk gang på gang overfor massene om all

1 Kampanjene for "støtte til regjeringen og omsorg for folket" og for "støtte til arméen og om å yte særlig omsorg for familiene til soldatene som står i kamp mot Japan." O.a.

egenmektig opptreden som troppene i baseområdene har gjort seg skyldige i overfor parti- eller regjeringspersonell og overfor sivilpersoner, og all mangel på omsorg for soldatene som parti- og regjeringspersonell og også sivilpersoner har gjort seg skyldige i (hver av partene kan bare kritisere seg selv og ikke andre), slik at disse mangler og feil kan bli grundig rettet på.

"La oss utfolde bevegelsen for å senke forpaktningsavgiften, for å utvikle produksjonen, for støtte til maktorganene og omsorg for folket innenfor baseområdene" (1. oktober 1943).

XV. DEMOKRATI PÅ DE TRE HOVEDOMRÅDENE

I hærstyrkene må det gjennomføres en viss demokratisering. Framfor alt må en avskaffe pryling og utskjelling som er preget av føydalismen, og en må sette ut i livet det prinsipp at offiserer og soldater deler alle hverdagslivets gleder og sorger. På den måten vil en oppnå enhet mellom offiserer og soldater. Da vil arméens kampkraft vokse veldig, og da trenger vi ikke være redde for at vi ikke greier

å holde ut gjennom denne langdryge og forbitrede krigen.

"Om den langvarige krig"
(mai 1938).

Tross den karrige materielle forpleiningen og den uendelige rekken av kamper er Den røde armé som alltid urokkelig i sin utholdenhet, og forklaringen på dette er ikke bare den rolle partiet spiller, men også virkeliggjøringen av de demokratiske prinsipper i arméen. Befalingsmennene denger ikke soldatene; soldater og befalingsmenn står på like fot når det gjelder materielle goder; soldatene har møtefrihet og talefrihet; alt overflødig seremoniell er avskaffet; regnskapene er tilgjengelige for alle. . . . I Kina er det ikke bare folket som trenger demo-

krati, arméen trenger det også. Den demokratiske ordningen innenfor arméen vil bli et viktig våpen for å knuse den føydale leiesoldat-arméen.

"Kampen i Tsjingkang-fjellene" (25. november 1928).

Retningslinjen for politisk arbeid innenfor enhetene i hæren er å vekke og reise i fullt monn soldatmassene, befalingsmennene og hele det arbeidende personell for å nå tre hovedformål gjennom en demokratisk bevegelse under en sentralisert ledelse, — nemlig en høy grad av politisk enhet, en bedring i levekårene og et høyere nivå i den militære teknikk og taktikk. "De tre undersøkelsene og tre

forbedringene"[1] som nå gjennomføres med entusiasme i våre arméenheter, tar sikte på å fylle de to første formålene ved hjelp av politisk og økonomisk demokrati.

Hva angår økonomisk demokrati, må representanter valgt av soldatene trygges rett til å assistere (men ikke

---

1 "De tre undersøkelsene" og "De tre forbedringene" var en viktig kampanje for konsolidering av partiet og for ideologisk skolering i hæren, og ble gjennomført av vårt parti i takt med jordreformen under Folkets frigjøringskrig. Ute i distriktene innebar "De tre undersøkelsene" undersøkelse av klasseopprinnelsen, ideologien og arbeidsstilen; i de væpnede enhetene gikk de ut på undersøkelse av klasseopprinnelsen, utøvelse av plikten og kampviljen. "De tre forbedringene" gikk ut på organisatorisk konsolidering, ideologisk skolering og korrigering av arbeidsstilen.

stilles over) kompaniledelsen med kompaniets forsyninger og i messen.

Hva angår militært demokrati, må det i perioder da enhetene ligger i trening, være gjensidig undervisning mellom offiserer og soldater og mellom soldatene innbyrdes; og i kampperioder da enhetene er ute ved fronten må de holde større og mindre møter av diverse slag. Under rettleiing av kompaniledelsen bør soldatmassene animeres til å diskutere hvordan en skal angripe og innta fiendtlige stillinger og hvordan en skal løse andre kampoppgaver som kompaniet har. Varer kampvirksomheten flerfoldige dager, bør det holdes flere slike møter. Denne formen for militært demokrati ble praktisert med stort hell i slaget ved Panlung i nordre Sjenhsi og i slaget ved Sjihtsjiatsjuang i

Sjanhsi-Tsjahar-Hopei-området. Det har vist seg at denne praksis bare kan være nyttig og ikke kan gjøre noen skade.

"Den demokratiske bevegelse i hæren" (30. januar 1948).

I den nåværende store kamp krever Kinas kommunistiske parti av alle sine ledende organer, alle medlemmer og kadrer at de utfolder sin aktivitet i fullt monn. Vi kan bare seire hvis vi gjør dette. Denne aktiviteten må få konkret uttrykk i at de ledende organene, kadrer og alle partimedlemmer utfolder en skapende virksomhet, viser ansvarsfølelse og initiativ i arbeidet, stiller problemene dristig og dyktig, kommer fram med sine meninger, kritiserer mangler og kontrollerer ar-

beidet som utføres i de høyere organer og av ledende kadrer — og denne kontrollen må hvile på en omsorgsfull behandling av de personer det gjelder. Ellers blir hele "aktiviteten" bare ramling med tomtønner. Men det å utfolde en slik aktivitet avhenger av demokratiseringen av partiets indre liv. Uten tilstrekkelig indre partidemokrati kan vi ikke utfolde noen aktivitet. Det er bare i en demokratisk atmosfære det kan vokse fram store skarer av dyktige folk.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Enhver må få lov til å tale fritt ut, hvem han enn måtte være, så sant han ikke er et fiendtlig element og ikke retter ondsinnede angrep, og det

ikke gjør noen skade om han sier noe uriktig. Ledere på alle trinn er pliktige til å lytte til andre. Det er to prinsipper som må iakttas: 1. Si alt du vet og si det uten forbehold. 2. Bebreid ikke taleren, men ta hans ord som en advarsel. Hvis prinsippet om ikke å "bebreide taleren" ikke virkelig, men bare tilsynelatende overholdes, vil følgen bli at man ikke "sier alt man vet og sier det uten forbehold."

"Oppgavene for 1945" (15. desember 1944).

Det må drives oppfostringsarbeid i partiet når det gjelder det indre partidemokrati, slik at partimedlemmene får en forestilling om hva demokratisk liv er, om hvilken sammenheng det er mellom demokrati og sentralisme, og

hvordan den demokratiske sentralisme skal gjennomføres. Bare på den måten kan vi på den ene side få en riktig utfoldelse av det indre partidemokrati, og på den annen side unngå ultra-demokratismen og *laissez-faire* (la-det-skure) som undergraver disiplinen.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Både i hæren og i de lokale organisasjonene skal det indre partidemokratiet tjene til å befeste disiplinen og kampevnen, ikke det motsatte.

Samme sted.

På teoriens område må ultra-demokratismen rykkes opp med røttene.

Framfor alt må det gjøres klart at ultra-demokratismen innebærer en fare for at partiorganisasjonene undergraves slik at de faktisk smuldrer opp, for at partiets kampevne svekkes og til og med oppløses fullstendig, og at partiet dermed fortaper muligheten til å fylle sine kampoppgaver, noe som følgelig vil føre til et nederlag for revolusjonen. Videre må det gjøres klart at opphavet til ultra-demokratismen ligger i småborgerskapets individualistiske motvilje mot disiplin. Og når denne egenskap for småborgerskapet bæres inn i partiet, gir den næring til ultra-demokratiske oppfatninger i politikken og i organisatoriske spørsmål. Disse oppfatningene er helt

uforlikelige med proletariatets kamp-oppgaver.

"Om korrigeringen av feil-aktige oppfatninger i par-tiet" (desember 1929).

XVI. UTDANNELSEN OG OPPLÆRINGEN AV TROPPENE

Vår utdannelsespolitikk må sette alle som får en utdannelse i stand til å utvikle seg moralsk, intellektuelt og fysisk og bli arbeidere som er i besittelse av både sosialistisk bevissthet og kultur.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Når det gjelder utdannelsen av kadrer, hva enten de står i arbeid eller

går på skoler for kadrer, må vi ta fast sikte på at studiet av de praktiske spørsmål i den kinesiske revolusjon blir stilt i brennpunktet, og at marxismen-leninismens grunnprinsipper blir rettesnoren i hele skoleringsvirksomheten. Den statiske metoden med å studere marxismen-leninismen løsrevet fra livet må avvises.

"Vi må reorganisere vårt studium" (mai 1941).

For en militærskole består det viktigste spørsmålet i å velge en direktør og instruktører og i å vedta retningslinjer for undervisningen.

"Strategiske spørsmål i Kinas revolusjonære krig" (desember 1936).

En læreanstalt med hundre mennesker kan sikkert ikke drives godt, hvis der ikke fins en ledende gruppe, som er vokst fram i samsvar med de aktuelle omstendighetene (og som ikke er kunstig sammentømret), og som er sammensatt av noen, kanskje et dusin eller fler av de mest aktive og rakryggede, de dyktigste lærere, funksjonærer og studenter.

"Noen problemer i metodene for ledelse" (1. juni 1943).

Alle befalingsmenn og menige kjempere i vår armé må forbedre sin militære kunst, gå modig fram mot den sikre seier i krigen og gjøre det av

med alle fiender resolutt, grundig, fullstendig og til siste rest.

"Manifest fra Det kinesiske folks frigjøringshær"(oktober 1947).

De militære og politiske sidene ved det ettårige konsoliderings- og opplæringsprogram som nettopp er påbegynt, må tillegges like stor betydning, og de to sidene må samordnes innbyrdes. I begynnelsen må hovedvekten legges på den politiske siden, på å skape bedre forhold mellom befalingsmenn og menige, forsterke den indre enheten og vekke til liv en sterk begeistring i kadrenes og soldatenes masser. Bare på denne måten vil den militære konsolideringen og opplæringen gå knirkefritt og føre til bedre resultater.

"Oppgavene for 1945" (15. desember 1944).

Når det gjelder selve metodikken i opplæringen, bør vi utfolde bevegelsen med massetrening, der befalingsmennene underviser de menige, de menige befalingsmennene og de menige hverandre innbyrdes.

"Politiske retningslinjer for arbeidet i de frigjorte områder for 1946" (15. desember 1945).

Vår parole når det gjelder opplæringen i hæren er: "Offiserene underviser soldatene, soldatene offiserene og soldatene hverandre". Soldatene

har en god del praktisk kamperfaring. Offiserene bør lære av soldatene, og når de har tilegnet seg andre folks erfaringer, vil de ha fått større kompetanse.

"En tale til redaksjonsstaben i *Sjanhsi-Hsuijuan Dagblad*" (2. april 1948).

På treningskursene bør hovedvekten legges på å heve det tekniske nivå når det gjelder skyteferdighet, bajonettfekting, granatkasting og liknende, dernest bør vi ha til mål å heve det taktiske nivå, med særlig vekt på nattoperasjoner.

"Politiske retningslinjer for arbeidet i de frigjorte områder for 1946" (15. desember 1945).

XVII. I FOLKETS TJENESTE

Vi må være beskjedne og forsiktige og vokte seg for å bli hovmodige og handle overilt, og vi må tjene det kinesiske folket av hele vårt hjerte og med alle våre tanker. . . .

"For Kina er to skjebner mulig" (23. april 1945).

Vårt utgangspunkt er at vi av hele vårt hjerte og med alle våre tanker må tjene folket, at vi aldri på noe tidspunkt må fjerne oss fra massene, at vi i alle stykker må la oss lede av

folkets interesser og ikke av egeninteresser eller gruppeinteresser, at vi bærer ansvaret overfor folket så vel som overfor partiets ledende organer.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Statsorganene må praktisere den demokratiske sentralismen, de må forlite seg på massene, og deres personale må tjene folket.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Den ånd som preget kamerat Bethune — hans ubetingede tjenestevillighet overfor andre uten tanke på seg selv, fikk uttrykk i hans grenseløse ansvarsfølelse overfor sitt eget arbeid

og hans absolutt varme kjærlighet til kameratene og folket. Alle kommunister må lære av ham. . . .

Vi må alle lære den absolutte uselviskhetens ånd av ham. En slik ånd vil gjøre en til et menneske som folket kan ha stor nytte av. Et menneske kan være utstyrt med større eller mindre dyktighet, men er det preget av denne ånd, er det edelt og rent, et moralsk og rettskaffent menneske hevet over lavtliggende interesser, et menneske som kan være folket til nytte.

"Til Norman Bethunes minne" (21. desember 1939).

Vårt kommunistiske parti sammen med Den åttende rutearmé og Den nye fjerde armé — som ledes av vårt parti — er revolusjonens hærstyrke.

Denne hærstyrken er her utelukkende for å frigjøre folket og arbeider fullt og helt for folkets interesser.

"I folkets tjeneste" (8. september 1944).

Alle våre kadrer, hvilken rang de enn innehar, er folkets tjenere, og i alt vi gjør skal vi tjene folket. Hvordan skal vi da kunne nøle med å kvitte oss med noen av våre dårlige karaktertrekk?

"Oppgavene for 1945" (15. desember 1944).

Vår plikt er å stille oss ansvarlig overfor folket. Hvert ord, hver handling, hver politikk må være i samsvar med folkets interesser, og hvis det gjør seg gjeldende mistak, må de korrigeres — det er det som ligger i å være ansvarlig overfor folket.

"Situasjonen og vår politikk etter seieren i motstandskrigen mot Japan" (13. august 1945).

Overalt hvor der kjempes kreves ofre, og døden er en daglig foreteelse. Men vi har folkets interesser og de lidelser som folkets flertall står midt oppe i for øye, og når vi dør for folket, er det en verdig død. Men selvsagt må vi på alle vis hindre unødige ofre.

"I folkets tjeneste" (8. september 1944).

Dø skal alle en gang, men døden har ikke samme betydning i alle til-

felle. Den gammelkinesiske forfatteren Hsuma Tsjien har sagt: "Døden kommer til alle, men noens død har større vekt enn Tai-fjellet, andres veier mindre enn en fjær". En død i kamp for folkets interesser er vektigere enn Tai-fjellet, men å arbeide for fascistene og dø for undertrykkerne og utbytterne veier mindre enn en fjær.

Samme sted.

XVIII. PATRIOTISME OG INTERNASJONALISME

Kan kommunistene som internasjonalister samtidig også være patrioter? Vi mener at de ikke bare kan, men også må være det. Det konkrete innholdet i patriotismen bestemmes av de historiske vilkår. Det fins en "patriotisme" hos de japanske aggressorer og en Hitlers "patriotisme", og det fins en patriotisme som vår. Kommunistene må gå besluttsomt imot en "patriotisme" av de japanske aggressorers og Hitlers type. De japanske og tyske kommunister er defaitister i de

kriger som deres land fører. Når de av alle krefter går inn for at de japanske aggressorenes og Hitlers kriger skal ende med et nederlag, så er det i samsvar med både det japanske og tyske folks interesser. Jo fullstendigere dette nederlaget blir, dess bedre er det. . . .De krigene som de japanske aggressorer og Hitler fører, skader nemlig ikke bare folkene i verden ellers, men også folkene i deres egne land. Annerledes i Kina. Kina er et offer for aggresjon. Derfor må de kinesiske kommunistene knytte patriotismen sammen med internasjonalismen. Vi er internasjonalister, men vi er samtidig patrioter. Vår parole er: "Kamp for fedrelandet, mot aggressoren!" For oss er defaitismen en forbrytelse, og det er vår uavviselige plikt å kjempe for seier i Motstands-

krigen. For bare ved å føre forsvarskrig for fedrelandet kan vi knuse aggressoren og realisere vår nasjonale frigjøring. Og bare nasjonens frigjøring kan føre til frigjøring av proletariatet og hele det arbeidende folk. Seier for Kina og tilintetgjøring av imperialistene som fører aggresjon mot Kina, vil også hjelpe folkene i de andre land. Derfor er patriotisme i den nasjonale frigjøringskrigen virkeliggjøring av internasjonalismen i praksis.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Hvilken ånd er det som får en utlending til å betrakte frigjøringssak for det kinesiske folk som sin egen, uten noen selviske baktanker? Det er

internasjonalismens ånd, kommunismens ånd, som alle kinesiske kommunister må lære av. . . . Vi må forene oss med proletariatet i alle kapitalistiske land, med proletariatet i Japan, England, USA, Tyskland, Italia og alle andre kapitalistiske stater. Bare da kan vi styrte imperialismen, bare da kan vi nå fram til frigjøring av vår nasjon og vårt folk og frigjøring av alle verdens nasjoner og folk. Nettopp i dette består vår internasjonalisme, som vi bruker til å kjempe mot snever nasjonalisme og snever patriotisme med.

"Til Norman Bethunes minne" (21. desember 1939).

I kampen for hel og full frigjøring må de undertrykte folk i første rekke forlite seg på sin egen kamp og først deretter på internasjonal hjelp. De folk som har seiret i sin egen revolusjon må hjelpe dem som ennå kjemper for frigjøring. Det er vår internasjonalistiske plikt.

Samtale med afrikanske venner (8. august 1963).

De sosialistiske land er stater av en helt ny type. Der er utbytterklassene styrtet, og det arbeidende folk sitter ved makten. I forholdet mellom disse landene praktiseres prinsippet for internasjonalismens samordning med patriotismen. Vi er nøye knyttet til

hverandre av felles interesser og felles idealer.

> "Tale på møtet i Sovjetunionens øverste sovjet ved feiringen av 40-årsdagen for den store sosialistiske Oktober-revolusjon" (6. november 1957).

Folkene i den sosialistiske leirens land må forene seg, folket i de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske land må forene seg, folket i alle verdensdeler må forene seg, alle fredselskende land må forene seg, og alle land som utsettes for amerikansk aggresjon, kontroll, intervensjon og tyrannisering må forene seg og danne den bredest mulige enhetsfront til kamp mot den amerikanske imperialismens aggresjons- og krigspolitikk og til forsvar av verdensfreden.

> "Erklæring til støtte for den rettferdige patriotiske kamp som folket i Panama fører mot den amerikanske imperialismen" (12. januar 1964).

Tingene utvikler seg uavlatelig. Det er bare 45 år siden revolusjonen i 1911, men Kina har totalt forandret utseende. Om ytterligere 45 år, dvs. i år 2001 eller i begynnelsen av det 21. århundre, vil Kina ha gjennomgått enda større forandringer. Da vil Kina ha blitt et mektig sosialistisk industriland. Og det er som det skal være. Kina er et land som dekker et område på 9 600 000 kvadratkilometer og har

et folketall på 600 millioner, og det burde ha ytt større bidrag til menneskeheten. Dets bidrag gjennom en lang periode har vært altfor små. Vi beklager dette.

Men vi må være beskjedne — ikke bare nå, men også om 45 år. Vi må alltid være beskjedne. I våre internasjonale forbindelser må vi, det kinesiske folk, besluttsomt, grundig, helt og fullt og fullstendig kvitte oss med stormaktssjåvinisme.

"Til minne om Dr. Sun Yat-sen" (november 1956).

Vi må aldri innta en hovmodig stormaktssjåvinistisk holdning og være innbilske på grunn av seieren i vår revolusjon og visse resultater i vår

oppbygging. Alle nasjoner, både store og små, har sine sterke og svake sider.

"Åpningstale på 8. nasjonale kongress i Kinas kommunistiske parti" (15. september 1956).

XIX. REVOLUSJONÆRT HELTEMOT

Denne arméen går alltid fryktløs framover. Den tar viljefast sikte på å overvinne enhver fiende, og den vil selv aldri falle til fote for noen fiende. Så lenge det er en eneste mann igjen, vil han kjempe videre under alle vilkår, hvor vanskelige de enn må være.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Vi må la vår kampstil få utfolde seg for fullt — mot under trefning, ingen frykt for ofre, ingen frykt for å

bli uttrøttet, og sammenhengende kamp (det vil si utkjempe en rekke trefninger på kort tid uten pause).

"Den nåværende situasjon og våre oppgaver" (25. desember 1947).

Tusen på tusen av martyrer har heltemodig ofret sitt liv for folkets interesser. La oss heve deres faner høyere og marsjere framover på den veien som er farget av deres blod.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Vær besluttsom, sky ingen ofre og overvinn alle vansker for å vinne fram til seier.

"Den dumme oldingen som flyttet bergene" (11. juni 1945).

Nettopp i det mest avgjørende øyeblikk under Nordfelttoget ble den nasjonale enhetsfronten — bestående av Kuomintang, Kinas kommunistiske parti og alle lag av befolkningen, som var en manifestering av det kinesiske folks frigjøringssak — og likeså alle de revolusjonære politiske retningslinjene — sprengt ved at Kuomintang-myndighetene slo inn på en reaksjonær forræderpolitikk med "utrensking i partiet" og blodbad.... Istedenfor enhet fikk vi nå borgerkrig, istedenfor demokrati diktatur — et Kina i mørke istedenfor et Kina i lys. Men det lyktes ikke å skremme Kinas kommunistiske parti og det kinesiske folk fra sans og samling eller å tvinge dem i kne og gjøre det av med dem helt og fullt. De reiste seg opp igjen, tørket av seg blodet, begrov sine falne

kamerater og begynte kampen igjen. De heiste revolusjonens store fane og satte i gang væpnet motstand. Innenfor veldige områder av Kina skapte de organer for folkets makt, gjennomførte jordreformen, skapte en folkearmé, Den kinesiske røde armé. De bevarte og utvidet de revolusjonære kreftene i det kinesiske folk.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Dere har mange gode egenskaper. Dere gjør stort og fortjenstfullt arbeid — men husk en ting: Dere må under ingen omstendigheter bli hovmodige. Alle akter dere, og det er rett — men slikt kan lett føre til hovmot. Dersom dere begynner å stikke nesen i sky, dersom dere ikke er beskjedne og dersom dere slutter å anstrenge

dere, dersom dere ikke respekterer andre, ikke respekterer kadrene og massene, da fortjener dere ikke lenger titelen helter og mønsterarbeidere. Slikt har hendt i noen tilfelle før, og det er å håpe at dere ikke følger i kjølvannet til slike folk.

"Vi må lære å mestre økonomisk arbeid" (10. januar 1945).

I kampen for å utslette fienden og bringe industri- og landbruksproduksjonen på fote igjen og utvikle den videre, har dere overvunnet mange vansker og strabaser og lagt for dagen stor tapperhet, klokskap og initiativ. Dere står som mønster for hele den kinesiske nasjon, som ryggraden i den seierrike frammarsjen for folkets sak på alle områder, støttepil-

larer for folkeregjeringen og bruer som forbinder folkeregjeringen med de store massene.

Hilsningstale på vegne av sentralkomitéen i Kinas kommunistiske parti til møtet av representanter for nasjonale kamphelter og mønsterarbeidere (25. september 1950).

Vår kinesiske nasjon er gjennomsyret av dristig vilje til å føre til ende kampen på liv og død imot sine fiender, gjennomsyret av besluttsom vilje til med egne krefter å gjenvinne territorier som er gått tapt, gjennomsyret av evnen til å stå på egne ben innen nasjonenes familie.

"Om taktikken i kampen mot den japanske imperialismen" (27. desember 1935).

XX. OPPBYGGINGEN AV LANDET VÅRT MED FLID OG SPARSOMMELIGHET

Vi må sørge for at alle våre kadrer og hele vårt folk bestandig husker på at vårt land er et stort sosialistisk land, men et økonomisk tilbakeliggende og fattig land, og at det i dette ligger en meget stor motsigelse. For å gjøre Kina rikt og sterkt trenges det flere tiår med iherdig innsats, og dette vil bl.a. innebære en innsats for å praktisere en streng økonomi og bekjempe sløseri, dvs. politikken som

går ut på å bygge opp landet vårt med flid og sparsommelighet.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

I driften av alle fabrikker og butikker og alle statseide, kooperative og andre bedrifter må det praktiseres flid og sparsommelighet. I alle ting må flid- og sparsommelighetsprinsippet overholdes. Dette økonomiske prinsipp er et av de grunnleggende prinsippene i den sosialistiske økonomi. Kina er et stort land, men det er ennå meget fattig. Det vil ta mange tiår å gjøre Kina velstående. Selv da må vi overholde flid- og sparsommelighetsprinsippet. Men det er særlig i de første få tiår framover, under den serie femårsplaner som vi nå er

inne i, at vi må gå inn for flid og sparsommelighet, det er særlig da vi må vie økonomien spesielt stor oppmerksomhet.

Innledning til "Å drive et kooperativ med flid og sparsommelighet" (1955).

Det må spares på arbeidskraften og materialreservene overalt og på alle måter. Man må ikke være kortsynt og slå stort på og ødsle med hjelpekildene. Overalt er det nødvendig allerede fra det første år en tar til med arbeidet, å kalkulere for flere år framover. Man må tenke på at krigen kan bli langvarig, og man må tenke på at vi en dag skal sette inn motangrepet og på gjenoppbygningsarbeidet som skal ta til når fienden er drevet vekk. På den ene side er det nødvendig å hindre sløsing og ødsling med midlene, og på den annen side å legge alle krefter til for å utvikle produksjonen. Tidligere er det kommet enkelte områder dyrt å stå at de manglet evnen til å kalkulere på lengre sikt, og at de brydde seg verken om å spare på arbeidskraften og materialreservene eller å utvikle produksjonen. Der ligger lærdommen og vi må være oppmerksomme på den nå.

"Vi må lære å mestre økonomisk arbeid" (10. januar 1945).

For å få opp tempoet i denne gjenreisningen og utviklingen [av landbruksproduksjonen og industriproduksjonen i småbyene] må vi under kampen for å avskaffe føydalsystemet gjøre alt vi kan for å verne om alle

midler som er til nytte for produksjonen og for livsoppholdet, ta resolutte åtgjerder mot folk som ødelegger dem eller sløser dem vekk, gå imot ekstravagant levemåte i mat og drikke og gå inn for sparsomhet og økonomisering.

"Tale på en kaderkonferanse i det frigjorte område Sjanhsi-Hsuijuan" (1. april 1948).

I spørsmålet om regjeringens utgifter må sparsomhet være rettesnoren. Det må gjøres klart for alle som arbeider innen regjeringsorganene at korrupsjon og ødsling er forbrytelser av verste slag. Kampen mot korrupsjon og ødsling har vi tidligere hatt et visst hell med, og vi må fortsette

på den samme linjen. Å spare selv den minste koppermynt med henblikk på krigens og revolusjonens behov og av hensyn til det økonomiske oppbyggingsarbeidet — det er prinsippet for vår regnskapsføring.

"Vår økonomiske politikk" (23. januar 1934).

Det er i det siste dukket opp en farlig tendens blant mange av vårt personell — en uvilje mot å dele massenes gleder og savn, en interesse for personlig berømmelse og fortjeneste. Dette er meget slemt. En måte å overvinne dette på er at vi i løpet av kampanjen for å øke produksjonen og praktisere økonomi forenkler våre

organisasjoner og overfører kadrene til lavere trinn, slik at en anselig mengde av dem kan vende tilbake til produktivt arbeid.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Arméens selvforsyning ved å utvikle produksjonen bedrer ikke bare de materielle kårene innen selve arméen, letter ikke bare folkets byrder og gir derved mulighet for å øke tallet på militært personell, men gir også øyeblikkelig mange supplerende resultater, nemlig følgende:

1. Det oppstår bedre forbindelser mellom befalingsmenn og soldater. De kommer hverandre nær-

mere som brødre i det felles arbeid i produksjonen.

2. En bedre innstilling til arbeidet. . . . Etter at arméen begynte å produsere til eget forbruk, er innstillingen til arbeidet blitt bedre, og hangen til dagdriveri er overvunnet.

3. Disiplinen vil festnes. Innføring av arbeidsdisiplin i produksjonsvirksomheten svekker på ingen måte verken kampdisiplinen eller militærpersonellets disiplin i det daglige, det tvertom fremmer den.

4. Forbindelsen mellom arméen og folket vil bli bedre. Så snart en troppeavdeling skal føre egen "husholdning", vil det bli stadig færre anslag mot folkets eiendom, eller

de vil forsvinne helt. I produksjonen utveksler arméen og folket arbeidskraft og hjelper hverandre, dette konsoliderer vennskapet mellom dem.

5. Troppene viser sjeldnere utilfredshet med maktorganene; sambandet mellom troppene og maktorganene blir bedre.

6. Det gir impulser til den store bevegelsen i folket for å utvikle produksjonen. Når arméen driver direkte produktivt arbeid, vil det også bli klarere for regjeringsinstansene og andre organer at en må befatte seg med produksjon, og de vil gjøre det mer energisk. Og selvsagt vil det også gå sterkere opp for hele folket at bevegelsen for å

utvikle produksjonen bør få vid utbredelse, slik at de mer energisk tar fatt på dette arbeidet.

> "Om arméens selvforsyning ved å utvikle produksjonen og betydningen av den store korrigeringsbevegelsen og den store bevegelsen for å utvikle produksjonen" (27. april 1945).

Det hevdes fra enkelte hold at når troppeavdelingene skal drive med arbeid i produksjonen, da kan de verken føre krig eller drive militæropplæring. Og når regjeringsinstansene og andre organer også skal drive med arbeid i produksjonen, kan de ikke få besørget sitt egentlige arbeid. Dette er ikke riktig. I de siste årene har

våre troppeavdelinger i Grenseområdet drevet produksjonsvirksomhet i stor målestokk. Med det har de sørget for å skaffe seg tilstrekkelig med matvarer og uniformer, ved siden av det har de gjennomført militæropplæring og drevet den politiske og allmennutdannende skoleringsvirksomheten. Alle disse er blitt gjort mye bedre enn før. Og samtidig er arméens indre sammensveisning og samholdet mellom arméen og folket blitt enda mer konsolidert. I frontområdene hadde vi i fjor gjennomført en storstilt kampanje for utvikling av produksjonen. Samtidig hadde vi stor framgang i militæroperasjonene, og militæropplæringen kom i sving overalt. Funksjonærene innen forvaltningen bedret sine levevilkår ved at de drev produktivt arbeid, de utførte sitt

arbeid med større begeistring og effektivitet. Dette gjelder både Grenseområdet og frontområdene.

"Vi må lære å mestre økonomisk arbeid" (10. januar 1945).

XXI. OM Å STØTTE SEG PÅ EGEN INNSATS OG STREVSOM KAMP

Hvilket grunnlag bør vår politikk hvile på? Grunnlaget bør være vår egen styrke, og det betyr fornyelse ved vår egen innsats. Vi står ikke alene — alle de land og folk i verden som står imot imperialismen, er våre venner. Men likevel legger vi hovedvekten på fornyelsen ved hjelp av våre egne krefter. Ved å bygge på de styrkene vi selv organiserer, kan vi

tilføye alle kinesiske og utenlandske reaksjonære nederlag.

"Situasjonen og vår politikk etter seieren i motstandskrigen mot Japan" (13. august 1945).

Vi går inn for å stole på egen innsats. Vi håper på hjelp utenfra, men vi forliter oss ikke på den. Vi støtter oss på våre egne bestrebelser, på hele vår armés og hele vårt folks skapende krefter.

"Vi må lære å mestre økonomisk arbeid" (10. januar 1945).

Å vinne seier i hele landet er bare det første skrittet i en lang marsj på

ti tusen *li*. . . . Den kinesiske revolusjon er stor, men veien etter revolusjonen vil bli lenger, arbeidet veldigere og mer strevsomt. Dette må nå bli gjort klart i partiet. Kameratene må få lære seg å forbli beskjedne, forsiktige og frie for arroganse og harelabbstil i arbeidet. Kameratene må lære å holde fast ved et enkelt liv og innstilling på hard strid.

"Beretning til annen plenumssesjon i den 7. sentralkomité for Kinas kommunistiske parti" (5. mars 1949).

Vi må feie grundig vekk alle forestillinger hos våre kadrer om lettkjøpte seirer på grunnlag av det rene

hell — uten hard og forbitret kamp, uten svette og blod.

"Det gjelder å bygge opp stabile baseområder i Nord-Østen" (28. desember 1945).

Vi bør drive propaganda kontinuerlig ute i folket for de fakta som taler for dette framsteget i verden og den lyse framtid som ligger foran verden — slik at folket kan bygge sin tiltro på seieren. Men på samme tid må vi si til folket og til våre kamerater at veien framover ikke vil bli rett og jevn. Det er fremdeles mange hindringer og vansker på revolusjonens vei. Vårt partis 7. kongress tok det for gitt at vanskene ville bli mange, for vi ville heller gå ut fra flere vans-

ker enn færre. Enkelte kamerater liker ikke å tenke så mye på vansker. Men vansker er fakta, — vi må anerkjenne alle vansker som faktisk forefinnes og bør ikke gi oss inn på en "ikke-anerkjennelses-politikk" her. Vi må anerkjenne vanskene, analysere dem og bekjempe dem. Det fins ikke rettlinjede veier i verden, vi må være forberedt på å gå etter en vei som tar avstikkere og går i krok og ikke prøve å komme billig til tingene. En må ikke forestille seg det slik at en vakker dag ligger alle reaksjonære på knærne av egen fri vilje. Kort sagt — utsiktene er lyse, men det er både ujevnheter og kroker på veien. Det er fremdeles mange vansker forut som vi ikke må overse. På det vilkår at vi forener oss med hele folket i felles anstrengelser, vil vi for visst være i

stand til å overvinne alle vanskene og vinne seier.

"Om Tsjungking-forhandlingene" (17. oktober 1945).

En som bare ser de lyse sidene og ikke ser vanskene, kan ikke kjempe framgangsrikt for å fylle de oppgavene som partiet står overfor.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Samfunnets rikdommer skapes av arbeiderne, bøndene og de arbeidende intellektuelle. Hvis de tar skjebnen i sine egne hender, følger en marxistisk-leninistisk linje og inntar en aktiv holdning i løsningen av problemene i stedet for å unngå dem, fins det in-

gen vanskelighet i verden de ikke kan overvinne.

Innledning til "Partisekretæren overtar ledelsen og alle partimedlemmene hjelper til med å drive kooperativene" (1955).

Kameratene i hele partiet må ta dette fullt ut med i regningen og forberede seg på å overvinne alle vansker planmessig og med ubøyelig vilje. Både de reaksjonære kreftene og vi selv har vansker å stri med. Men vanskene som de reaksjonære kreftene står midt oppe i, er uoverstigelige fordi de er krefter som er på hellingen nedover mot døden, — de har ingen framtid. De vanskene vi står overfor, kan overvinnes fordi vi er de

nye og oppstigende kreftene som har en lys framtid foran oss.

"La oss hilse det nye oppsvinget i den kinesiske revolusjon" (1. februar 1947).

I vanskelige stunder må våre kamerater evne å se våre egne gode resultater, de må evne å se den lyse framtiden og fatte mot.

"I folkets tjeneste" (8. september 1944).

Nye ting må bestandig gjennomgå vansker og tilbakeslag etter hvert som de vokser fram. Det er ren og skjær fantasi å innbille seg at sosialismens sak er en lett seilas som fører fram uten vansker og tilbakeslag av noe

slag og uten at det ytes en veldig innsats.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Av og til får vanskene i den revolusjonære kampen overtaket over de gunstige forutsetningene, i slike situasjoner er vanskene hovedsiden i motsigelsen og de gunstige vilkårene er av annen rangs betydning. Men ved de revolusjonæres anstrengelser lykkes det å overvinne vanskene smått om senn og å skape nye, gunstige forhold, da inntrer en gunstig situasjon i stedet for den ugunstige.

"Om motsigelsen" (august 1937).

Hva er arbeid? Arbeid er kamp. Vi har vansker å overvinne og problemer å løse på disse stedene. Vi reiser dit for å arbeide og kjempe for å overvinne disse vanskene. En god kamerat er den som er ivrigst til å reise dit hvor vanskene er størst.

"Om Tsjungking-forhandlingene" (17. oktober 1945).

Det fins en gammel kinesisk fabel om "Den dumme oldingen som flyttet bergene". Der fortelles det at i gammel tid bodde det i Nord-Kina en gammel mann som ble kalt "Den dumme oldingen fra Nord-fjellet". Veien som førte fra huset hans mot sør var sperret av to svære fjell, Taihang og Vangvu. Med stor beslutsomhet fikk han med seg sønnene sine for å gå løs på de to fjellene med

hakker. En annen olding som ble kalt "Den kloke oldingen" fikk se dem og hånte dem: "Det er bare tullstreker dere driver med", mente han. "Det er helt umulig for dere som er så få å få vekk to slike kjempefjell." Men da svarte den dumme oldingen: "Om jeg dør, så lever mine barn etter meg, og om de dør, lever mine barnebarn, og deretter deres barn og barnebarn og så videre i det uendelige. Disse fjellene er nok høye, men de kan ikke bli høyere, og det som vi hakker løs, gjør dem lavere. Så hvorfor skulle vi ikke greie å få dem vekk?" Etter at den dumme oldingen hadde gjendrevet de uriktige argumentene til den kloke oldingen, ga han seg til å hakke løs på berget igjen dag etter dag med urokkelig vilje. Dette rørte Guds hjerte, så han sendte to engler ned på jorden som bar vekk de to fjellene. I dag er det to fjell som ligger og tynger på det kinesiske folk. Det ene er imperialismen, det andre føydalismen. Kinas kommunistiske parti har for lenge siden besluttet seg til å få vekk disse fjellene. Vi må fortsette videre og arbeide utrettelig — da vil også vi røre Guds hjerte, og denne guden er ingen annen enn de kinesiske folkemasser. Og når hele folket reiser seg for å rydde vekk disse fjellene sammen med oss, skulle vi ikke da greie å få dem vekk?

"Den dumme oldingen som flyttet bergene" (11. juni 1945).

XXII. METODER FOR TENKNING OG METODER FOR ARBEID

Menneskehetens historie er historien om en stadig utvikling fra nødvendighetens rike til frihetens rike. Denne prosessen tar aldri slutt. I alle samfunn hvor det fins klasser vil klassekampen aldri opphøre. I et klasseløst samfunn vil kampen mellom det nye og det gamle og mellom rett og urett aldri opphøre. I kampen for produksjon og vitenskapelig eksperimentering gjør menneskeheten uavlatelig framsteg og naturen blir gjenstand for stadige forandringer. De

blir aldri stående stille på samme nivå. Derfor må mennesket stadig sammenfatte erfaringene og fortsette å oppdage, oppfinne, skape og gjøre framsteg. Alle tanker som innebærer stillstand, pessimisme, treghet og selvtilfredshet er uriktige tanker. De er uriktige fordi de verken er i samsvar med de historiske kjensgjerningene i samfunnsutviklingen gjennom de siste ca. 1 million år eller med de historiske kjensgjerninger i naturen som vi hittil kjenner (dvs. naturen slik den framstår i himmellegemenes, jordens, livets og andre naturforeteelsers historie).

Sitert i "Statsminister Chou En-lais beretning om regjeringens arbeid på første sesjon i Folkerepublikken Kinas 3. nasjonale folkekongress" (21.-22. desember 1964).

Naturvitenskapen er et av menneskets våpen i kampen for frihet. For å kunne oppnå frihet i samfunnet må en bruke samfunnsvitenskapen til å forstå og endre på samfunnet og gjennomføre sosial revolusjon. For å oppnå frihet i naturens verden må en bruke naturvitenskapen til å forstå, erobre og forandre naturen og slik nå fram til frihet fra naturen.

Tale på innvielsesmøtet i Grenseområdets naturvitenskapelige forskningsselskap (5. februar 1940).

Den marxistiske filosofi, den dialektiske materialisme har to meget framtredende særdrag: det første er dens klassekarakter, at den åpent erklærer at den dialektiske materialismen står i proletariatets tjeneste; og

det andre særdraget er dens praktiske karakter, at den understreker teoriens avhengighet av praksis, den betoner at praksis er grunnlaget for teorien og at teorien på sin side tjener praksis.

"Om praksis" (juli 1937).

Den marxistiske filosofi mener at det viktigste problem er ikke å forklare verden når en først har forstått lovmessighetene i den objektive verden, men det viktigste består i å utnytte kjennskapen til disse lovmessighetene til aktivt å omdanne verden.

Samme sted.

Hvor kommer riktige tanker fra? Faller de ned fra himmelen? Nei. Er de nedlagt i bevisstheten fra fødselen av? Nei. De kommer fra den sosiale

praksis og fra den alene. De kommer fra tre slags sosial praksis, nemlig kampen for produksjon, klassekampen og kampen for vitenskapelige eksperimenter.

Hvor kommer de riktige tanker fra? (mai 1963).

Det er menneskets tilværelse i samfunnet som bestemmer dets tenkning. Når massene først har tilegnet seg de riktige tankene som kjennetegner den framskredne klassen, blir disse tankene forvandlet til en materiell kraft, som forandrer samfunnet og forandrer verden.

Samme sted.

I sin sosiale praksis deltar menneskene i forskjellige slags kamper og

høster rike erfaringer, både i medgang og motgang. Utallige foreteelser i den objektive omverden gjenspeiles i menneskets hjerne gjennom de fem sansene — synet, hørselen, lukten, smaken og følelsen. Til å begynne med består kunnskapen i sanseinntrykk. Spranget over til begrepsmessig kunnskap, dvs. til tanker, foregår når det er oppsamlet tilstrekkelig med kunnskaper basert på sanseinntrykk. Dette er en erkjennelsesprosess. Det er det første trinnet i hele erkjennelsesprosessen, det trinn som fører fra objektiv materie til subjektiv bevissthet, fra tilværelse til tanker. Hvorvidt ens bevissthet eller tanker (deriblant teorier, retningslinjer, planer eller tiltak) er en riktig gjenspeiling av den objektive omverdens lover eller ikke, er ennå ikke

bevist på dette trinn, for på dette trinn er det ennå ikke mulig å vurdere om de er riktige eller ei. Så følger neste trinn i erkjennelsesprosessen, det trinn som fører tilbake fra bevissthet til materie, fra tanker tilbake til tilværelse. I dette trinn brukes den kunnskap i sosial praksis, som er samlet på første trinn, til å vurdere hvorvidt teoriene, retningslinjene, planene eller tiltakene førte til den framgang en ventet seg. Generelt kan det sies at de som førte fram er riktige og de som slo feil er uriktige, og dette gjelder især når det dreier seg om menneskets kamp med naturen. I den sosiale kampen lider de krefter som representerer den framskredne klassen av og til nederlag, ikke fordi deres tanker ikke er riktige, men fordi

de for tiden ikke står så sterkt i styrkeforholdet mellom de krefter som deltar i kampen, som reaksjonens krefter gjør. Derfor blir de for en tid beseiret, men før eller seinere vil de uvilkårlig seire. Menneskets kunnskap gjør et nytt sprang gjennom det praktiske livs prøve. Dette spranget er viktigere enn det forrige spranget. Det er nemlig bare dette spranget som kan bevise hvorvidt det første spranget i erkjennelse var riktig eller ikke riktig, dvs. hvorvidt de tanker, teorier, retningslinjer, planer eller tiltak som ble utformet gjennom gjenspeilingen av den objektive omverden var riktige eller ikke riktige. Det fins ingen annen måte å prøve sannheten på.

Samme sted.

Ofte kan en først nå fram til riktig kunnskap etter mange gjentakelser av den prosess som fører fra materie til bevissthet og deretter tilbake igjen til materie, dvs. den prosess som fører fra praksis til kunnskap og deretter tilbake til praksis igjen. Slik er den marxistiske teorien om kunnskap, den dialektiske materialismens teori om kunnskap.

Samme sted.

Den som ønsker å få kjennskap til en foreteelse har ingen annen måte å skaffe seg det på enn å komme i berøring med den, dvs. leve (i praktisk arbeid) i dens omgivelser. . . . Vil man erverve seg kunnskaper, må man være med i den praksis som forandrer virkeligheten. Vil man vite hvordan en pære smaker, må en først

forandre pærens tilstand ved å tygge den. . . . Vil man lære å kjenne revolusjonens teori og metoder, da må man delta i revolusjonen. All ekte kunnskap skriver seg fra den umiddelbare erfaring.

"Om praksis" (juli 1937).

Praksis er utgangspunktet for erkjennelsen; så snart en ved praksis har vunnet seg teoretiske kunnskaper, da må en i neste tur vende dem om i praksis. Erkjennelsens aktive rolle tar seg ikke bare uttrykk i det aktive spranget fra sanseerkjennelse til fornuftserkjennelse, men også — og det er enda viktigere — i spranget fra fornuftserkjennelse til revolusjonær praksis.

Samme sted.

Det gjelder for en hvilken som helst foreteelse som en befatter seg med, at dersom en ikke vinner innsikt i dens aktuelle forhold, dens karakter, dens sammenheng med andre foreteelser, så vil også selve sakens lovmessighet forbli uforstått — det er klart for enhver. Vi vil da ikke bli i stand til å vite hvordan vi skal gripe saken an og vil ikke evne å utføre den godt.

"Strategiske spørsmål i Kinas revolusjonære krig" (desember 1936).

Om menneskene skal lykkes i sitt arbeid, dvs. nå fram til de resultater de venter seg, må de bringe sine idéer i samsvar med de lovmessighetene som hersker i den objektive omverde-

nen, for ellers vil de lide nederlag i sin praksis. Og når menneskene har lidt nederlag, da trekker de lærdommene av dette nederlaget, korrigerer sine idéer og bringer dem i samsvar med lovmessighetene i omverdenen. Derved kan de gjøre nederlaget om til seier. Denne sannheten har fått uttrykk i ordtakene "Nederlaget er mor til framgangen" og "Ved skade blir en klok".

"Om praksis" (juli 1937).

Vi er marxister, og marxismen lærer oss at samme hvilket spørsmål som skal undersøkes, så må vi ikke ta utgangspunkt i abstrakte definisjoner, men i de kjensgjerninger som er objektivt tilstede — for så å utarbeide våre retningslinjer, vår politikk,

våre praktiske tiltak på grunnlag av en analyse av disse kjensgjerningene.

"Tale på Jenan-konferansen om litteraturen og kunsten" (mai 1942).

Den mest grunnleggende arbeidsmetoden som alle kommunister må minne seg om hver dag, er at vi må bestemme våre framgangslinjer for arbeidet alt etter de aktuelle forholdene. Når vi studerer årsakene til mistakene vi har gjort, finner vi at alle er oppstått som følge av at vi ikke har tatt omsyn til den aktuelle situasjon til gitt tid og på det gitte sted, og at våre framgangslinjer for arbeidet har vært subjektivt bestemt.

"Tale på en kaderkonferanse i det frigjorte område Sjanhsi-Hsuijuan" (1. april 1948).

Idealisme og metafysikk er de letteste ting i verden, fordi folk kan prate så mye tull de bare vil uten å måtte basere det på den objektive virkelighet eller få det prøvet i forhold til virkeligheten. Materialisme og dialektikk derimot krever innsats. De må baseres på og prøves av den objektive virkelighet. Hvis en ikke gjør en slik innsats, står en i fare for å synke ned til idealisme og metafysikk.

Innledning til "Materiale om den kontrarevolusjonære Hu Feng-klikken" (mai 1955).

Hvert spørsmål må vurderes ut fra sitt indre reelle innhold, de ytre framtredelsesformene derimot må betraktes som en rettesnor fram til terske-

len, og når vi først har gått over terskelen, må vi ha fått tak på spørsmålets vesen. Dette er den eneste pålitelige og vitenskapelige metoden for analyse.

"En liten gnist kan tenne en præriebrann" (5. januar 1930).

Grunnårsaken til tingenes utvikling ligger ikke utenfor tingene, men i tingene selv, i det at tingene etter sin natur har iboende motsigelser. Enhver ting har slike iboende motsigelser. Og det er nettopp det som frambringer tingenes bevegelse og utvikling. De motsigelser som er tilstede i tingene, er grunnårsaken til deres utvikling, mens den innbyrdes sammenheng og den gjensidige påvirkningen

mellom en ting og andre ting er sekundære årsaker.

"Om motsigelsen" (august 1937).

Den materialistiske dialektikk forfekter den oppfatning at ytre årsaker er et vilkår for forandringene, men at det er indre årsaker som danner grunnlaget for forandringene, slik at de ytre årsakene virker gjennom de indre. Et egg som befinner seg i passende temperatur forvandler seg til en kylling, men ingen temperatur kan forandre en stein til en kylling, fordi grunnlaget er forskjellig.

Samme sted.

Ifølge den marxistiske filosofi er loven om motsetningenes enhet uni-

versets fundamentale lov. Denne loven virker universelt, så vel i naturens verden, i menneskesamfunnet som i menneskets tenkning. Mellom motsetningene i en motsigelse eksisterer samtidig både enhet og kamp, og det er dette som framtvinger at tingene beveger seg og forandres. Motsigelser fins overalt, men de er forskjellige i samsvar med de forskjellige tingenes ulike vesen. I enhver gitt foreteelse eller ting er motsetningenes enhet betinget, midlertidig og forbigående og følgelig relativ, mens kampen mellom motsetninger er absolutt.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Den analytiske metoden er dialektisk. Med analyse mener vi analysering av motsigelser i ting. En sunn analyse er umulig uten et inngående kjennskap til livet og uten en virkelig forståelse av de motsigelser det er spørsmål om.

Tale på det kinesiske kommunistpartiets landskonferanse om propagandaarbeid (12. mars 1957).

Lenin har sagt at en konkret analyse av den konkrete situasjon er "marxismens vesentligste ting, dens levende sjel". Mange av våre kamerater mangler ferdighet til å tenke analytisk. Når de står overfor kompliserte fenomener og foreteelser, dukker det ikke opp noe ønske hos dem om å

analysere og studere dem grundig og om og om igjen, men de vil helst bare trekke forenklede slutninger — enten absolutt positive eller absolutt negative. . . . Vi må fra nå av forandre på dette forholdet.

"Våre studier og den nåværende situasjon" (12. april 1944).

Den måten disse kameratene betrakter problemene på er ikke riktig. De betrakter ikke de vesentlige eller de viktigste sidene, men legger vekt på de uvesentlige eller de mindre viktige sidene. Det er nødvendig å understreke at disse uvesentlige eller mindre viktige sidene ikke må neglisjeres, men må behandles en etter en. Men de må ikke betraktes som de vesentlige eller de viktigste

sidene, for da vil vi komme på avveier.

Om spørsmålet om landbrukskooperasjon (31. juli 1955).

I denne verden er tingene innfløkte og bestemmes av mange faktorer. Vi bør betrakte tingene under forskjellige synsvinkler, ikke bare under en.

"Om Tsjungking-forhandlingene" (17. oktober 1945).

Bare slike folk som betrakter tingene subjektivt, ensidig og overflatisk, vil straks de kommer til et nytt sted begynne å utstede ordrer og direktiver etter eget godtykke, uten interesse for å sette seg inn i situasjonen, uten å trenge inn i hele saken

(både dens historie og dens nåværende stilling i sin helhet) og uten å trenge inn i sakens natur (dens karakter og indre sammenheng med andre saker). Slike folk vil uunngåelig snuble og ramle.

"Om praksis" (juli 1937).

Når vi studerer et spørsmål, må vi være på vakt mot subjektivitet, ensidighet og overflatiskhet. Subjektivitet — det er manglende evne til å betrakte et spørsmål objektivt, dvs. manglende evne til å betrakte et spørsmål materialistisk. Dette har jeg behandlet før i "Om praksis". Ensidighet gir seg uttrykk i manglende evne til å betrakte spørsmålene allsidig. . . . Eller en kan si at dette er å se delen, men ikke helheten, at en

ikke ser skogen for bare trær. Når en tar fatt på spørsmålene på den måten, er det umulig å finne metoden til å løse motsigelsen, umulig å gjennomføre de revolusjonære oppgavene, umulig å utføre det arbeid som skal til godt, og umulig å utfolde den ideologiske kampen i partiet på en riktig måte. Om militærvitenskapen sa Sun Wu Tzu: "Kjenn din fiende og kjenn deg selv, da kan du utkjempe hundre slag uten å risikere å lide nederlag". Han hentydet til de to kjempende parter i et slag. Wei Tsjeng, som levde under Tang-dynastiet, var også klar over det feilaktige i å være ensidig, da han sa: "Hvis du lytter til begge parter, vil du få vite sannheten, tror du bare den ene, vil du ture fram i uvitenhet." Men våre kamerater anlegger ofte et ensidig

synspunkt på problemene og støter hodet mot veggen.... Lenin sier:

> ...for virkelig å erkjenne en gjenstand må en omfatte og studere alle dens sider, forbindelser og "transmisjoner." Dette vil vi aldri kunne nå fullstendig, men kravet om allsidighet vil verge oss mot feil og stivbeinthet.

Vi må legge oss hans ord på sinne. Overflatiskhet innebærer at man verken tar i betraktning særegenhetene ved en motsigelse som helhet eller særegenhetene ved dens forskjellige sider, at man avviser nødvendigheten av å trenge dypt inn i tingenes natur og et grundig studium av særegenhetene i deres motsigelser, at man anlegger et synspunkt fra lang avstand, fester seg helt overflatisk ved de grove trekk ved motsigelsene og straks setter i gang med å ville løse dem (svarer på spørsmål, løser tvister, tar fatt på arbeid med oppgavene og leder militære operasjoner). Å gå løs på en slik måte fører alltid til bedrøvelige resultater.... Ensidighet og overflatiskhet er også subjektivitet. Alle objektivt eksisterende ting er i virkeligheten forbundet med hverandre og bestemmes av indre iboende lover, men når noen personer ikke gir en riktig gjenspeiling av dette, men i stedet betrakter foreteelsene ensidig eller overflatisk og ikke erkjenner den innbyrdes sammenheng og de indre lovmessigheter, så er en slik betraktningsmåte subjektivistisk.

"Om motsigelsen" (august 1937).

Ensidighet betyr at man tenker i absolutter, dvs. en metafysisk holdning til problemene. Når vi skal vurdere vårt arbeid, er det ensidighet å betrakte alt som enten bare positivt eller bare negativt. . . . Å betrakte alt som positivt betyr at man bare ser det gode og ikke det dårlige, at man bare tåler ros og ikke kritikk. Å snakke som om at vårt arbeid er godt på alle vis er ikke i overensstemmelse med det faktiske forhold. Det er ikke sant at alt er godt. Det forekommer fremdeles mangler og mistak. Men det er heller ikke sant at alt er slett, det er heller ikke i overensstemmelse med det faktiske forhold. Her må det analyse til. Å fornekte alt betyr at man uten å ha foretatt noen analyse tror at ingenting er blitt godt utført og at det store arbeid i vår sosialis-

tiske oppbygging, at den store kampen som hundrevis av millioner mennesker tar del i, bare er noe rot, og at intet av det er rosverdig. Selv om det består en forskjell mellom de mange som har en slik innstilling og dem som er fiendtlig innstilt til det sosialistiske system, er en slik innstilling meget feilaktig og skadelig, og kan bare bidra til å gjøre folk mismodige. Det er galt å vurdere vårt arbeid bare fra den synsvinkel at alt er positivt, eller fra den synsvinkel at alt er negativt.

Tale på det kinesiske kommunistpartiets landskonferanse om propagandaarbeid (12. mars 1957).

Når marxister skal betrakte et eller annet spørsmål, må de evne å se ikke

bare en del av spørsmålet, men spørsmålet i hele dets omfang. Frosken i brønnen sier: "Himmelen er ikke større enn brønnåpningen". Det er ikke rett, for himmelen er jo ikke bare like stor som brønnåpningen. Hadde frosken derimot sagt at "en del av himmelen er like stor som brønnåpningen", da ville den ha rett, for det ville være i samsvar med kjensgjerningene.

"Om taktikken i kampen mot den japanske imperialismen" (27. desember 1935).

Vi må lære å se allsidig på problemene, vi må se både baksiden og forsiden av tingene. Under gitte forhold kan noe som er dårlig, føre til gode

resultater, og noe som er bra, føre til dårlige resultater.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Vi anerkjenner at det under løpet av den historiske utviklingen under ett er det det materielle grunnlaget som bestemmer de åndelige foreteelsene, at det er den samfunnsmessige tilværelse som bestemmer den samfunnsmessige bevissthet, — men samtidig anerkjenner vi og må vi anerkjenne at de åndelige foreteelsene i sin tur virker tilbake på det materielle grunnlaget, at den samfunnsmessige bevissthet virker tilbake på den samfunnsmessige tilværelse, at overbygningen virker tilbake på den økonomiske basis. Dette motsier

ikke materialismen, men det betyr nettopp å opprettholde den dialektiske materialisme ved å avvise den mekanistiske materialisme.

"Om motsigelsen" (august 1937).

Hærførere kan ikke vinne noen seier hvis de beveger seg utenfor de rammer som de objektive vilkår setter, derimot kan og må de energisk ta sikte på å vinne seier innenfor rammen av disse vilkårene. Den arena som en hærførers virksomhet utfolder seg på, må bygges på det som de objektive betingelser tillater, men på denne skueplassen kan han sette i scene en rekke fargerike, imponerende og storslagne stykker.

"Om den langvarige krig" (mai 1938).

Folk må tilpasse sin tenkning til de endrede forhold. Selvsagt bør ingen fare avsted i vill fantasiflukt, eller utarbeide planer for aksjoner som den objektive situasjonen ikke krever, eller strekke seg etter noe som er umulig. Problemet i dag består imidlertid i at den høyreinnstilte konservative tenkningen har en skadelig innvirkning på mange områder og forhindrer at arbeidet på disse områdene holder tritt med den objektive situasjonens utvikling. Problemet i dag består i at mange folk anser det for å være umulig å gjennomføre ting som kunne la seg gjennomføre hvis de bare anstrengte seg.

Forord til *Det sosialistiske oppsving på den kinesiske landsbygda* (27. desember 1955).

Vi må alltid bruke hodet og tenke alt grundig igjennom. Eller som et folkelig ordtak sier: "Rynk brynene, så får du straks en lys idé". Med andre ord — ettertanke avler klokskap. For å kvitte oss med vanen å handle blindt, som er så utbredt i partiet, må vi oppmuntre våre kamerater til å tenke, til å lære seg metoden med analyse og venne seg til å analysere.

"Vårt studium og den nåværende situasjon" (12. april 1944).

I enhver prosess som inneholder flere motsigelser er det bare en av disse motsigelsene som er hovedmotsigelsen. Denne hovedmotsigelsen

spiller den ledende, avgjørende rolle, mens de øvrige har underordnet, annen rangs betydning. Følgelig må en når en studerer en komplisert prosess som inneholder to eller flere motsigelser, konsentrere alle anstrengelser om å finne hovedmotsigelsen i den. Når en har klarlagt hva som er hovedmotsigelsen, er det lett å løse alle problemer.

"Om motsigelsen" (august 1937).

Av de to sidene i en motsigelse er den ene absolutt den viktigste, den andre siden er underordnet. Hovedsiden er den siden i motsigelsen som spiller den ledende rolle. Tingenes karakter bestemmes i det vesentlige

av hovedsiden i motsigelsen, som inntar den dominerende stilling.

Men dette forhold er ikke uforanderlig — hovedsiden i en motsigelse og den siden som ikke er hovedsiden forvandler seg til sin motparts stilling, og i samsvar med dette forandres også tingenes karakter.

Samme sted.

Vi må ikke bare stille oppgavene, men også løse spørsmålet om de arbeidsmetodene som skal anvendes for å kunne løse oppgavene. Hvis vår oppgave er å komme over ei elv, kan vi ikke komme over uten ei bru eller en båt. Løser vi ikke spørsmålet om brua eller båten, da blir all diskusjon om å komme over elva tomt snakk. Løser vi ikke spørsmålet om metodene, er alt snakk om oppgavene til ingen nytte.

> "Mer omsorg for folkets levevilkår, mer oppmerksomhet når det gjelder metodene i arbeidet" (27. januar 1934).

Uten å stille opp generelle opprop per som retter seg til alle er det umulig å mobilisere massene til å gå til handling. Men dersom en begrenser seg til allmenne opprop, dersom ikke lederne selv driver konkret og grundig det arbeidet de selv har oppfordret til, og driver det i visse organisasjoner — slik at de når de bryter igjennom på et enkelt punkt og har samlet erfaringer på ett sted, seinere kan utnytte disse erfaringene når de leder arbeidet på annet hold — da vil

de ikke kunne kontrollere om de generelle oppropene de har sendt ut, er riktige, da vil de ikke kunne fylle disse oppropene med konkret innhold, og da oppstår faren for at de allmenne oppfordringene blir hengende i luften.

"Noen problemer i metodene for ledelse" (1. juni 1943).

Ikke en eneste ledende tillitsmann vil kunne realisere den allmenne ledelsen av de enhetene som står under hans ledelse dersom han ikke vinner konkrete erfaringer i arbeidet med de enkelte enheter, enkelte medarbeidere, i spørsmålene enkeltvis. Denne metoden må populariseres vidt og bredt, slik at folk i ledende stillinger

på forskjellige trinn lærer å mestre den.

Samme sted.

Et distrikt kan ikke samtidig løse flere sentrale oppgaver. Innenfor ett og samme tidsrom kan det bare arbeide med en sentral oppgave, supplert med oppgaver av annen og tredje rang. Derfor må den som har hovedansvaret for ledelsen i distriktet ut fra kamphistorien i vedkommende distrikt og ut fra de aktuelle vilkårene for kampen, fordele de forskjellige oppgaver etter en fornuftig prioritetsliste. Han må ikke handle fullstendig planløst og kaste seg over den ene oppgave etter den andre alt etter som direktivene kommer oven-

fra, for det fører til utallige "sentrale oppgaver" og en tilstand av forvirring og uorden. Og de overordnede organene på sin side må ikke overbebyrde de underordnede organene med en hel rekke oppgaver på en gang, men de må skille mellom oppgavene alt etter viktighet og aktualitet, og de må peke på hvilke oppgaver som er de sentrale, for ellers vil de bare føre til forvirring i de skritt som de lavere organene skal ta i deres arbeidet og gjøre det umulig for dem å nå de resultatene de har satt seg som mål. Det er en del av hele kunsten med metoden for ledelse å skaffe seg oversikt over hele situasjonen og legge planer i samsvar med de historiske forhold og aktuelle forhold på hvert enkelt sted, ta en riktig bestemmelse av tyngdepunktet i og rekkefølgen for arbeidet til hver tid. Og det vedtaket som er fattet i saken må han energisk sette ut i livet og under alle omstendigheter sørge for å oppnå bestemte resultater.

Samme sted.

Det (et regionalt byrå eller underregionalt byrå under partiets sentralkomité) bør stadig ha et fast grep på den fremadskridende gangen i arbeidet, utveksle erfaringer og korrigere feil; det bør ikke drøye flere måneder, et halvår eller et helt år før det avholder et møte for å sammenfatte erfaringene og foreta allmenn kontrollering og allmenn korrigering av mistak som er gjort. Drøysmål medfører store tap, mens tapene reduseres

dersom en retter opp feil så snart de forekommer.

"Om retningslinjene i arbeidet med industrien og handelen" (27. februar 1948).

Vent ikke til problemene tårner seg opp og skaper en masse bryderi før dere prøver å løse dem. Ledere må marsjere i spissen for bevegelsen, ikke bli hengende etter i halen på den.

Innledning til "Kontrakt på sesongbasis" (1955).

Det vi trenger er entusiasme parret med ro, intens virksomhet parret med organisert virksomhet.

"Strategiske spørsmål i Kinas revolusjonære krig" (desember 1936).

XXIII. UNDERSØKELSER OG STUDIUM

Alle som er beskjeftiget med praktisk arbeid må studere de lavere lags stilling. Og når det gjelder dem som bare kjenner teorien og ikke den faktiske situasjon, så er det særlig for dem nødvendig at slike undersøkelser blir gjennomført, for ellers vil de ikke være i stand til å forbinde teorien med praksis. Selv om det nok fins folk som driver gjøn med min påstand at "Ingen undersøkelse, ingen rett til å uttale seg" og stempler det som "snever empirisme", har jeg til

denne dag ikke angret at jeg har framsatt denne påstand. Og ikke nok med at jeg ikke angrer det, jeg insisterer fremdeles på at uten undersøkelse kan man umulig ha noen rett til å uttale seg. Med mange er det slik at ikke før har de "hoppet av vogna", før de tar til å utbasunere sine meninger om ditt og datt, og kritisere og fordømme alt og alle. Men i praksis vil ti ut av ti av slike mennesker gjøre fiasko, for standpunkter eller kritikk som ikke grunner seg på omhyggelige undersøkelser, er bare uvitende sludder. Utallige ganger har slike "keiserlige utsendinger", som er kommet styrtende til her og der og alle steder, tilføyd vårt parti skader. Stalin traff spikeren på hodet da han sa: "Teorien blir hensiktsløs om den

ikke knyttes sammen med den revolusjonære praksis", og han har også rett når han videre sier at "praksisen blir blind hvis dens vei ikke opplyses av den revolusjonære teori". Beskyldninger om "snever empirisme" kan bare rettes mot blinde, kortsynte praktikere uten perspektiver.

"Forord og etterord til *Materiale vedrørende en undersøkelse av forholdene på landsbygda*" (mars/april 1941).

En slik innstilling innebærer at vi legger vinn på å avdekke de reelle kjensgjerningenes virkelige innhold. De "reelle kjensgjerninger" er alle objektivt eksisterende ting og foreteelser, det "virkelige innhold" er den

indre sammenheng, det vil si lovene som bestemmer alle objektivt eksisterende ting og foreteelser; og "avdekke" betyr å studere. Vi må ta utgangspunkt i den virkelige situasjon innenfor og utenfor landet, innenfor og utenfor en provins, innenfor og utenfor et fylke, innenfor og utenfor et distrikt, — og av den virkelige situasjonen må vi utlede de lovmessigheter som er egne for situasjonen, og ikke selv pønske ut noen lovmessigheter, det vil si at vi må finne ut den indre sammenheng mellom hendingene som skjer rundt oss og la vår virksomhet ledes av dette. Og for å kunne gjøre dette må vi ikke basere oss på vår egen innbilning, på en øyeblikksimpuls, på bokens døde bokstav, men på de objektivt eksisterende kjensgjerningene. Vi må tilegne oss materialet detaljert, med marxismen-leninismens allmenne teser som rettesnor, trekke de riktige slutninger med det.

"Vi må reorganisere vårt studium" (mai 1941).

Blant mange kamerater i partiet eksisterer det fremdeles en ytterst dårlig arbeidsstil som helt strider mot marxismen-leninismens grunnleggende ånd, nemlig det som kalles å "jage spurver i blinde", "fange fisk som en blind" . De behandler sakene overflatisk og likegyldig, hengir seg til ordgyteri og nøyer seg med bruddstykker av dårlig tilegnet viten. Marx, Engels, Lenin og Stalin har lært oss at vi bør studere en situasjon samvit-

tighetsfullt, at vi skal ta utgangspunkt i den objektive virkeligheten, ikke i subjektive ønsker. Men mange av våre kamerater handler stikk i strid med denne sannhet.

Samme sted.

Greier dere ikke å løse et problem? Vel, gå i gang og gransk de kjensgjerninger som foreligger nå og kjensgjerningene i den forgangne historie. Når dere har foretatt en uttømmende granskning av problemet, vil dere vite hvordan dere skal løse det. Konklusjoner følger bestandig etter en granskning, ikke før. Bare tosker legger hodet i bløt, enten hver for seg eller sammen med en gruppe, for å "finne en løsning" eller "komme på en idé", uten å foreta noen granskning. Det må understrekes at dette umulig kan føre til noen effektiv løsning eller noen gode idéer.

Bekjemp boktilbedelsen (mai 1930).

Granskning kan sammenliknes med svangerskapets lange måneder, og løsningen av et problem med dagen for fødselen. Å granske et problem betyr i virkeligheten å løse det.

Samme sted.

Et menneske med denne innstillingen (den marxistisk-leninistiske innstillingen) anvender marxismen-leninismens teori og metode for systematisk og omhyggelig å undersøke og studere omgivelsene. I sitt arbeid forliter en seg ikke bare på

sin egen entusiasme, men, som Stalin har sagt, den revolusjonære drivkraften er parret med saklighet.

"Vi må reorganisere vårt studium" (mai 1941).

Den eneste måten å lære forholdene å kjenne på, er å gjennomføre sosiale undersøkelser, undersøke forholdene for alle samfunnsklasser i livet selv. Hovedmetoden for ledende tillitsmenn når de skal skaffe seg erkjennelse om forholdene er etter en vel gjennomtenkt plan å ta for seg enkelte byer og landsbyer, og så bruke marxismens grunnleggende synspunkt, som går ut på å anvende metoden med klasseanalyse, og

gjennomføre en rekke nøyaktige undersøkelser.

"Forord og etterord til *Materiale vedrørende en undersøkelse av forholdene på landsbygda*" (mars/april 1941).

Det behøver ikke å være så svært mange på et slikt møte til å klarlegge kjensgjerninger, det greier seg med tre-fem eller sju-åtte personer. En må gi seg god tid på selve møtet, forberede omrissene til undersøkelse, stille spørsmålene selv, skrive ned svarene og få i gang drøfting med de tilstedeværende på møtet. Følgelig — hvis en ikke har entusiasme og ikke er fast besluttet på å rette blikket nedover, uten vitelyst og uten at en har en fast vilje til å kvitte seg med alt hovmot

og oppriktig stiller seg på elevstadiet, er det enten komplett umulig å få utrettet noe, eller det vil bli dårlig utført.

Samme sted.

En riktig slagordning av styrkene er et resultat av at den som har kommandoen har fattet en riktig beslutning, en riktig beslutning er resultatet av en riktig bedømmelse av stillingen, og en riktig bedømmelse av situasjonen beror på en nødvendig og allsidig oppklaringsvirksomhet og på en omhyggelig analyse og generalisering av alle opplysninger som er resultatet av speidingen. Kommandolederen gjør bruk av alle mulige og nødvendige midler i oppklaringsvirksomheten, analyserer de opplysninge-

ne han har fått om motstanderen, skiller agnene fra hveten, forkaster det feilaktige og holder seg til det sanne, og går fra det ene til det annet, fra det ytre til det indre. Deretter sammenholder han disse opplysningene med stillingen for sine egne styrker, studerer styrkeforholdet på begge sider og den innbyrdes sammenheng mellom dem, og deretter foretar han den endelige bedømmelsen, fatter sin beslutning og stiller opp en plan. Dette er en fullstendig erkjennelsesprosess som en militærstrateg gjennomgår, før han tar fatt på å stille opp en strategisk plan, en plan for et felttog eller for et slag.

"Strategiske spørsmål i Kinas revolusjonære krig" (desember 1936).

XXIV. OM KORRIGERINGEN AV FEILAKTIGE OPPFATNINGER

Selv om vi oppnår en kolossal framgang i vårt arbeid, gir dette ingen som helst grunn til at vi skal bli innbilske og hovmodige. Beskjedenhet hjelper en fram, mens innbilskhet fører til at en sakker akterut. Dette er en sannhet vi alltid å ha i tankene.

"Åpningstale på 8. nasjonale kongress i Kinas kommunistiske parti" (15. september 1956).

I og med seieren vil kanskje visse stemninger komme til å gjøre seg gjeldende i partiet — arroganse, heltepretensjoner, latskap og uvilje mot å gå videre framover, nytesyke og motvilje mot å fortsette et hardt levevis. Når seieren er vunnet, vil folket være takknemlig mot oss, og borgerskapet vil stå fram og smigre oss. Det er blitt bevist at fienden ikke greier å vinne på oss med våpenmakt. Men borgerskapets smiger kan komme til å erobre de bløte viljer i våre rekker. Det kan finnes noen kommunister som fienden ikke greide å vinne på med geværer og som er verd heltenavn for å ha stått imot disse fiendene, men som ikke greier å motstå sukkerdrasjerte kuler, og som vil ligge under for slike suk-

kerdrasjerte kuler. Vi må være på vakt mot en slik situasjon.

> "Beretning til annen plenumssesjon i den 7. sentralkomité for Kinas kommunistiske parti" (5. mars 1949).

Det fins mange ting som kan bli tyngsler og byrder dersom vi blindt og ukritisk klynger oss til dem. For eksempel: en eller annen av oss har gjort en feil og kan tro at han på et eller annet vis har et merke hengende på seg, og er nedtrykt av den grunn. En annen har aldri gjort noen feil og kan betrakte derfor seg selv som aldeles feilfri, slik at det utarter til hovmot. Noen greier likesom ikke å oppnå resultater i arbeidet og kan bli deprimert og pessimistisk av den

grunn, andre gjør framsteg og kan stikke nesen i sky. Noen har ikke så lang kamperfaring og kan kvie seg derfor for å påta seg ansvar, andre kan anse seg selv for ufeilbarlige, takket være sin lange kamprike fortid. Arbeider- og bondekamerater som er stolt av sin klasseopprinnelse, kan se ned på de intellektuelle; den intellektuelle er på sin side stolt av å ha visse kunnskaper og kan se av den grunn ned på arbeider- og bondekamerater. Faglige kunnskaper kan føre til overlegenhet og ringeakt for andre. Og selv alder kan føre til innbilskhet; et ungt menneske som selv mener han er klok og begavet, kan vise forakt overfor eldre mennesker, og gamle folk kan møte ungdommen med nedlatenhet på grunn av sin rike erfaring. Dersom en ikke ser med be-

visst kritikk på slike feil, kan de bli en tyngsel og en byrde.

"Vårt studium og den nåværende situasjon" (12. april 1944).

Noen kamerater som arbeider innenfor arméen har latt seg smitte av hovmot og viser en egenmektig oppførsel overfor soldater, befolkningen, regjerings- og partiorganene. De legger alltid skylden på de kameratene som driver lokalt arbeid, men aldri på seg selv. De noterer bare sin egen framgang, men ikke sine egne mangler, og de elsker smiger og tåler ingen kritikk. . . . Troppestyrkene må forsøke å utrydde disse manglene.

"Organiser dere!" (29. november 1943).

Hardt arbeid kan sammenliknes med en byrde foran oss som utfordrer oss til å ta på ryggen. Noen bører er lette, andre tunge. Enkelte mennesker foretrekker de lette byrdene framfor de tunge, de plukker med seg de lette og overlater de tunge til andre. Dette er en slett holdning. Andre kamerater er annerledes, de overlater makeligheten til andre og tar de tyngste børene selv; de er de første til å bære påkjenningene og de siste til å nyte bekvemmelighetene. De er gode kamerater. Vi burde alle sammen lære av deres kommunistiske ånd.

"Om Tsjungking-forhandlingene" (17. oktober 1945).

Det fins ikke så rent få som opptrer ansvarsløst i sitt arbeid, som tar

bare lette oppgaver og viker unna for de tunge, som legger den tunge børen på andres skuldrer og selv tar den lette — i alt dette hytter de først sitt eget skinn og lar hensynet til andre komme baketter. Har de fått gjort noe småtteri, svulmer de opp av stolthet og skryter fordi de er redde for at det ellers ikke vil bli kjent av andre. De har sannelig ingen varm kjærlighet til overs for kameratene og folket, men er kalde, likegyldige og følelsesløse. I grunnen er slike folk ikke kommunister, i hvert fall kan en ikke regne dem som ekte kommunister.

"Til Norman Bethunes minne" (21. desember 1939).

Pukkingen på "selvstendighet" lar seg vanligvis ikke skille fra menneske-

nes tilbøyelighet til å ville sette det egne "jeg" i forgrunnen. Mennesker som handler slik har vanligvis et feilaktig syn på forholdet mellom individet og partiet. I ord gir de uttrykk for at de akter partiet høyt, men i virkeligheten skyver de sin egen person i forgrunnen og partiet i bakgrunnen. Hva er det disse folkene er ute etter? De vil ha prestisje og stillinger, og de ønsker å være i rampelyset. Når de får ansvaret for arbeidet på et eller annet område, begynner de straks å pukke på sin rett til "selvstendighet". I den hensikt trekker de til seg enkelte personer, skyver andre vekk og tar sin tilflukt til skryt, smiger og kapring av tilhengere blant kameratene og innfører det borgerlige partienes vulgære stil i det

kommunistiske parti. Disse menneskene går til grunne av sin egen uærlighet. Jeg tror vi bør være ærlige, for uten en ærlig innstilling er det helt umulig å få utrettet noe i denne verden.

"Korriger partiets arbeidsstil" (1. februar 1942).

Kommunistene må forstå den sannhet at delens interesser må underordnes helhetens. Dersom et forslag synes å passe for en del, men ikke for situasjonen som helhet, må delen vike for helheten. Og omvendt —om et forslag er forkastelig ut fra delinteresser, men antagbart ut fra helhetens interesser, da må likeledes delen vike for helheten. Det er dette

som ligger i det å ta helhetens interesser med i regningen.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Fornøyelsessyke. Innenfor Den røde armé fins det atskillige personer hvis individualisme kommer til uttrykk i fornøyelsessyke. De ønsker kronisk at troppene skal forlegges til de store byene, ikke av hensyn til oppgavene, men av hensyn til fornøyelsene. Det de minst av alt vil gjøre, er å arbeide i de røde områdene hvor det er hardt å leve.

"Om korrigeringen av feilaktige oppfatninger i partiet" (desember 1929).

Vi må bekjempe tendensen i retning av lokalpatriotismen som kommer til uttrykk i at man legger vinn på å tilfredsstille sine egne ønsker og ignorerer andres interesser. En person som stiller seg likegyldig til andres vansker, avslår deres bønn om kaderhjelp eller bare sender forholdsvis dårlige funksjonærer til dem, som "bruker naboens mark som avløp for sitt eget flomvann" og ikke bryr seg det ringeste om de interessene som en annen avdeling, et annet distrikt, andre mennesker har — en slik person er en lokalpatriot som ikke har noe igjen av sin kommunistiske ånd. En selvisk lokalpatriot kan kjennes på at han ikke vil ta hensyn til helhetens interesser, at andre avdelinger, andre distrikter, andre mennesker er luft for ham.

Dette er de karakteristiske trekkene ved lokalpatriotismen. Og blant de som lider av den må vi drive et sterkere fostringsarbeid, de må selv bli brakt til å begripe at dette er en sekterisk tendens som vil bli meget farlig hvis vi tillater at den får utvikle seg.

"Korriger partiets arbeidsstil" (1. februar 1942).

Liberalismen har ymse ytringsformer:

Enda det er notorisk og vel kjent at en person handler feilaktig, så tar du ikke opp noen prinsipiell kamp med ham, fordi han er en gammel kjenning, landsmann, skolekamerat, bestevenn eller en kjær person, gammel kollega eller underordnet, — men tillater ham å ture fram på samme

veien, bare for fredens eller vennskapets skyld. Eller du farer med harelabb over saken og løser ikke spørsmålet konsekvent og grundig, fordi du ønsker å bevare det gode forhold. Til sjuende og sist er dette til skade både for organisasjonen og for vedkommende person. Dette er en form for liberalisme.

Du tillater deg ansvarsløs kritikk bak ryggen på folk, men går ikke energisk inn for å legge dine forslag fram for organisasjonen. Du sier ikke tingene rett opp i ansiktet på folk, men baksnakker dem. Du tier på møter, men etter møtene fyrer du freidig løs. Du tar ikke hensyn til det kollektive livs prinsipper, men følger dine egne lyster. Dette er en annen form.

Når en sak ikke direkte angår deg, lar du tingene seile sin egen sjø. Enda du har god greie på at folk har urett, mener du det er heldigst å tie som best en kan. Og du er verdensklok og holder deg på den sikre side for å unngå kritikk. Dette er en tredje form.

Du bøyer deg ikke for ordrer og stiller din personlige mening høyest av alt. Du ønsker at organisasjonen skal ta spesielt hensyn til deg, men vil ikke godta organisasjonens disiplin. Dette er en fjerde form.

Du fører ikke diskusjon og kamp mot feilaktige oppfatninger, kjemper ikke mot dem for solidaritetens og framstegets skyld, eller for å få arbeidet ordentlig utført, men du er bare opptatt av personlige angrep, du er trettkjær og opptatt av personlige

oppgjør og hevngjerrighet. Dette er en femte form.

Du får servert feilaktige vurderinger, men tar ingen diskusjon mot dem, og tilmed kontrarevolusjonære meninger lar du passere uten å rapportere dem, og lar det rolig skure som om ingenting var passert. Dette er en sjette form.

Du driver verken propaganda eller agitasjon blant massene, du snakker ikke på møter, setter deg ikke inn i situasjonen, stiller ingen spørsmål, legger deg ikke folkets livsinteresser på hjertet, men gir en god dag i alt. Du glemmer at du er kommunist og oppfører deg som en vanlig borger. Dette er en sjuende form.

Når du er vitne til handlinger som skader massenes interesser, opprører det deg ikke det minste, du søker

ikke å få vedkommende bort fra slike handlinger, stanser ham ikke og snakker ham ikke til rette, men lar ham fortsette. Dette er en åttende form.

Du tar ikke arbeidet alvorlig, arbeider uten en bestemt plan, uten en bestemt linje, men lar tingene gå sin skjeve gang. "Så lenge en er munk, fortsetter en å ringe med klokka". Dette er en niende form.

Du regner deg for en velfortjent revolusjonær og er stolt av å være veteran, men store oppgaver greier du ikke å hamle opp med, og små avfeier du, — du driver sjuskearbeid og anstrenger deg heller ikke med studier. Dette er en tiende form.

Når du har gjort en feil og er klar over den, vil du likevel ikke korrigere feilen, og forholder deg på den

måten liberalt mot deg selv. Dette er en ellevte form.

"Mot liberalismen" (7. september 1937).

I et kollektiv av revolusjonære er liberalismen høyst skadelig. Den er et slags oppløsningsmiddel som tærer på enheten og svekker samholdet og som skaper passivitet og uenighet. Liberalismen fører til at de revolusjonæres rekker mister sin faste organisasjon og strenge disiplin, den hindrer en konsekvent og grundig gjennomføring av den politiske retningslinjen og fører til at partiorganisasjonene rives løs fra massene som de leder. Liberalismen er en tvers igjennom skadelig tendens.

Samme sted.

De liberale betrakter marxismens prinsipper som abstrakte dogmer. De er for marxismen, men har ikke til hensikt å sette den ut i livet, eller å sette den ut i livet konsekvent og fullt ut, de vil ikke bytte ut sin liberalisme med marxismen. De holder begge i beredskap — både marxismen og liberalismen — i ord er de marxister, men i handling er de liberale. Marxismen er for andre, og liberalismen er for dem selv. De har begge i samme posen, den ene bruker de til ett og den andre til et annet. Slik er tankegangen hos en del folk.

Samme sted.

Folkets stat verner om folket. Bare så sant folket har en slik stat, kan de fostre og omdanne seg i nasjonalt

omfang ved demokratiske metoder, og ved at alle legger kreftene til, kan de riste av seg innflytelsen fra hjemlige og utenlandske reaksjonære (en innflytelse som fremdeles er meget sterk, som vil fortsette å leve i lang tid og ikke kan tilintetgjøres i raskt tempo), kvitte seg med de dårlige vanene og tankene de har fått i det gamle samfunnet, sette seg imot å bli ledet på villstrå av de reaksjonære og fortsette å gå framover — framover til et sosialistisk og kommunistisk samfunn.

"Om folkets demokratiske diktatur" (30. juni 1949).

Det er ikke så vanskelig for et menneske å utføre noe som er godt. Vanskeligheten består i å utføre gode ting hele livet igjennom og aldri

gjøre noe galt, vanskeligheten består i å opptre konsekvent for de brede massers, ungdommens og revolusjonens interesser og å ta del i møysommelig kamp i titalls år i trekk. Det er det vanskeligste av alt!

"Hilsen på kamerat Wu Ju-tsjangs 60-årsdag" (15. januar 1940).

XXV. ENHET

Samlingen av landet vårt, enheten i vårt folk og enheten mellom våre forskjellige nasjonaliteter — dette er de grunnleggende garantiene for at vår sak sikkert og visst vil seire.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Bare gjennom enhet i det kommunistiske parti kan det nås fram til enhet i hele klassen og hele nasjonen. Bare gjennom enhet i hele klassen og hele nasjonen kan en vinne over fienden og fullføre oppgavene i den nasjonale og demokratiske revolusjon.

"Kampen for å trekke millionmassene med i den anti-japanske nasjonale enhetsfronten" (7. mai 1937).

Vi skal fast sammensveise alle krefter i vårt parti på grunnlag av den demokratiske sentralismens organisatoriske og disiplinære prinsipper. Vi må sveise oss innbyrdes sammen med alle kamerater som er rede til å holde fast ved partiets program, lover og vedtak.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Denne demokratiske metoden til å løse motsigelser i folket ble sammenfattet i 1942 i formelen "enhet, kritikk, enhet". Å gå nærmere inn på spørsmålene, det betyr å gå ut fra ønsket om enhet, løse motsigelser gjennom kritikk eller kamp og nå fram til en ny enhet på et nytt grunnlag. Ifølge våre erfaringer er dette den rette metoden for løsning av motsigelser i folket.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Denne (vår) armé har oppnådd en meget sterk enhet både innad og utad. Innad i arméen er det enhet mellom befalingsmenn og soldater, mellom foresatte og underordnede, og mellom den militære virksomhe-

ten, det politiske arbeid og arbeidet i de bakre linjer, og utad er det fast enhet mellom arméen og folket, mellom arméen og maktorganene, mellom våre tropper og de tropper vi har vennskapelige forbindelser med. Alt som skader denne enheten må overvinnes.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

XXVI. DISIPLIN

I folkets rekker er demokrati i samsvar med sentralisme og frihet med disiplin. Det er de to motsetningene innen en eneste enhet, som er både motstridende og enhetlig, og vi må ikke ensidig legge vekt på det ene og fornekte det andre. I folkets rekker kan vi ikke unnvære frihet, men vi kan heller ikke unnvære disiplin. Vi kan ikke unnvære demokrati, men heller ikke sentralisme. Det er denne enheten mellom demokrati og sentralisme, mellom frihet og disiplin, som utgjør vår demokratiske sen-

tralisme. I dette systemet nyter folket godt av et utstrakt demokrati og frihet, men samtidig må det holde seg innen den sosialistiske disiplinens grenser.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Vi må på ny fastslå partidisiplinen, nemlig:

1. Enkeltpersonen må underordne seg organisasjonen.
2. Mindretallet må underordne seg flertallet.
3. Lavere instanser er underordnet de høyere.
4. Hele partiet er underordnet sentralkomitéen.

Den som krenker disse reglene for partidisiplin, undergraver partiets enhet.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Et av partidisiplinens krav er at mindretallet underordner seg flertallet. Når mindretallets standpunkt er avvist, har mindretallet plikt til å støtte det vedtaket som flertallet har fattet. Om nødvendig kan spørsmålet stilles opp til fornyet behandling på et neste møte, men det er ikke på noen måte tillatt å handle i strid med et fattet vedtak.

"Om korrigeringen av feilaktige oppfatninger i partiet" (desember 1929).

De tre hovedreglene for disiplinen lyder som følger:

1. Adlyd ordre i alt du gjør.
2. Ta ingenting — ikke en eneste liten nål eller trådstubb fra massene.
3. Alt som erobres skal innleveres.

De åtte påminningene lyder som følger:

1. Vær høflig når du snakker med andre.
2. Betal skikkelig når du kjøper noe.
3. Gi tilbake det du har lånt.
4. Erstatt tapet hvis du kommer til å ødelegge noe.
5. Ikke slå og skjell ut folk.
6. Ikke ødelegg åker og avlinger.
7. Ikke krenk kvinner.

8. Ikke mishandle fanger.

"Om utstedelsen på nytt av de tre hovedreglene for disiplinen og de åtte påminningene — instruks fra det øverste hovedkvarter for Det kinesiske folks frigjøringshær" (10. oktober 1947).

De (alle offiserer og soldater i vår hær) må høyne sin disiplin og resolutt gjennomføre ordre, gjennomføre politikken, gjennomføre "De tre hovedreglene for disiplinen" og "De åtte påminningene" — med arméen og folket forent, arméen og regjeringen forent, offiserer og soldater forent og hele arméen forent, — og det må ikke tillates noe brudd på disiplinen.

"Manifest fra Det kinesiske folks frigjøringshær" (oktober 1947).

XXVII. KRITIKK OG SELVKRITIKK

Det kommunistiske parti er ikke redd for kritikk, fordi vi er marxister, fordi sannheten er på vår side og de grunnleggende masser, arbeiderne og bøndene er på vår side.

Tale på det kinesiske kommunistpartiets landskonferanse om propagandaarbeid (12. mars 1957).

Folk som er materialister tvers igjennom er uten frykt. Vi håper at alle våre kampfeller modig vil ta på

seg sitt ansvar og overvinne alle vansker, uten å frykte tilbakeslag eller hånsord, og uten å nøle med å kritisere oss kommunister og legge sine forslag fram for oss. "Den som ikke frykter døden ved tusen stikk, han tør trekke keiseren ned av hesten" — det er den fryktløshetens ånd som er nødvendig i vår kamp for å bygge sosialismen og kommunismen.

Samme sted.

Vi har marxismen-leninismens våpen med kritikk og selvkritikk. Vi kan kvitte oss med dårlige vaner og beholde de gode.

"Beretning til annen plenumssesjon i den 7. sentralkomité for Kinas kommunistiske parti" (5. mars 1949).

Og enda et særdrag som utmerker vårt parti framfor alle andre politiske partier, er den ekte selvkritikk som vi driver. Vi har før vært inne på at et rom stadig må feies, ellers kan det hope seg opp støv og skitt, og en må stadig vaske seg, ellers blir hans ansikt skittent. I hodet på våre partikamerater og i vårt partis arbeid er det stadig fare for at det kan hope seg opp støv og skitt, og derfor må det sørges for renhold. Ordtaket "Rinnende vann råtner ikke, og et dørhengsel blir ikke markspist" sier at stadig bevegelse hindrer angrep fra mikrober og snyltere. Det eneste effektive middel å hindre tilsmussing av partikameratenes tanker og partiets organisme ved allslags politiske skitt og mikrober, er stadig å nykontrollere sitt eget arbeid, gjennom

denne kontrollen å gjennomføre en demokratisk stil i arbeidet, ikke sky kritikk og selvkritikk, men følge slike nyttige kinesiske leveregler som f. eks.: "Si alt du vet og si det uten forbehold," "Bebreid ikke taleren, men ta hans ord som en advarsel." "Har du begått feil, så rett på dem — og har du ingen feil begått, så vokt deg for å begå feil".

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Innenfor partiet oppstår motsetningen og kampen mellom forskjellige oppfatninger stadig på ny; dette er en gjenspeiling innenfor partiet av de klassemotsigelser og motsetningene mellom det nye og det gamle som er tilstede i samfunnet. Hvis det i partiet ikke fantes motsigelser og ideologisk kamp under hvilken motsigelsene overvinnes, ville partiet opphøre å leve.

"Om motsigelsen" (august 1937).

Vi går inn for en aktiv ideologisk kamp, for den er det våpen som kan bringe oss indre sammensveisning i partiet og i de revolusjonære organisasjonene, og gi dem evnen til å kjempe. Enhver kommunist, enhver revolusjonær bør ta opp dette våpenet.

Liberalismen derimot avviser ideologisk kamp og går inn for en prinsippløs fred og avler på så vis en dekadent, spissborgerlig stil i arbeidet og fører til politisk degenerasjon i visse grupper og hos noen enkelte

medlemmer av partiet og av de revolusjonære organisasjoner.

"Mot liberalisme" (7. september 1937).

Det er to formål som ikke må glemmes i kampen mot subjektivismen, sekterismen og skjematenkningen. For det første: "Ta lærdom av fortidens feil for å unngå feil i framtiden", for det andre "kurere sykdommen for å redde pasienten". Alle fortidens feil må ubetinget avsløres uten hensyn til persons anseelse, alle fortidens negative foreteelser må analyseres og kritiseres vitenskapelig slik at vi for framtiden arbeider med mere omsyn og bedre. Nettopp dette er innholdet i setningen "Ta lærdom av fortidens feil for å unngå feil i framtiden". Og når vi avslører feil

og kritiserer mangler, så er det ut fra et liknende mål som legen har når han behandler en syk, da målet består i å redde livet på pasienten og ikke kurere ham til døde. Har en mann f. eks. fått blindtarmbetennelse, så fjerner legen blindtarmen og redder på den måten livet hans. Så lenge en som har gjort en feil, ikke prøver å skjule den av redsel for helsekuren mot den, eller tviholder på feilen slik at den til sjuende og sist blir uhelbredelig, så lenge han ærlig og oppriktig ønsker å bli kurert og forbedre seg, da vil vi hilse ham velkommen og kurere ham, slik at han blir en god kamerat. Denne oppgaven vil vi ikke kunne løse med godt resultat dersom vi gir etter for sinne og turer løs med pryling uten barmhjertighet. Når det gjelder behandlingen av

ideologiske og politiske sykdommer, nytter det ikke å være grovt og overilt. Den eneste riktige og virksomme kuren er her å "kurere sykdommen for å redde pasienten".

"Korriger partiets arbeidsstil" (1. februar 1942).

Når det gjelder spørsmålet om kritikken innad i partiet, er det enda en ting som må nevnes. Det fins kamerater som retter oppmerksomheten bare mot bagateller istedenfor mot hovedsaken når de øver kritikk. De forstår ikke at hovedoppgaven for kritikken er å peke på politiske og organisatoriske feil. Men hva angår personlige mangler, så bør man ikke kritisere dem så strengt når de ikke har samband med politiske eller

organisatoriske feil — for da vil kameratene være i villrede om hva de skal gjøre. Dessuten, når en slik kritikk først utvikler seg, er det en stor fare for at partiets oppmerksomhet konsentrerer seg utelukkende på bagatellmessige mangler, slik at alle blir engstelige og overdrevent forsiktige og glemmer partiets politiske oppgaver, og dette er meget farlig.

"Om korrigeringen av feilaktige oppfatninger i partiet" (desember 1929).

Det må advares mot subjektivisme, vilkårlighet og vulgarisering av den kritikk som utvikles i partiet, påstandene må være begrunnet, og kritikken må ta sikte på politiske mål.

Samme sted.

Kritikk innenfor partiet er et våpen som tjener til å konsolidere partiets organisasjon og heve dets kampevne. Men innenfor partiorganisasjonene i Den røde armé får kritikken en annen karakter i enkelte tilfelle; den forvandler seg til personlige angrep. Som følge av dette ødelegger det ikke bare enkeltpersoner, men hele partiets organisasjon. Dette er et uttrykk for småborgerlig individualisme. For å gjøre ende på dette må partimedlemmene bibringes forståelse av at formålet med kritikken er å forsterke partiets kampevne for å vinne seier i klassekampen, så medlemmene ikke tillater at kritikken utnyttes som våpen for personlige angrep.

Samme sted.

Hvis vi har mangler, er vi ikke redde for at andre peker på og kritiserer dem, fordi vi står i folkets tjeneste. Vi er rede til å motta kritikk for våre mangler fra hvem som helst. Hvis kritikken er berettiget, vil vi rette på feilene. Dersom et forslag er til beste for folket, vil vi handle i samsvar med det.

"I folkets tjeneste" (8. september 1944).

Vi kinesiske kommunister har de bredeste kinesiske folkemassers høyeste interesser til rettesnor, og vi er overbevist om at vår sak er helt igjennom rettferdig. Vi viker ikke tilbake for å ofre alt personlig til fordel for denne saken, og vi er alltid rede til å sette vårt liv inn for den. Når det

så forekommer idéer, synspunkter, meninger og metoder som ikke er i pakt med folkets behov — skulle så vi kommunister nøle med å ta avstand fra dem? Skal vi kanskje tillate at politisk støv eller politiske mikrober tilsviner vårt rene ansikt eller tærer på vår sunne organisme? Når vi som lever, minnes de utallige revolusjonære martyrene som har gitt sitt liv for folkets interesser, kjenner vi dyp smerte. Kan det da hos oss finnes personlige interesser som vi ikke er rede til å ofre og feil som vi ikke er rede til å forkaste?

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Vi må ikke slå oss tilfreds straks vi har nådd et godt resultat; vi må

legge en demper på all selvtilfredshet og stadig kritisere våre egne mangler, på samme måten som vi hver dag vasker oss i ansiktet og feier i rommene, for å holde oss selv og våre omgivelser rene for skitt.

"Organiser dere!" (29. november 1943).

Kritikk skal øves i god tid. Legg dere ikke til den vane å kritisere først etter at noe er hendt.

Om spørsmålet om landbrukskooperasjon (31. juli 1955).

Belært av mistak og tilbakeslag er vi blitt klokere og greier sakene bedre. Det er vanskelig for noe politisk

parti og for noen person å unngå mistak, men vi bør gjøre så få som mulig. Når vi har gjort en feil, bør vi korrigere den — og dess bedre jo raskere og grundigere vi gjør det.

"Om folkets demokratiske diktatur" (30. juni 1949).

XXVIII. KOMMUNISTER

En kommunist bør være storsinnet, trofast og aktiv, revolusjonens interesser må være ham dyrere enn livet, han må innordne sine personlige interesser under revolusjonens interesser, han må alltid og overalt holde fast ved de riktige prinsippene, kjempe utrettelig mot alle slags feilaktige oppfatninger og handlinger og nettopp ved dette grunnfeste partiets kollektive liv og partiets forbindelser med massene. Han må vise større omsorg for partiets og massenes interesser enn for en enkelt persons inte-

resser, ha mer omsorg for andre enn for seg selv. Bare et slikt menneske er verdig til å kalles kommunist.

"Mot liberalismen" (7. september 1937).

Enhver kamerat må bibringes forståelse av at det høyeste kriteriet på en kommunists ord og handlinger er at de er i pakt med de bredeste folkemassenes høyeste interesser, og at de får støtte fra det overveldende flertall i folket.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

En kommunist må aldri og ikke under noen omstendigheter la personlige interesser komme i første rekke, men må la dem være underordnet

nasjonens, folkemassenes interesser. Derfor må egoisme, passivitet, korrupsjon og jag etter rampelyset osv. møtes med den dypeste forakt. Aktes høyt må bare slik som uselvisk pliktoppfyllenhet, handledyktighet og flid, oppofring i samfunnsinteressenes tjeneste og samvittighetsfullt og seigt arbeid.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

En kommunist må alltid være rede til å stå fast på sannheten — for sannheten er alltid i pakt med folkets interesser. En kommunist må alltid være rede til å korrigere feil, for enhver feil krenker folkets interesser.

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Samme hva for et spørsmål en kommunist treffer på, må han alltid spørre "Hvorfor?". Han må bruke hodet og tenke grundig gjennom om det er i samsvar med virkeligheten, om det er fornuftig. En må ikke i noe tilfelle følge andre blindt og oppmuntre til kadaverdisiplin.

"Korriger partiets arbeidsstil" (1. februar 1942).

Vi må stimulere kameratene til å vurdere ut fra helhetens interesser. Hvert enkelt partimedlem, hvert arbeidsfelt, enhver ytring og handling må ta utgangspunkt i hele partiets allmenne interesser. Det er absolutt utillatelig å krenke dette prinsippet.

Samme sted.

Kommunister må være forbilder i saklighet og i vidsyn. For bare saklighet kan trygge gjennomføringen av oppgavene som stilles, og bare vidsyn kan trygge oss mot å komme på villspor under frammarsjen.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Kommunistene må være de mest vidsynte, de mest selvoppofrende, de mest besluttsomme og de minst fordomsfulle når de skal sette seg grundig inn i situasjonen, og de må støtte seg på flertallet av massene og vinne deres tilslutning.

"Kinas kommunistiske partis oppgaver i den antijapanske krigens periode" (3. mai 1937).

Kommunistene må være forbilder når det gjelder studier. De må alltid være både massenes elever og deres lærere.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Enhver kommunist som arbeider i massebevegelsen må være massenes venn og ikke opptre som overordnet. Han må være massenes utrettelige lærer og ikke en byråkratisk politisk kannestøper.

Samme sted.

Kommunistene må aldri fjerne seg fra flertallet av folket, de må aldri brøyte seg fram i hast uten hensyn til

flertallet, med bare det framskredne mindretallet til følge. Det er nødvendig å sørge for at det opprettes nære forbindelser mellom de framskredne elementer og de brede folkemasser. Det er dette som ligger i å ta hensyn til flertallet.

Samme sted.

Vi kommunister er lik såkornet, og folket lik jorden. Hvor vi enn kommer, må vi slå lag med folket, feste rot og blomstre midt iblant folket.

"Om Tsjungking-forhandlingene" (17. oktober 1945).

Vi kommunister må kunne forene oss med massene i alt. For kan

medlemmene av vårt parti være til noen nytte for det kinesiske folket dersom de sitter hele sitt liv innenfor fire vegger, stikker seg unna for stormen og ikke ser det som foregår i livet? Naturligvis ikke. Det er ikke slike medlemmer partiet trenger. Vi kommunister må møte stormene, vi må gå ut i selve livet. Stormene er de store stormene i massenes kamp, og massekampenes veldige liv er selve livet.

"Organiser dere!" (29. november 1943).

Kommunistenes rolle som avantgarde og forbilde er av overordentlig stor betydning. Innenfor Den åttende rutearmé og Den nye fjerde armé må kommunistene være forbilder på tapperhet i kampen, nøyaktig utføring

av ordrer, disiplinert opptreden, gjennomføring av det politiske arbeid, fremming av indre samhold og enhet.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Kommunistene må aldri betrakte seg selv som ufeilbarlige og stikke nesen til værs og tro at alt står så bra til hos seg selv og dårlig til hos de andre. De må ikke stenge seg inne på kammerset, eller bryste seg og skryte og te seg som uinnskrenket hersker.

"Tale på møte i folkets politiske råd i grenseområdet Sjenhsi-Kanhsu-Ninghsia" (21. november 1941).

Kommunistene må høre på ikke-kommunistenes mening og la dem få høve til meningsytring. Hvis det de sier er riktig, bør vi by det velkommen, og vi må oppta i oss alt det positive som kommer fram. Og hvis folk kommer med feilaktige oppfatninger, da må de likevel ha mulighet til å få sagt det de vil, og vi må tålmodig søke å forklare sakene for dem.

Samme sted.

Kommunister bør ikke utelukke folk som har gjort feil i arbeidet — unntatt uforbederlige personer — men innvirke på dem gjennom overbevisningens metode, slik at de blir klar

over sine feil, retter på dem og begynner på nytt.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Kommunistene bør ikke møte politisk tilbakeliggende personer med ringeakt og forakt, men gjøre seg til venns med dem, forene seg med dem, overbevise dem og oppmuntre dem til å gå framover.

Samme sted.

XXIX. KADRER

For å trygge at vårt parti og land ikke skifter farge, må vi ikke bare ha en riktig linje og en riktig politikk, men også lære opp og oppdra millioner av etterfølgere som vil føre den proletariske revolusjonens sak videre.

Når alt kommer til alt, er spørsmålet om å lære opp etterfølgere for proletariatets revolusjonære sak et spørsmål om det vil eller ikke vil finnes folk som kan føre den marxistisk-leninistiske revolusjonære sak videre, som ble påbegynt av den eldre generasjon av proletariske revo-

lusjonære, om ledelsen for vårt parti og vår stat i fortsettelsen vil eller ikke vil ligge i hendene på proletariske revolusjonære, om våre etterfølgere i fortsettelsen vil eller ikke vil marsjere fram langs den riktige veien som marxismen-leninismen har staket ut, eller med andre ord om vi med framgang kan eller ikke kan forhindre at Khrusjtsjov-revisjonismen oppstår i Kina. Det er kort sagt et ytterst viktig spørsmål, et spørsmål om liv eller død for vårt parti og vårt land. Det er et spørsmål av grunnleggende betydning for proletariatets revolusjonære sak i hundre, tusen, nei ti tusen år framover. Med grunnlag i de forandringer som er skjedd i Sovjetunionen setter de imperialistiske spåmenn sitt håp om "fredelig evolusjon" til tredje eller

fjerde generasjon i det kinesiske partiet. Vi må gjøre disse imperialistiske spådommene til skamme. Fra våre høyeste organisasjoner og helt ned til grunnen må vi overalt og bestandig legge vekt på å lære opp og oppdra den revolusjonære sakens arvtakere.

Hva kreves det for å bli verdige arvtakere av proletariatets revolusjonære sak?

De må være sanne marxister-leninister og ikke revisjonister, som i likhet med Khrusjtsjov svøper seg i marxismen-leninismens kappe.

De må være revolusjonære som med liv og sjel tjener det overveldende flertall av folket i Kina og hele verden, og de må ikke være slik som Khrusjtsjov, som ivaretar så vel interessene for den lille håndfull som tilhører det priviligerte borgerlige lag

i hans eget land, som den utenlandske imperialismens og reaksjonens interesser.

De må være proletariske statsmenn med evne til å forene seg med og arbeide sammen med det overveldende flertall. De må ikke bare forene seg med dem som er enige med dem, de må også være flinke til å forene seg med dem som er uenige med dem og selv med slike som tidligere har bekjempet dem og siden i praksis har vist seg å ha urett. Men især må de se opp for slike karrierejegere og konspiratorer som Khrusjtsjov og forhindre at slike dårlige elementer overtar ledelsen på ethvert trinn i partiet og staten.

De må være mønsterverdige i sin gjennomføring av partiets demokratiske sentralisme, de må beherske den

metoden for ledelse som bygger på prinsippet "fra massene, til massene", og de må fremme en demokratisk stil og være flinke til å lytte til massene. De må ikke i likhet med Khrusjtsjov være despotiske og krenke partiets demokratiske sentralisme, foreta overraskende angrep på kamerater eller opptre vilkårlig og diktatorisk.

De må være beskjedne og omtenksomme og være på vakt mot hovmodighet og heftighet; de må være besjelet av selvkritikkens ånd og modig kunne rette på mistak og mangler i sitt arbeid. De må aldri i likhet med Khrusjtsjov dekke over sine feil og kreve all ære for seg selv og skyte all skyld over på andre.

Etterfølgerne for proletariatets revolusjonære sak vokser fram i masse-

kamper og herdes i revolusjonens sterke stormer. Det er av vesentlig betydning å prøve og bedømme kadrer og velge ut og lære opp etterfølgere i løpet av langvarig massekamp.

Sitert i *Om Khrusjtsjovs falske kommunisme og de historiske lærdommer verden kan trekke av den* (14. juli 1964).

Våre partiorganisasjoner må utbredes over hele landet, vi må bevisst fostre titusenvis av partikadrer, og vi trenger hundrevis av førsteklasses ledere. Vi trenger partikadrer og ledere som behersker marxismen-leninismen, som har politisk vidsyn, stor arbeidsevne, som er gjennomtrengt av selvoppofringens ånd og evner å løse spørsmålet selvstendig, som ikke

vakler i vanskelige situasjoner, og arbeider trofast og hengivent for sin nasjons, sin klasses og sitt partis vel. Med slike mennesker som støtte vil partiet kunne opprettholde sambandet med de jevne partimedlemmene og massene, og med grunnlag i deres faste ledelse av massene vil det lykkes partiet å slå fienden. Kadrene og lederne må være uselviske og frie for individuelt heltemot, for jag etter rampelyset, og for slapphet, passivitet og hovmodig sekterisme. De må være uegennyttige helter i sin nasjons og sin klasses tjeneste. Det er disse egenskapene og denne arbeidsstilen som må prege en kommunist, en partikader, en partileder.

"Kampen for å trekke millionmassene med i den antijapanske nasjonale enhetsfronten" (7. mai 1937).

Så snart den politiske linjen er fastlagt, blir kadrene den avgjørende faktor. Derfor består vår kampoppgave i planmessig å lære opp et stort antall nye kadrer.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Det kriterium det kommunistiske parti må benytte seg av i sin kaderpolitikk er om kadrene besluttsomt gjennomfører partiets linje, underordner seg partidisiplinen, har nær kontakt med massene, om de har evnen til å arbeide selvstendig og hardt, aktivt og uegennyttig. Dette er nettopp hva en forstår med "utnevnelse på grunnlag av personlig fortjeneste".

Samme sted.

Det er nødvendig å fortsette ordningen med at kadrene tar del i kollektivt produktivt arbeid. Kadrene i vårt parti og vår stat er vanlige arbeidere, ikke fine herrer som sitter på folkets rygg. Ved at de tar del i kollektivt produktivt arbeid, opprettholder kadrene til stadighet en omfattende, fast og nær kontakt med det arbeidende folk. Dette er et viktig tiltak av prinsipiell betydning for et sosialistisk system. Det bidrar til å overvinne byråkratisme og forhindre revisjonisme og dogmatisme.

Sitert i *Om Khrusjtsjovs falske kommunisme og de historiske lærdommer verden kan trekke av den* (14. juli 1964).

Vi må vite hvordan vi skal bedømme kadrene. Vi må ikke innskrenke

vår vurdering av en kader til en kort periode eller en enkelt begivenhet i vedkommendes liv, men ut fra hele hans liv og arbeid. Det er hovedmetoden for vurderingen av kadrene.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Vi må vite hvordan vi skal utnytte kadrene på beste måte. Når alt kommer til alt, innebærer ledelse to hovedansvar: å gi idéer og å utnytte kadrene på beste måte. Å utarbeide planer, fatte vedtak, gi ordrer og direktiver, alt dette faller inn under kategorien å "gi idéer". Men for å kunne sette en idé ut i livet må vi sammensveise kadrer og oppmuntre dem til å gå til handling — og dette

kommer inn under begrepet "å utnytte kadrene på beste måte".

Samme sted.

Vi må vite å ta vare på kadrene. Det er flere måter å gjøre dette på.

For det første gi dem veiledning. Dette betyr å gi dem frie hender i arbeidet, slik at de har mot til å ta på seg ansvar; men samtidig gi dem betimelige anvisninger, slik at de kan utfolde sitt initiativ i fullt monn med partiets politiske linje til rettesnor.

For det andre høyne kadrenes nivå, det vil si oppdra dem ved å gi dem muligheter til å studere, slik at de kan øke sine teoretiske kunnskaper og sine arbeidsevner.

For det tredje kontrollere kadrenes arbeid, hjelpe dem med å sammenfatte sine erfaringer, videreutvikle sine gode resultater og korrigere sine feil. Å gi en kamerat et oppdrag uten å kontrollere hvordan det blir gjennomført og ikke gripe inn før det er begått alvorlige mistak — det er ikke på denne måten en skal ta vare på kadrene.

For det fjerde: — overfor kadrer som har gjort en feil må en som regel anvende overbevisningsmetoden og hjelpe dem med å rette på feilene. Kampmetoden må bare komme på tale i de tilfelle der det dreier seg om folk som har gjort alvorlige feil og som ikke vil rette seg etter noe direktiv for å rette på feilen. Men også i slike tilfelle er det viktig å vise tålmodighet; det ville være galt og lettsindig straks å komme med merkelappen "opportunisme" og lettsin-

dig begynne å "føre kamp" mot dem.

For det femte må en hjelpe dem når de er i vanskeligheter. Når kadrer er kommet i vanskeligheter som følge av sykdom, dårlig økonomi eller har vanskeligheter i familien eller andre vansker, er det nødvendig å gi dem all mulig hjelp.
Det er slik en tar vare på kadrene.

Samme sted.

En ledende gruppe som er virkelig fast sammensveiset og knyttet sammen med massene, må utformes skrittvis, i løpet av selve folkemassenes kamp, — den kan ikke bli til utenfor denne kampen. Under en stor kamp vil det i de fleste tilfelle være slik at den ledende gruppen verken bør eller

kan bestå av de samme folkene hele tiden, både i innledningsetappen, i mellom- og i sluttetappen. En må stadig forfremme aktivister som har vokst under selve kampen og la dem tre inn i den ledende gruppen ved å skifte ut folk som er stilt i skyggen av dem eller er blitt demoralisert.

"Noen problemer i metodene for ledelse" (1. juni 1943).

Dersom det i partiet vårt ikke kommer i stand samarbeid mellom de brede massene av unge kadrer og de gamle kadrene, da vil det bety en avbrytelse for vår sak. Derfor må alle gamle kadrer hilse de unge velkommen av fullt hjerte og ta seg av dem. Selvsagt har de nye kadrene

sine mangler. De er nyss kommet med i revolusjonen, de mangler erfaring. Noen av dem henger uunngåelig i halen på det gamle samfunns usunne ideologi, det vil si de trekker fremdeles med rester av småborgerlig, individualistisk mentalitet. Men disse manglene kan smått om senn overvinnes gjennom fostringsarbeidet og herdningsprosessen i revolusjonen. Stalin har sagt at de positive egenskapene hos de unge kadrene er at de har fin følelse for det nye og derfor har stor evne til entusiasme og aktivitet. Og nettopp dette er det som mangler hos en del av de gamle kadrene. De nye og gamle kadrene må akte hverandre gjensidig og lære av hverandre, overvinne sine egne mangler ved å lære av de andres positive egenskaper for å stå fast sammensveiset i den felles sak og hindre at det oppstår sekteriske tendenser.

"Korriger partiets arbeidsstil" (1. februar 1942).

En må ikke bare ta vare på partiets kadrer, men også ha omsorg for de partiløse kadrene. Også utenfor partiet fins det mange dyktige mennesker, og kommunistene må ikke tape dem av syne. Det er enhver kommunists plikt å legge vekk all hovmodig nedlatenhet og vise dyktighet i samarbeidet med de partiløse kadrene, være oppriktig innstilt på å hjelpe dem, vise en hjertelig og kameratslig holdning, trekke deres initiativ med i den store sak — motstandskri-

gen mot Japan og gjenoppbyggingen av landet.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

XXX. UNGDOMMEN

Verden tilhører dere, og den tilhører også oss, men til sjuende og sist tilhører den dere. Dere unge mennesker, fulle av styrke og livskraft, står i livets blomst, som solen klokken åtte eller ni om morgenen. Vi setter vårt håp til dere.

. . . . . .

Verden tilhører dere. Kinas framtid tilhører dere.

Tale på et møte med kinesiske studenter og praktikanter i Moskva (17. november 1957).

Vi må hjelpe vår ungdom til å forstå at landet vårt ennå er et meget fattig land, at vi ikke i løpet av kort tid kan foreta en radikal forandring av denne tilstand, og at det bare er i samlet innsats av vår unge generasjon og hele vårt folk, som arbeider med sine egne hender, at Kina kan gjøres sterkt og velstående i løpet av et tidsrom på flere tiår. Opprettelsen av vårt sosialistiske system har åpnet den vei som fører fram til framtidens idealsamfunn, men for å kunne sette dette idealet om i virkelighet må det hardt arbeid til.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Som følge av at de mangler politisk og sosial erfaring er det ganske man-

ge unge mennesker som ikke er klar over kontrasten mellom det gamle og det nye Kina, og det er ikke så lett for dem å forstå fullt ut de strabaser som vårt folk gjennomgikk i kampen for å frigjøre seg fra imperialismens og de Kuomintang-reaksjonæres undertrykkelse, eller det lange tidsrom med strevsomt arbeid som må til før et lykkelig sosialistisk samfunn kan opprettes. Dette er grunnen til at vi til stadighet må drive en livlig og effektiv politisk opplæring blant massene, og alltid fortelle dem sannheten om de vansker som oppstår og diskutere med dem hvordan disse vanskene skal overvinnes.

Samme sted.

Det er ungdommen som er den mest aktive og vitale kraften i et

samfunn. De er de ivrigste til å lære og de minst konservative i sin tenkning. Særlig er dette tilfelle i sosialismens tidsalder. Vi håper at de lokale partiorganisasjonene på de forskjellige stedene vil hjelpe og samarbeide med Ungdomsforbundets organisasjoner og ta opp spørsmålet om å bringe spesielt vår ungdoms kraft til full utfoldelse. Partiorganisasjonene må ikke behandle dem som alle andre, uten å ta hensyn til deres spesielle karakteregenskaper. Selvsagt må de unge lære av de gamle og av andre voksne, og med deres samtykke så meget som mulig bestrebe seg på å ta del i all slags nyttig virksomhet.

Innledning til "En ungdomsstøtbrigade i landbrukskooperativ nr. 9 i Hsinping-herredet, Tsjungsjan-fylket" (1955).

Hvordan skal vi bedømme om et ungt menneske er en revolusjonær? Hvilken målestokk skal en bruke når det gjelder et slikt ungt menneske? Det fins bare ett kriterium, nemlig om han er villig til eller ikke villig til å smelte sammen med arbeidernes og bøndenes brede masser og om han gjør det i praksis. Hvis han er villig til å gjøre dette og også faktisk gjør det, da er han en revolusjonær; hvis ikke, er han en ikke-revolusjonær eller en kontrarevolusjonær. Hvis han i dag vil slutte lag med arbeider- og bondemassene, så er han i dag en revolusjonær. Men hvis han i morgen ikke vil gjøre dette, eller går inn for å undertrykke det jevne folk, da

er han allerede blitt en ikke-revolusjonær eller en kontrarevolusjonær.

"Utviklingsretningen for ungdomsbevegelsen" (4. mai 1939).

Så lenge de intellektuelle ikke med liv og sjel har kastet seg ut i massenes revolusjonære kamp, så lenge de ikke besluttsomt går inn for å vie seg til arbeid for folkemassenes interesser og smelte sammen med dem, har de intellektuelle ofte en tilbøyelighet til å være subjektive og individualistiske, upraktiske i tankegang og ubesluttsomme i handling. Riktignok kan brede lag av de revolusjonære intellektuelle i Kina spille rollen som avantgarde eller som bindeledd til massene, men ikke alle av dem evner å forbli revolusjonære til siste kon-

sekvens. En del av de intellektuelle løper ut av revolusjonsrekkene i kritiske stunder, går over i passivitet; og en mindre del blir til og med revolusjonens fiender. Disse manglene ved de intellektuelle kan ikke overvinnes på annet vis enn ved at de er med i massenes kamp gjennom lengre tid.

"Den kinesiske revolusjon og Kinas kommunistiske parti" (desember 1939).

Foruten at Ungdomsforbundet må fortsette å opptre i samordning med partiet i dets sentrale oppgave, må det også utføre sitt eget arbeid som er tilpasset ungdommens særegne egenskaper. Det nye Kina må ta vare på sin ungdom og vise omsorg for den oppvoksende yngre slekt. Unge mennesker må studere og arbeide,

men de er i en alder da de fortsatt vokser. Derfor må en vie både deres arbeid og studium og deres muligheter for rekreasjon, idrett og hvile full oppmerksomhet.

Tale på mottakelsen for presidiet på Ungdomsforbundets 2. nasjonale kongress (30. juni 1953).

XXXI. KVINNENE

Et mannfolk i Kina domineres vanligvis av tre maktsystemer (den politiske maktautoriteten, ætteherredømmet og religionens makt). . . . I tillegg til dette kommer for kvinnens vedkommende at hun er underlagt mannen (ektemannens makt). Disse fire formene for makt — den politiske makt, ætteherredømmets makt, religionens makt og ektemannens makt — er en gjenspeiling av hele den føydal-patriarkalske ideologien og det føydal-patriarkalske systemet og utgjør tilsammen fire fryktelige lenker

som binder det kinesiske folk og særlig bøndene. Ovenfor har jeg allerede skildret hvordan bøndene styrter godseierne fra den politiske makt på landsbygda. Godseiernes politiske makt er pillarene som bærer alle de andre maktene som er nevnt. I og med at godseiermakten styrtes, begynner ætteherredømmet og religionens og ektemannens makt å vakle. . . . Når det gjelder mannens makt innenfor ekteskapet, så har den alltid vært mindre blant de fattige bøndene, fordi kvinnene der er nødt til å arbeide i langt større utstrekning enn kvinnene i de rikere klassene, på grunn av familiens økonomiske stilling. Og derfor har de oftere rett til å heve sin røst og treffe avgjørelser

i familieanliggender. Og selve grunnlaget for kvinnens underordning under mannen er blitt undergravd i de seinere år som følge av den økende ruinering i landsbygdasøkonomi. I samband med utviklingen av bondebevegelsen har kvinnene mange steder dannet bondekvinneforeninger. Også for kvinnene er tiden kommet til å reise hodet, og mannens makt over dem blir mer og mer usikker dag for dag. Med andre ord — i og med at bøndenes makt er vokst, er hele den føydal-patriarkalske ideologien og det føydal-patriarkalske systemet begynt å vakle.

"Beretning om en undersøkelse av bondebevegelsen i Hunan-provinsen" (mars 1927).

Slutt dere sammen og ta del i produksjonen og den politiske virksomhet for å forbedre kvinnenes økonomiske og politiske stilling.

Inskripsjon for tidsskriftet *Det nye Kinas kvinner*, 20. juli 1949.

Ungdommens, kvinnenes og barnas interesser må vernes. De unge fattige studentene som ikke har råd til å oppholde seg ved læreanstalter må få hjelp. Ungdommen og kvinnene må få hjelp til å organisere seg, slik at de på like fot kan ta del i alt arbeid som gagner motstandskrigen mot Japan, og til sosialt framsteg. Prinsippet om full frihet når det inngås ekteskap og like rett for mann og kvinne må realiseres. Ungdom og barn må få en nyttig utdannelse. . . . . .

"Om koalisjonsregjeringen" (24. april 1945).

Den mest grunnleggende oppgaven vi har når det gjelder landbruksproduksjonen er å samordne arbeidskraften på en organisert måte og trekke kvinnene med i landbruksproduksjonen.

"Vår økonomiske politikk" (23. januar 1934).

For å kunne bygge et stort sosialistisk samfunn er det av den største betydning å vekke kvinnenes brede masser og få dem til å slutte seg til den

produktive virksomhet. Menn og kvinner må få lik lønn for likt arbeid i produksjonen. En virkelig likhet mellom kjønnene kan bare virkeliggjøres i løpet av den sosialistiske omformingsprosessen av samfunnet som helhet.

Innledning til "Kvinnene har sluttet seg til arbeidsfronten" (1955).

Med fullføringen av landbrukskooperasjonen er det mange kooperativer som ikke har nok arbeidskraft. Det er blitt nødvendig å mobilisere den store massen av kvinner som ikke tidligere har vært med i arbeidet på markene og få dem til å innta sin plass på arbeidsfronten. . . . Kinas kvinner utgjør en veldig arbeidskraftreserve. Denne reserven må utnyttes

i kampen for å bygge et stort sosialistisk land.

Innledning til "Om å løse mangelen på arbeidskraft ved å mobilisere kvinnene til deltakelse i produksjonen" (1955).

Gjør det mulig for alle arbeidsdyktige kvinner å innta sin plass på arbeidsfronten, i samsvar med prinsippet lik lønn for likt arbeid. Dette må gjøres så fort som mulig.

Forord til artikkelen "Plan for utvidelse av kvinnearbeid i landbrukskooperasjonsbevegelsen" utarbeidet av den demokratiske kvinneforeningen i Hsingtai-herredet (1955).

XXXII. KULTUREN OG KUNSTEN

I verden i dag er enhver kultur og følgelig også litteraturen og kunsten klassebundet og følger en bestemt politisk linje. En kunst for kunstens skyld, en kunst som står over klassene, en kunst som utvikler seg hinsides politikken eller er uavhengig av den, fins det i virkeligheten ikke. Den proletariske litteraturen og kunsten er en del av proletariatets hele revolusjonære sak, eller som Lenin sa, hjul

og skruer i hele revolusjonsmaskineriet.

"Tale på Jenan-konferansen om litteraturen og kunsten" (mai 1942).

For de brede massene av folket er den revolusjonære kultur et mektig våpen i revolusjonens tjeneste. I perioden før revolusjonen tjener den til å forberede revolusjonen ideologisk, under selve revolusjonens gang utgjør den et nødvendig og viktig avsnitt av revolusjonens allmenne front.

"Om det nye demokrati" (januar 1940).

All vår litteratur og kunst er til for folkemassene, framfor alt arbeiderne, bøndene og soldatene. Denne littera-

turen og kunsten skapes for arbeiderne, bøndene og soldatene, — det er de som skal dra seg den til nytte.

"Tale på Jenan-konferansen om litteraturen og kunsten" (mai 1942).

Våre litteratur- og kunstarbeidere er forpliktet til å fullføre denne oppgaven, de er forpliktet til å skifte jordbunn. De har plikt på seg til å trenge dypt ned i arbeider-, bonde- og soldatmassene og kaste seg dristig inn i den praktiske kampen, for gjennom studium av marxismen, studium av samfunnet, litt etter litt skifte jordbunn, gå over på arbeidernes, bøndenes og soldatenes side, på proletariatets side. Bare slik kan vi skape en litteratur og kunst som virkelig kan tjene arbeiderne, bøndene og soldatene — en sann proletarisk litteratur og kunst.

Samme sted.

(Det er vårt mål) å gjøre litteraturen og kunsten til en virkelig bestanddel av revolusjonens allmenne maskineri, til et mektig redskap for å sveise sammen folket og fostre det, til et mektig våpen for å slå fienden og tilintetgjøre ham, og for å hjelpe folket med å bekjempe fienden med hele sitt hjerte og hele sitt sinn.

Samme sted.

Litteratur- og kunstkritikken har to kriterier, ett politisk og ett kunstnerisk.

. . . . . .

Det fins altså to kriterier — ett politisk og ett kunstnerisk. Hvordan er så det innbyrdes forholdet mellom dem? En kan like lite sette likhetstegn mellom politikk og kunst som mellom allmenn verdensanskuelse og metodene i den kunstneriske skapingsprosess og kunstkritikken. Vi avviser så vel et abstrakt, absolutt uforanderlig politisk kriterium, som et abstrakt, absolutt uforanderlig kunstnerisk kriterium. Enhver klasse i et hvilket som helst klassesamfunn har sine egne særegne kriterier — både politisk og kunstnerisk. Men enhver klasse i ethvert klassesamfunn stiller alltid det politiske kriteriet i første rekke og det kunstneriske i annen rekke. . . . Vi for vår del krever enhet mellom politikken og kunsten, enhet mellom innhold og form, enhet mellom det revolusjonære, politiske innholdet og en mest mulig fullkommen kunstnerisk form. Kunstverker uten kunstneriske kvaliteter har ingen kraft, samme hvor progressive de er politisk. Derfor vender vi oss altså på den ene side mot kunstverker som inneholder feilaktige politiske synsmåter, og på den annen side mot tendensen til å skrive "plakat- og slagordstil", som vel inneholder riktige politiske synsmåter, men som mangler kunstnerisk styrke. I litteraturen og kunsten må vi da føre en tofrontskamp.

Samme sted.

La hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides, det er retningslinjen for fremmingen av kuns-

tens og vitenskapens framsteg og en blomstrende sosialistisk kultur i landet vårt. Ulike former og stilarter i kunsten må få utvikle seg fritt, og forskjellige skoler innen vitenskapen må få strides fritt. Vi tror det vil være skadelig for kunstens og vitenskapens vekst hvis en bruker administrative åtgjerder for å framtvinge en spesiell kunststil eller tankeretning og forby andre. Spørsmålet om hva som er riktig og ikke riktig i kunsten og vitenskapen må avgjøres gjennom fri diskusjon i kunstnerkretser og vitenskapelige kretser og ved praktisk arbeid på disse feltene. De må ikke avgjøres på en summarisk måte.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

En armé uten kultur er en uvitende armé, og en uvitende armé er ikke i stand til å vinne seier over fienden.

"Enhetsfronten i kulturarbeidet" (30. oktober 1944).

XXXIII. STUDIER

Når vi skal forvandle et tilbakeliggende jordbruksland som Kina til et framskredent industriland, stilles vi overfor strevsomme oppgaver, og våre erfaringer er langt fra tilstrekkelige. Derfor må vi være flinke til å lære.

"Åpningstale på 8. nasjonale kongress i Kinas kommunistiske parti" (15. september 1956).

Forholdene endres hele tiden, og for å kunne tilpasse tenkningen til de nye forhold må en studere. Selv de

som har et bedre tak på marxismen og står forholdsvis fast på sitt proletariske standpunkt, må fortsette å studere, de må tilegne seg det som er nytt og studere de nye problemene.

Tale på det kinesiske kommunistpartiets landskonferanse om propagandaarbeid (12. mars 1957).

Vi kan lære det vi ikke kjenner til fra før. Vi er ikke bare flinke til å tilintetgjøre den gamle verden, vi er også dyktige når det gjelder å bygge opp den nye.

"Beretning til den annen plenumssesjon i den 7. sentralkomité for Kinas kommunistiske parti" (5. mars 1949).

Nå fins det to forskjellige måter å forholde seg til det å lære av andre. Den første holdningen består i på dogmatisk vis å omplante alt, enten det passer til våre forhold eller ei. Det er ikke en god holdning. Den andre holdningen består i å bruke hodet og lære de ting som passer til våre forhold, dvs. tilegne seg alle erfaringer som er nyttige for oss. Det er denne holdningen vi må innta.

Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket (27. februar 1957).

Marx', Engels', Lenins og Stalins teori gjelder som riktig for hele verden. Men denne teorien må ikke betraktes som et dogme, men som en rettleiing til handling. Man må ikke

la studiet av marxismen-leninismen gå ut på utenatlæring av noen ord og uttrykker, den må studeres som vitenskapen om revolusjonen. En må forstå ikke bare de slutninger i form av allmenne lovmessigheter som Marx, Engels, Lenin og Stalin har trukket som resultat av sitt allsidige studium av det virkelige liv og de revolusjonære erfaringer, men også lære selve deres standpunkt og metode for å analysere og løse spørsmålene.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Dersom en etter å ha fått en riktig teori innskrenker seg til tomt snakk om selve teorien, legger den på is og

ikke omsetter den i praksis, da er denne teorien av ingen betydning om den er aldri så god.

"Om praksis" (juli 1937).

En må tilegne seg den marxistiske teorien og lære å anvende den, en må tilegne seg den nettopp for å anvende den. Dersom du greier å klargjøre et par praktiske spørsmål ved å anvende marxismen-leninismens synsmåter, da fortjener du anerkjennelse, og da vil en kunne hevde at du har nådd visse gode resultater. Jo flere spørsmål du klargjør, jo mer omfattende og dyptgående dine forklaringer er, dess betydeligere framgang vil du ha nådd.

"Korriger partiets arbeidsstil" (1. februar 1942).

Hvordan forbinder en så den marxistisk-leninistiske teori med den kinesiske revolusjonens praksis? Det kan forklares med det allment kjente ordtaket: "Pilen må skytes mot målet". Den innbyrdes sammenheng mellom marxismen-leninismen og den kinesiske revolusjon likner på den innbyrdes sammenhengen mellom pilen og målet. Men en del kamerater "skyter uten å ha et mål" — de skyter på lykke og fromme. Slike folk kan lett komme til å skade revolusjonens sak.

Samme sted.

Personer med erfaringer fra det praktiske arbeid må drive teoretiske studier og arbeide grundig med bøker, for bare på den måten kan de systematisere og syntetisere sine erfa-

ringer, og heve dem opp til et teoretisk nivå. Bare da vil de kunne hindre at de feilaktig tar sine egne begrensede erfaringer for allmenne sannheter, bare da vil de kunne hindre at de gjør feil av empiristisk karakter.

Samme sted.

Å lese betyr det samme som å lære, men anvendelsen i praksis er også en måte å lære på, ja til og med en viktigere form for læring. Å lære krigføring i selve krigens forløp — det er vår hovedmetode. Den som ikke har anledning til å oppholde seg ved læreanstalter, kan likevel lære å føre krig, nemlig ved å kjempe i krigen. En revolusjonær krig er en folkemassenes sak; det er ofte ikke spørsmål om først å tilegne seg lærdom for deretter å gjøre noe, men om å gjøre noe og deretter lære, for å gjøre noe betyr i seg selv å lære.

"Strategiske spørsmål i Kinas revolusjonære krig" (desember 1936).

Mellom en "sivilist" og en militær er det en viss avstand, men denne avstanden er ingen kinesisk stor mur, og den kan overvinnes temmelig fort. Og framgangsmåten for å overvinne denne avstanden er å ta del i revolusjonen, i krigen. Når vi sier at det ikke er lett å tilegne seg lærdom og å anvende kunnskapene i praksis, da mener vi at det ikke er lett å lære grundig og å anvende kunnskapene godt. Når vi sier at en "sivilist" raskt kan bli en militær, da mener vi at det ikke er vanskelig å gå over den terskelen. For å sammenholde disse to

påstandene kan vi sitere det kinesiske ordtaket: "I verden fins det ingenting som er vanskelig for den som setter viljen inn". Det er ikke vanskelig å gå over terskelen, og det er også mulig å bli dyktig, forutsatt at en er fast bestemt på å mestre oppgaven og er flink til å lære.

Samme sted.

Vi må lære å gjøre økonomisk arbeid av de som vet hvordan det skal drives — uansett hvem de er. Vi må akte dem som lærere, og lære av dem respektfullt og samvittighetsfullt. Vi må ikke late som vi kjenner til det vi ikke kjenner til.

"Om folkets demokratiske diktatur" (30. juni 1949).

Kunnskap — det er vitenskap, og her skurrer det aller minste hykleri og

det minste fnugg av hovenhet, for her kommer det an på det motsatte, ærlighet og beskjedenhet.

"Om praksis" (juli 1937).

Selvtilfredshet er studiets fiende. Vi kan ikke virkelig lære noen ting før vi gjør ende på selvtilfredsheten. Overfor oss selv må vår holdning gå ut på å "være umettelig i å tilegne oss lærdom", overfor andre må vår holdning gå ut på å "være utrettelig i å lære fra oss". En slik holdning er det vi må innta.

"Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krig" (oktober 1938).

Noen folk har lest noen få marxistiske bøker og tror selv de er svært

så lærde, men det de har lest har ikke trengt inn, det har ikke slått rot i deres bevissthet. Derfor vet de ikke hvordan de skal bruke det, og deres klassefølelser er de samme som før. Andre er svært så innbilske og har lært seg noen fraser fra bøker. De tror selv de er fryktinngytende og er meget kjepphøye. Men hver gang det blåser opp til storm, inntar de et standpunkt som er helt forskjellig fra det standpunktet arbeiderne og flertallet av bøndene inntar. Når arbeiderne og bøndene står fast på sitt standpunkt, vakler disse folk, og når arbeiderne og bøndene taler rett ut, uttaler de seg tvetydig.

Tale på det kinesiske kommunistpartiets landskonferanse om propagandaarbeid (12. mars 1957).

For å kunne få et virkelig godt tak på marxismen må en ikke bare lære den fra bøker, men hovedsakelig gjennom klassekamp, gjennom praktisk arbeid og intim kontakt med arbeidernes og bøndenes masser. Når våre intellektuelle, foruten at de har lest noen marxistiske bøker, også har tilegnet seg en viss forståelse gjennom intim kontakt med arbeidernes og bøndenes masser og gjennom sitt praktiske arbeid, da vil vi alle sammen snakke samme språk, ikke bare patriotismens felles språk og det sosialistiske systemets felles språk, men sannsynligvis tilmed den kommunistiske verdensanskuelsens felles språk. Hvis det skjer, da vil vi alle sammen sikkert og visst arbeide mye bedre.

Samme sted.

毛主席语录

*

外文出版社出版（北京）
1972年（100开）第一版
编号：（挪威）1050—597
00060
1—Nw—734Pk